

PROTOCOALELE INTELERTILOR SI O NUMULUI

CU·O·INTRO-
DUCERE·DE
R O G E R
L A M B E L I N

TIPARUL · ŞI · EDITURA · LIBERTATEA
ORĂŞTIE · 1923

„PROTOCOALELE“ ÎNTELEPTILOR SIONULUI

TRADUSE DIRECT DIN RUSEȘTE
ÎN FRANȚUZEȘTE ȘI PRECE-
DATE DE O INTRODUCERE DE
ROGER LAMBELIN

ÎN ROMÂNEȘTE DE
ION I. MOȚA
STUDENT

TRADUCEREA E URMATĂ DE COMENTARII ȘI ANEXE
DE DOI DISTINȘI CUNOSCĂTORI ROMÂNI
AI CHESTIUNII OVREEȘTI

CU O SCRISOARE CĂTRE ROMÂNI
A LUI ROGER LAMBELIN

ORĂȘTIE
TIPARUL ȘI EDITURA „LIBERTATEA“
1923.

SUMAR

	Pag.
Dedicație	III
Cuvânt înainte: Scrisoarea „Către Români“ a D-lui Roger Lambelin, în original și traducere	V-XV
Prefața autorilor români	5
Introducere (de R. Lambelin)	13
Textul celor 24 Protocoale, însoțite de comentarii	35-202
Încheiere	203
Apendice	215
Anexă	225
Indice alfabetic	258

Pentru un sumar detaliat, a se vedea
indicele alfabetic dela sfârșitul cărții.

Cuvânt înainte.

Autorii acestei ediții românești a „PROTOCOALELOR”,
închină cu recunoștință lucrarea lor

STUDENTIMII ROMÂNE

care prin mișcarea-i generoasă din anii 1922-1923, ne-a trezit la
realitatea provenită din „slăbiciunea, neprevăderea și venalitatea
noastră”¹⁾, și a știut să transmită tuturor straturilor poporului
român focul sacru al luptei fără preget împotriva Jidanilor cu-
tropitori.

¹⁾ Vezi Costache Negri, citat de N. Iorga în „Istoria Evreilor în țe-
rile noastre”, din 1913, pag. 39.

Cuvânt înainte.

— Scrisoarea către Români a D-lui Roger Lambelin. —

Autorul ediției franceze a „Protocoalelor” și al Introducerii care le precedează, D-l *Roger Lambelin*,¹⁾ un distins și apreciat cunoscător francez al chestiunii evreești mondiale, ne-a onorat trimițându-ne, pe lângă binevoitoarea-i încuviințare de traducere în românește a acestei lucrări a D-Sale, c scrisoare „*către Români conștienți de primejdia jidovească*”, pe care o publicăm alăturat în original și traducere, cu nădejdea că i-se va da cuvenita atențiune, singurul lucru care va putea constitui dovada de sinceră recunoștință și caldă mulțumire ce o datorăm acestui prieten și îndrumător al nostru.

---

¹⁾ Autor de numeroase studii și lucrări franceze privitoare la chestiunea evreiască. Cităm câteva: „*Le règne d'Israël chez les Anglo-Saxons*”; „*L’Egypte et l’Angleterre*”; studii publicate în „*Revue Hebdomadaire*”; „*L’Impérialisme d’Israël*” (în pregătire); etc.

AUX ROUMAINS conscients du Péril juif.

Au premier chapitre de la „France juive“ — publiée il y a trente-huit ans — Edouard Drumont poussait un angoissant cri d'alarme et prévoyait la prochaine conquête de l'Europe par les Hébreux.

„Aujourd'hui — disait-il — le Sémitisme se croit sûr de la Victoire“. Ce ne sont plus les procédés de conquête des Huns et des Vandales. Mais les prises de possession sont plus durables et par conséquent plus dangereuses. „A l'invasion bruyante a succédé l'envahissement silencieux, progressif, lent. Plus de hordes armées annonçant leur arrivée par des cris, mais des individualités séparées s'agrégeant peu à peu en petits groupes, se mettant à l'état sporadique, prenant possession sans éclat de toutes les places, de toutes les fonctions d'un pays, depuis les plus basses jusqu'aux plus élevées. Au lieu d'attaquer l'Europe en face, les Semites l'ont attaquée à revers; ils l'ont tournée. Dans les environs de Wilna, ce Vagina Judeorum se sont organisés des exodes qui ont occupé l'Allemagne, franchi les Vosges et conquis la France“.)

Le grand écrivain nationaliste est mort sans avoir vu la fin de la guerre mondiale qui a décuplé la puissance d'Israël, étendant démesurément son champ d'action, exaltant son orgueil de race, dévoilant ses ambitions impérialistes.

.) La France juive, tome I, p. 8.

CĂTRE ROMÂNII conștienți de primejdia iidovească.

În primul capitol al operei sale „La France juive“ — publicată înainte cu treizeci și opt de ani, — Eduard Drumont scotea un îngrijorător strigăt de alarmă și prevedea apropiata cucerire a Europei de către Ovrei.

„Astăzi — spunea el — Semitismul se crede sigur de izbândă“. Nu mai e însă vorba de mijloacele de cucerire ale Hunilor și Vandalilor. Dar acapararea posesiunii e cu mult mai trainică și prin urmare mai primejdioasă. „Năvălirii violente i-a urmat invazia tăcută, crescândă, înceată. Nu hoarde înarmate, care-și anunță sosirea prin strigăte, ci individualități separate, împreunându-se cu încetul în mici cete, răzlețite, luând în stăpânire fără zgomot toate locurile, toate funcțiunile unei țări, dela cele mai mici până la cele mai înalte. În loc de a ataca Europa în față, Semiții au atacat-o pe la spate; ei au încunjurat-o. În împrejurimile Wilnei, această Vagina Judeorum, s'au organizat emigrările în masă, care au ocupat Germania, au răsbit prin munții Vosgi, și au cucerit Franța“.)

Marele scriitor naționalist a murit fără ca să ajungă a vedea sfârșitul marelui război mondial, care a înzecit puterea lui Izrael, întinzându-i peste măsură câmpul de activitate, înfierbântându-i trufia de rasă, desvelindu-i ambițiunile imperialiste.

.) Vezi „La France juive“, vol. I, pag. 8.

Le péril juif apparait maintenant dans toute son horreur. La civilisation chrétienne est menacée jusque dans son tréfonds.

Les forces conjuguées de la finance internationale et du bolchevisme ont préparé les offensives d'Israël. Le royaume juif de Palestine, 'où, sous le mandat britannique, gouverne sans contrôle sir Herbert Samuel, est le signe tangible de l'union de tous les groupements d'Hébreux épars sur la surface du globe, et c'est aussi le symbole d'un supergouvernement mondial, plus puissant que celui de la Société des Nations, laquelle n'en est qu'un organe secondaire, camouflé à l'usage d'un public naïf.

La puissance juive est maîtresse absolue de la Russie, qu'elle a dissociée et „soviétisée“. Elle actionnait suivant ses vues le gouvernement britannique de M. Lloyd George, comme en témoignent la déclaration Balfour, la nomination de lord Reading en qualité de vice-roi des Indes, la mission de sir Stuart Samuel en Pologne, et tant d'autres faits de diverses grandeurs. Il ne semble pas que les premiers ministres, successeurs du „rusé Gallois“, aient notablement modifié cette politique. A Washington, Israël n'a rien perdu de l'empire qu'il exerçait et de l'audace qu'il montrait au temps du président Woodrow Wilson, flanqué du banquier Jacob Schiff et du rabbin Stephen Wise. En France, ses influences sur le Gouvernement, le Parlement, la Presse, la Bourse ne sont pas, hélas!, en décroissance. Les infiltrations judéo-germaniques menaçaient de submerger entièrement l'Italie, quand Mussolini s'empara du pouvoir, sous l'oeil bienveillant du Souverain. Il est encore malaisé de discerner dans quelle mesure le Chef du fascisme pourra réagir, en vue de l'émancipation nationale de son pays.

Primejdia jidănească apare acum în toată grozăvia ei. Civilizația creștină e amenințată până în temelii.

Puterile împreunate ale finanței internaționale și ale bolșevismului, au pregătit ofensivele lui Izrael. Regatul jidovesc al Palestinei, în care, sub mandatul englez, stăpânește fără control sir Herbert Samuel, e semnul tangibil al unirii tuturor grupărilor de Ovrei risipite pe suprafața globului, și acesta e de-asemena simbolul unui supra-guvernământ mondial, mai puternic decât acela al Societății Națiunilor, care nu e decât un organ secundar al acestuia, camuflat pe seama unui public naiv.

Puterea jidovească e stăpâna absolută a Rusiei, pe care a disociat-o și a „sovietizat“-o. Ea influență după vederile ei guvernul englez al lui Lloyd George, după cum o dovedesc declarația Balfour, numirea lordului Reading ca vice-rege al Indiilor, misiunea lui sir Stuart Samuel în Polonia ¹⁾ și atâtea alte fapte de diferită însemnătate. Și nu se observă ca prim-miniștrii cari au urmat după „Galul șiret“, să fi schimbat mult această politică. La Washington, Izrael n'a pierdut nimic din stăpânirea ce o exercita și din îndrăzneala pe care o arăta pe timpul președintelui Woodrow Wilson, care era veșnic încunjurat de bancherul Iacob Schiff și de rabinul Stephen Wise. În Franța, înrâurirea sa asupra guvernului, a Parlamentului, a presei, a bursei, nu sunt, durere, în descreștere. Infiltrațiunile judeo-germanice amenințau cu prăbușirea desăvârșită Italia, când Mussolini cuceri puterea sub ochiul binevoitor al Suveranului. E încă greu de prevăzut în ce măsură va putea reacționa șeful Fascismului în vederea desrobirii naționale a țării sale.

În Austria, în Polonia, situația e gravă pentru patrioți ²⁾. Societatea Națiunilor nu le acordă scutul său,

¹⁾ Vezi Introducerea. (Nota trad.)

²⁾ Totuși guvernul polonez a acceptat, acum de curând, principiul *numerus clausus*, introdus prin lege. Vezi pag. 138-139. (Nota trad.)

En Autriche, en Pologne, la situation est grave pour les patriotes. La Société des Nations n'accorde son patronage, ne facilite le relèvement économique, que si les intérêts d'Israël sont notoirement favorisés.

Il ne m'appartient pas d'aborder la question juive, telle qu'elle se pose en Roumanie. Vous en comprenez toute la gravité et vous agissez de votre mieux auprès des pouvoirs publics, pour tâcher d'obtenir les mesures législatives et administratives vous permettant de lutter contre une invasion d'autant plus redoutable, qu'elle ne vient pas d'une seule direction, qu'elle n'émane pas d'une unique catégorie d'intrus et qu'elle fut encouragée sinon suscitée de l'Extérieur.

Vous n'avez pas oublié l'attitude que prirent, en 1878, à votre égard, les Etats signataires du traité de Berlin. A la requête de Disraeli lord Beaconsfield, ils s'ingérèrent abusivement dans vos affaires intérieures. Ils intervinrent en faveur des Juifs, sous prétexte d'exiger „que les nationaux de toutes les puissances, commerçants ou autres, fussent traités en Roumanie, sans distinction de religion, sur le pied d'une parfaite égalité“. Formule étrange et pharisaïque, qui, sous couvert de protection de la liberté religieuse, prétendait donner aux Hébreux droit de cité. Ce n'est pas contre la religion mais contre la race juive que les Aryens ont à se défendre.

Et vous savez aussi que les clauses concernant les minorités ethniques, insérées dans le traité qui servit d'épilogue à la guerre mondiale, n'ont été imaginées qu'à la requête des Juifs, pour leur permettre de devenir un Etat, dans les Etats où leurs groupements sont d'une certaine densité.

Hélas! en votre beau pays, les Israélites ont essaimé et multiplié dans d'effrayantes proportions. Dans

nu le sprijinește refacerea economică, decât în cazul că interesele lui Izrael sunt favorizate pe față.

Nu-mi aparține mie să expun aci chestiunea jidovească din România. Voi îi înțelegeți întreaga gravitate și acționați cum puteți mai bine pe lângă puterile publice, pentru a face să obțineți măsurile legislative și administrative, care să vă îngăduie a lupta împotriva unei culropiri cu atât mai înfricoșate, cu cât nu vine dintr'o singură direcție, nu emană dela o singură categorie de nechemați, și e încurajată, dacă nu chiar stârnită, din străinătate.

N'ați uitat, de sigur, atitudinea ce au luat-o, la 1878, față de voi, Statele semnatare ale tratatului din Berlin. La cererea lui Disraeli lord Beaconsfield¹⁾, ele se amestecară cu volnicie în afacerile voastre interne. Ele interveniră în favoarea Jidanilor, sub pretextul de a cere ca „naționali tuturor Stateilor, negustori sau alții, să fie tratați în România, fără distincție de religiuine, pe picior de desăvârșită egalitate“. Formulă stranie și fariseică, prin care, sub vălul protecțiunii libertății religioase, se pretindea acordarea dreptului de cetățenie Ovreilor²⁾. Nu împotriva religiunii, ci împotriva rasei jidănești trebuie să se apere Arienii.

Mai știți de-asemena că acele clauze privitoare la

¹⁾ Benjamin Disraeli, (1804—1881), devenit la 1876 lord Beaconsfield și baron de Hughenden, a fost un cunoscut om politic englez, Jidan de origine și sentimente, ajuns prim-ministru al Angliei în mai multe rânduri (și la 1878), sub regina Victoria, pe care el o proclamă „Impărăteasă a Indiilor“. Om de talent politic și literar (a scris și numeroase romane), a rămas credincios rasei lui jidovești și intereselor infame ale acesteia. Constitue o tipică dovadă de judaizare a politiceii engleze. (Nota trad.)

²⁾ Atunci s'a găsit însă un Parlament român la înalțimea timpurilor, care a respins acest „volnic amestec în treburile noastre lăuntrice“ — cum zice Lambelin, — făurind articolul 7 din Constituție, care n'a fost desființat de străinătatea amenințătoare a lui Disraeli, ci de epigonii din Adunările noastre Constituante dela 1923. (Nota trad.)

les campagnes, ils se sont emparés des terres, sans vouloir, bien entendu, les cultiver de leurs bras; dans les villes ils sont maîtres de l'industrie et du commerce. Ils dominent au barreau. Les dernières statistiques que je possède datent de 1920 et j'ai osé dire que, depuis trois ans, la progression de l'invasion s'est encore accrue. En 1920, par exemple, on comptait à Jassy 17 avocats juifs; il y en a aujourd'hui 59.

Que dire des collèges et des Universités, sources de votre vie intellectuelle? Si la revendication bien modérée du *numerus clausus*, que les Américains réussissent à imposer aux États-Unis, n'aboutissait pas en Roumanie, vous auriez bientôt une écrasante majorité de Juifs dans toutes les carrières libérales: médecins, magistrats, professeurs, avocats, etc., et c'en serait fait à bref délai de votre culture, de votre nationalité même!

Il est donc grand temps de vous défendre avec vigueur; et, en vous défendant, vous serez assurés de défendre une grande cause, qui dépasse vos frontières, celle de la conservation sociale et de la civilisation chrétienne.

Dans cette campagne, vous avez comme guides avisés des compatriotes de grande valeur, tels que M. Emile Vasiliu, auteur d'un ouvrage documenté, bien éloquent dans ses exposés statistiques: „Situația demografică a României“, les professeurs Cuza, Paulescu, Șumuleanu, Cătuneanu, et d'autres personnalités courageuses. Vous avez aussi l'avantage, que je vous envie, de vivre sous un régime monarchique, dont le principe même est une sauvegarde contre les abus de la démocratie, mère de la ploutocratie.

A ceux qui ne comprendraient pas encore les menaces et les dangers de l'invasion juive, il importe d'en révéler la gravité. Dans ce but, la diffusion des Pro-

minoritățile etnice, introduse în tratatul care a servit de epilog războiului mondial, n'au fost născocite decât la cererea Jidanilor, pentru a le îngădui să devină un Stat în Statele în care grupările lor au o oarecare desime.

Din nenorocire, în frumoasa voastră țară Izraeliții au roit și s'au înmulțit în proporții îngrozitoare. La țară au pus mâna pe pământuri, fără ca să aibă de gând, bine 'nțeles, să le lucreze cu brațele lor; în orașe sunt stăpânii industriei și ai comerțului. Au pus stăpânire pe barou. Ultimele statistici pe care le posed, datează din 1920, și aflu acum că, de trei ani încoace, progresiunea invaziei a mai crescut încă. În 1920, de pildă, erau la Iași 17 avocați jidani; astăzi sunt 59.

Ce să mai spun despre liceele și Universitățile care sunt izvoarele vieții voastre intelectuale? Dacă revendicarea foarte modestă a lui *numerus clausus*, pe care Americanii au reușit să-l impună în Statele-Unite,¹⁾ n'ar ajunge la isbândă în România, ați avea în curând o zdrobitoare majoritate de Jidani în toate carierele libere: medici, magistrați, profesori, avocați, etc., și s'ar sfârși, în scurt timp, cu cultura și chiar cu naționalitatea voastră!

E, prin urmare, timpul suprem să vă apărați cu voinicie; și, apărându-vă pe voi, veți fi încredințați că apărați o mare cauză, care depășește granițele voastre, aceea a conservării sociale și a civilizației creștine.

În această luptă aveți de conducători pricepuți, compatrioți de mare valoare, cum e Dl Emil Vasiliu, autorul unei lucrări documentate, foarte elocvente în expunerile sale statistice: „*Situația Demografică a României*“, pe urmă profesorii Cuza, Paulescu, Șumuleanu, Cătuneanu și alte personalități curajoase. Mai aveți de-ase-menea avantajul, pe care vi-l invidiez, de a trăi sub un

¹⁾ ca și Austriecii, Polonii și Ungurii, în țările lor. (Nota trad.)

„*Protocoles des Sages de Sion, publiés par les Russes Nilus et Butmi, est particulièrement efficace.*”

„*Suivant l'expression d'un rédacteur du Morning Post¹⁾, „les Protocoles constituent un vade mecum des méthodes par lesquelles de grands empires ont été ou peuvent être détruits“.*”

„*Ce mystérieux petit livre, où sont annoncés quinze ans d'avance la Révolution soviétique et l'effondrement de l'empire des Tsars, a montré comment les sociétés secrètes, le corruption sous toutes les formes, le terrorisme, peuvent être utilisés par Israël pour réaliser sa domination mondiale. Sa lecture peut donc donner de salutaires avertissements, dessiller bien des yeux.*”

„*Plus que beaucoup d'autres, les Roumains ont à souffrir de l'invasion juive, à redouter sa tyrannique et hideuse domination.*”

„*Le mal bien constaté, il faut le refouler victorieusement et, dans ce but, organiser la résistance, coordonner les efforts nationaux.*”

„*Les Français qui ont conscience des mêmes dangers, qui veulent lutter pour la même cause, envoient un cordial salut et un chaleureux témoignage de sympathie aux patriotes roumains prêts à combattre vaillamment pour sauvegarder la vie et l'honneur de leur pays.*”

ROGER LAMBELIN

Paris, 25 Juin 1923.

¹⁾ N-o du 27 Octobre 1921.

regim monarhic, al cărui principiu însuși e o pavază împotriva abuzurilor democrației, mame a plutocrației.

Celor cari nu ar înțelege încă amenințările și primejdiile cutropirii jidănești, trebuie să li-se descopere gravitatea ei. În acest scop, răspândirea *Protocoalelor Înțelepților Sionului*, publicate de către Rușii Nilus și Butmi, e deosebit de folositoare.

După expresiunea unui redactor al ziarului *Morning Post*¹⁾, „*Protocoalele constituie un Vade mecum al metodelor prin care mari imperii au fost sau pot fi distruse*”.

Această cârtică misterioasă, în care au fost anunțate, cu cincisprezece ani înainte, Revoluția sovietică și prăbușirea imperiului Țarilor, a arătat cum societățile secrete, corupțiunea sub toate formele, terorismul, pot fi folosite de către Izrael pentru înfăptuirea dominației sale mondiale. Citirea ei poate constitui, prin urmare, un folositor avertisment, poate ridica vălul de pe mulți ochi.

Mai mult decât mulți alții, Românii au de suferit de pe urma cutropirii jidovești, și au a se teme de tirania și hidoasa-i stăpânire.

Răul fiind odată bine constatat, trebuie să i-te opui și să-l respingi cu victorie, iar în acest scop trebuie organizată rezistența, coordonate eforturile naționale.

Francezii cari sunt conștienți de aceleași primejdii, cari vor să lupte pentru aceeași cauză, trimit un salut din inimă și o călduroasă dovadă de simpatie patrioților români gata de luptă aprigă pentru apărarea vieții și a onoarei țării lor.

ROGER LAMBELIN

Paris, la 25 Iunie 1923.

¹⁾ N-rul din 27 Octobre 1921.

PREFAȚĂ

Lumea creștină suferă de multă vreme. Un rău *ascuns* o sapă din adâncurile temeliei.

Ascuns, întrucât nu sunt ochi și mâini atente îndeajuns, pentru a fi văzute nenumeratele forme sub care acest rău apare și se face tot mai mult și mai puternic simțit, în toate direcțiile și în toate ramurile de muncă omenească.

Dela Renaștere și până acum, lumea civilizată și creștină, trecând din jerfe în jerfe, mânăta mereu de idealul orânduiri ei cât mai mult și mai apropiat de *dreptate*, n'a crușat nimic pentru a-și atingea acest ideal.

În fața Bastiliei, pe baricade și pe eșafod, la 1789, sângărând mai întâi pentru libertatea și dreptatea individuală, pentru ca dela 1848 să nu înceteze de-a curge, dela izvoarele și până la gurile Dunării, sângele diverselor națiuni pentru libertatea și dreptatea lor colectivă, — lumea civilizată și creștină a dat un nesfârșit lanț de martiri și eroi, cunoscuți și anonimi, pentru a fi consecvenți cu însăși dogma și morala sa: așezarea unei vieți liniștite și fericite, *prin dreptate*.

Și, totuși, nici liniștea și nici fericirea nu a dobândit-o; iar în numele mult doritei dreptăți, cele mai revoltătoare nelegiuiri se fac din ce în ce mai mult simțite.

În locul libertății, restricțiunile cele mai variate și puternice, — convențional admise, — s'au înălțat mai trufașe și mai nepătrunse decât dărâmatele ziduri ale Bastiliei. În locul egalității, privilegiile plutocrației parazitare, — atotputernică prin mijloacele-i materiale, — fac tot mai mult simțită umilința și in-

egalitatea; în timp ce, creștineasca iubire a aproapelui: *fraternitatea*, — oricând și peste tot dată de creștini, — rămâne un cuvânt gol, atunci când aceștia o cer sau o așteaptă.

Unitatea și independența națiunilor, cu toate uriașele jertfe, devin tot mai mult simple *formule*, triumfuri iluzorii, îndărătul cărora dezagregarea și robia definitivă rânjesc din ce în ce mai sigure de izbândă.

De ce Franța biruitoare și în cea din urmă mare luptă pentru triumful dreptății, suferă totuși aproape ca și o țară învinsă?

De ce Anglia, cea dintâi țară în care dreptul a căpătat o stabilitate și libertățile garanția cea mai puternică, a *tradiției*, — îndură totuși, de două decenii, războiul civil?

De ce nefericita Rusie, imensă nu numai în bogășii și pământ, dar și în o neîntrecută forță umană latentă, deși triumfătoare, prin grele jertfe, contra tirăniei țariste, geme totuși sub o și mai cumplită teroare: a foamei și a sângelui?

Și, în fine, pentru a fi mai aproape, de ce țara noastră, abia întregită și pusă în măsură de a se desvolta, cu toate puterile nației sale autochtone întrunite, se sbate totuși în cele mai violente lupte interne, fiind atât de departe de consolidare și atât de puternic amenințată de înstirenire?

De ce aceste contraste între sforțările spre bine, triumfătoare în aparență, și rezultatele opuse pe care ni-le arată realitatea profundă?

Să fie această situație firească, naturală, e cu neputință. Evoluția popoarelor, a omenirii, ca ori-ce manifestare în natură, e condusă de legi și norme stăpânite de logică și rațiune. Din logica și rațiunea legilor naturale, isvorește însăși logica și rațiunea legilor și normelor omenești de conducere. Or, ce logică și rațiune poate justifica contrastele arătate mai înainte între acțiunea și sforțările lumii civilizate și creștine și între rezultatele obținute de ea?

Evident, nici una.

Explicația acestor contraste nu poate fi găsită, după normele logice, decât numai dacă în fața acțiunii spre bine, întâlnim

o contra-acțiune, îndeajuns de puternică nu numai pentru a nimici rezultatele firești, dar și pentru a produce altele.

Și, într'adevăr, aceasta este explicația, întrucât lumea creștină are în fața sa un dușman, a cărui putere isvorește din însuși antagonismul concepțiilor și moralei. Dușmanul acesta este neamul evreesc.

Și, nu prin număr — o inimă minoritate față de Creștinătate — e puternic acest dușman. Puterea lui stă în funcțiunea organică pe care o împlinește în omenime. E stăpân pe mijloacele materiale, prin stăpânirea universală a finanței, a comerțului și a industriei. Este, așadar, în ființa omenimei, aceea ce materia, trupul, este în ființa umană. Lupta continuă dintre spiritul și trupul omului, răsbate în afară și se dă, tot așa de violentă, în cuprinsul omenimei, așadar: *între lumea creștină și lumea evree.*

Și antagonismul dintre aceste două lumi nu există numai întrucât noi creștinii ne-am socotit îndușmăniți; antagonismul e perfect, întrucât, potrivit concepțiunii și „moralei“ lor, și ei, Evreii, se socot îndușmăniți, cu toată generositatea concepțiilor și moralei noastre lipsite de ură.

Și, iată, spre exemplu, strălucita dovadă ce-o constituie apelul lansat către ovrime de Crémieux și Montefiore la fondarea „Alianței Israelite Universale“, adevărat organului de luptă fățișă a Evreimei contra Creștinătății, — apărut în 1860, reprodus de noi după ziarul „L'Eclair“ (Fulgerul) din Paris:

A P E L

al Ovreilor Crémieux din Paris și Montefiore din Roma, membri fondatori ai „Alianței Izraelite Universale“.

„Alianța noastră nu este nici europeană, nici asiatică, nici africană, nici americană, nici australiană, ea este *universală*.”

„Împrăștiati în mijlocul unor popoare care sunt *dușmane* drepturilor și intereselor noastre, vom rămânea membri ai popoului ales.”

„Naționalitatea noastră este religia părinților nostri și *nu recunoaștem alta*.”

„Trăim în țări streine și nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor țări — întrucât interesele noastre morale și materiale sunt în primejdie.

„Religia jidovească trebuie să cuprindă într'o zi Pământul întreg.

„Creștinismul, dușmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, e aproape să ingenuche.

„Pe zi ce trece rețeaua pe care Ovreeii o aruncă asupra pământului, se va întinde, și măreșele profesii ale cărților noastre sfinte, se vor îndeplini.

„Nu e departe timpul în care toate bogățiile Pământului vor fi ale Jidovilor.

„O nouă împărăție mesianică, un nou Ierusalim trebuie să se ridice în locul celor trei cetăți, a Împăraților, a Papilor și a Patriarhilor.

(semnați) *Crémieux și Montefiore*“.

Este, așadar, lămurit antagonismul ce există între lumea creștină și cea evreiască. O luptă mărturisită se dă. Și se dă, zicem noi, în condițiuni cu totul inegale.

Morala creștină, morală a iubirei chiar și a dușmanului, morală a generosității, izvor de dreptate și strictă respectare a îndatoririlor, sine cu desăvârșire în nepuțință lumea stăpânită de ea în fața aceleia, a cărei morală este tocmai ura, exclusivismul, nedreptatea și nelegiuirea.

Dar slăbiciunea lumii creștine nu stă numai în această dezarmare a ei, ci și în aceea, că încă nu a ajuns să cunoască îndeajuns că se află în fața unui dușman. Căci o mentalitate stăpânită de veacuri de concepția iubirei și a dreptății, nu poate înțelege și crede în existența unei uri și nedreptăți dogmatice, tot așa precum nici mentalitatea împregnată, încă de mai multe veacuri, de ură și nelegiuire, nu poate înțelege, crede și servi iubirei și dreptății.

Iată însă că, lupta întesindu-se și luând forme mai precise, n'au mai putut întârzia prilejurile de-a fi trezită și atenția lumii creștine.

Puterile superioare ale naturei, care stăpânesc și dirijează

justiția immanentă a faptelor, au făcut să se descopere nelegiuirile făptuite sau puse la cale, așa precum și cele mai ascunse crime nu întârzie prea mult niciodată de-a fi descoperite de-o întâmplare sau un hazard.

Așa au ajuns a fi cunoscute multe din documentele care dovedesc acțiunea și dușmănia evreiască, printre cari cel mai de căpetenie și mai caracteristic, până în prezent, este cel așa numit: „*Protocoloalele Înțelepților din Sion*“.

În mâna unui profesor rus, anume *Sergiu Nilus*, au căzut la 1901 procesele verbale ale unei mari adunări de înțelepți conducători ai Evreimei, în care s'au cristalizat, sub formă de plan de luptă, preceptele de conduită pentru întreaga Evreime în acțiunea de distrugere mai întâi a Creștinătății și apoi, de dominare a ei. *Sergiu Nilus* le-a tradus în rusește, iar după el, în mai toate limbile țărilor în care trăesc Evrei, au fost traduse de alții.

Exemplarele primei ediții a lui *Sergiu Nilus*, potrivit sistemului cunoscut al Evreilor de-a nimici ori-ce document proțivnic lor, au dispărut curând din circulație. În Anglia ei au încercat să suprimă această publicație chiar cu ajutorul autorităților Statului. Astfel deputatul lor din Camera Comunelor, Lt. Col. *Malone*, a cerut guvernului englez nici mai mult nici mai puțin decât distrugerea primei traduceri englezești. Guvernul englez, cu toată cunoscuta sa iudaizare, nu a putut satisface această cerere și a dat, printr'un ministru, următorul răspuns în scris:

„Cred a ști că această broșură e o traducere a cărții publicate în 1905 în rusește, de către *Sergiu Nilus*. N'am constatat că broșura ar fi o reproducere nefidelă a cărții; nu știu care a fost scopul autorului. Mă tem că legea nu-mi dă nici o posibilitate de suprimare a acestei publicații“...

* * *

Apariția acestui document, tradus după cum am spus, în foarte multe limbi și tipărit în numeroase edițiuni, a stârnit cu

adevărat o mare neliniște în toate țările ameninșate de primejdia iudaizărei. Ziare și reviste care nu pot fi acuzate de antisemitism, au denunțat marea primejdie care ne ameninșă.

Asfel, chiar ziarul englez „Times“, a cărui rezervă și bună-voință față de chestiunea evreiască, sunt îndeajuns de cunoscute, a scris totuși în 8 Mai 1920, printre altele, următoarele rânduri:

„1) Există, — zice Times, — și a existat de secole întregi, o organizație politică internațională a Jidanilor.

„2) Spiritul acestei organizații pare a fi o ură tradițională, eternă, a Creștinătății, și o ambiție uriașe de a stăpâni lumea.

„3) Scopul urmărit în cursul veacurilor, e distrugerea Statelor naționale și înlocuirea lor cu o stăpânire jidănească internațională.

„4) Metoda întrebuintată pentru a slăbi, pentru a distruge Statele politice existente, consistă în a le injecta idei cari sfârșesc prin a le desagrega, urmând o progresiune calculată cu dibăcie, dela liberalism la radicalism, pe urmă la socialism, la comunism și în sfârșit la anarhie, această *reductio ad absurdum* a principiilor de egalitate. În acest timp însă Izrael rămâne neatins de doctrinele distrugătoare...

„5) Nouile dogme politice din Europa creștină, politica ei și Constituțiile democratice, sunt toate la fel de disprețuite de bătrânii sau „Ințelepții“ lui Israel. Pentru ei, guvernarea este o artă sublimă și secretă, care se câștigă numai prin cultură tradițională și e rezervată unei elite reduse, în vre-un sanctuar ocult...

„6) După această concepție despre guvernământ, masele nu sunt decât o turmă de disprețuit; iar conducătorii politici ai *Gomitilor*, nu sunt decât niște simple păpuși în mâinile bătrânilor lui Izrael: cele mai adeseori sunt corupți, totdeauna neputincioși, ușor robiți prin măguliri, prin ameninșări sau prin șantaj, în folosul dominației jidănești.

„7) Presa, Teatrul, Bursa, Știința, Legea, în mâinile celor cari posedă tot aurul lumii, sunt tot atâtea mijloace pentru a înebuni opinia publică, pentru a produce o afățare generală la viciu și a distruge aspirațiunile idealiste (cultura creștină), pentru crearea cultului banilor sunători, pentru răspândirea scepticismului materialist și a cinicei poște de plăceri“.

Într'adevăr așa, cum bine rezumează ziarul „Times“, sunt „*Protocoalele Ințelepților din Sion*“, care cuprind, în cea mai concentrată formă, toate observațiunile și toate preceptele, pe care talmudica și întortochiata judecată a Evreimei, te-a putut aduna zeci de veacuri în sângele și ființa ei, sub imperiul fanaticei obsesiuni religioase de „popor ales“, sorșii a domina lumea întreagă.

Pentru lupta de apărare la care e chemată întreaga creștinătate și în care neamul nostru are poate cea mai grea parte de împlinit, traducerea „*Protocoalelor*“ și în limba noastră, este o necesitate de nediscutat.

Cum însă, precum mai înainte am arătat, forma în care sunt date, e tot atât de concentrată ca și fondul, am socotit absolut utile Comentariile alăturate fiecărui capitol, mai ales în vederea popularizării acelei strălucite dovezi a primejdiei ce ne pândeste și în contra căreia, cu cea mai mare încordare și abnegație, trebuie pornită și dusă lupta de apărare!

Cluj, 1923.

Introducere.

În deosebite puncte ale îndepărtatului orizont, se observă formarea de valuri de antisemitism. Ele sunt încă răslețe și slabe; dar, prin suflul svâcnirilor jidovești cari izbucnesc din toate părțile, ele o să crească, își vor iuși mersul și vor fi poate uriașe, când, cu creștele spumegânde încordate spre cer, își vor sparge furtia pe malurile unde Izrael a crezut că poate zidi cetăți neînvînse.

Antisemitismul e oare provocat de cauze superficiale și vremelnice, sau de pricini durabile și profunde? Trebuesc socotiți Jidanii ca responsabili în mare parte pentru năpasta mondială de după război? La asemenea întrebări se poate răspunde numai cu fapte riguros constatate, cu comparații făcute în mod cinstit și cu considerații deduse din mod logic.

I.

Guvernul englez, în frunte cu dl David Lloyd George, e în întregime supus politicei lui Izrael. Ar fi foarte greu să se dovedească contrariul. Șase Izraeliți sunt *Privy councillors* (consilieri, sfetnici privați); alți doi ocupă scaune ministeriale (1921): Sir Alfred Mond și onorabilul Edwin Montagu, și încă aceștia nu sunt cei mai jidoviți din întregul guvern.

Când șefii mișcării sioniste¹⁾ prevăzând izbânda finală a Antantei, au vrut să pună temelii puternice pentru zidirea viitorului regat palestinian, ministrul afacerilor streine, dl Arthur James Balfour, a fost acela care, în numele guvernului Majestății Sale Regelui Angliei, a scris lordului Rothschild și și-a luat însărcinarea de a sprijini din toată puterea sa întemeierea „Căminului Național Jidovesc”.

Tot un Jidan, devenit *Lord Chief Justice of England* (înalt judecător englez), dl Rufus Isaacs lord Reading, a fost trimis la Washington ca înalt comisar și ambasador extraordinar, pentru ca să pună la cale împreună cu Izraeliții președintelui Wilson (ambasadorul Morgenthau, bancherul Iacob Schiff, judecătorul Brandeis, profesorul Francfurter), delicatele chestiuni politice și financiare pe cari le-au provocat cele din urmă luni ale războiului și pregătirile de pace.

Când Anglia primi dela Societatea Națiunilor un drept vremelnic asupra Palestinei, unde din 700.000 locuitori nu sunt decât 65.000 Jidani, deasemenea tot un Evreu englez, Sir Herbert Samuel, a fost acela care a căpătat imputerniciri neîngrădite pentru a administra Pământul Sfânt și a întemeia acolo o stăpânire jidovească.

Când fu vacant postul de guvernator la Queensland, un Jidan, Sir Matthew Nathan, îl luă îndată în primire.

Când Societatea Națiunilor a încredințat Angliei secretariatul general al organizației sale permanente, Sir Eric Drummond fu însărcinat cu ocuparea acestui post. Acesta îndată ce a sosit la Geneva făcî o vizită mare-

¹⁾ Evreii erau împărțiți înainte de război în *sioniști* și *nesioniști*. Cei dintâi urmăreau întemeierea domniei jidovești asupra lumii, prin renașterea vechei împărății jidovești a Ierusalimului. Cei din urmă voiau acelaș lucru, însă fără a mai reînvia regatul Palestinei, ci rămânând numai risipiți printre popoarele lumii, așa cum sunt azi. Acum, după război, aproape toți Jidanii sunt „sioniști”. (n. t. r.)

lui rabin al orașului, îi prezentă și personalul său și îl asigură de admirația sa pentru Jidani și de întregul său devotament pentru cauza și idealul lor. Printre colaboratorii săi principali, trebuie să cităm pe fostul căpitan interpret Mantoux, șeful secției politice, ajutat fiind de majorul Abraham și de dna N. Spiller.

Pe urmă, când delegații asociațiunilor jidovești au făcut o cerere la Societatea Națiunilor, cu scopul de a se condiționa primirea noilor State în Ligă de acceptarea prealabilă a clauzei minorităților, — ceea-ce s'ar putea defini: dreptul Jidanilor de a forma un Stat în State, — lordul Robert Cecil, văr al dlui Arthur Balfour, a fost acela care se însărcină cu sprijinirea acestei cereri.

Cum prințul Galiei a făcut o călătorie în jurul lumii, pentru a vizita Dominionurile și coloniile Impărăției engleze, Jidanii puseră la cale, îndată după ce s'a întors prințul, o călătorie cu un itinerar aproape la fel și cu titlul de *War Memorial Empire Tour* (călătorie de ocolire a Impărăției, în amintirea războiului). În numele organizațiilor jidovești și sioniste, marele rabin Hertz, însoțit fiind de dl A. M. Woolf, a mers și el să cerceteze coloniile și Dominionurile, pentru a da îndrumări comunităților împrăștiate, pentru a le înflăcăra zelul religios și a aduna bani cu scopul de a zidi la Londra, în amintirea războiului, un mare seminar izraelit. Iar caracterul oficial pe care guvernul l-a dat acestei misiuni fu dovedit prin banchetul oferit călătorilor în ajunul plecării lor. Erau reprezentați miniștrii, delegații Dominionurilor și ai coloniilor. Lordul Rothschild, care ocupa fotoliul prezidențial, își închină toastul „guvernului M. Sale” și declară, că printre ministerele cari au deținut puterea în Marea-Britanie, niciunul „n'a dovedit atâta adevărată bunăvoință pentru planurile și idealul Jidanilor”, ca ministerul actual. Răspunzând, în numele guvernului, lordul Milner mulțumi președintelui pentru

o asemenea laudă și nu șovăi să spună, că Imperiul britanic a fost cu belșug răsplătit pentru politica sa de ocrotire a Jidanilor! La Capetown, la Durban, la Johannesburg, în orașele australiene, pretutindenii solii lui Izrael au fost primiți cu onoruri princiare. Autoritățile civile și militare au venit să-i întâmpine, dorindu-le bun sosir și punându-se în slujba lor.

Cu câteva luni mai înainte, guvernul dlui Lloyd George, fiind încunoștiințat de către anumiți oameni dubioși, că în Polonia s'ar fi produs „pogromuri”, a trimis la Varșovia, fără ca să i-se fi cerut aceasta, o comisiune de anchetă, prezidată de un Jidan, Sir Stuart Samuel. Oare nu însemna aceasta, că se face cunoscut *urbi et orbi*, că Anglia vrea să fie în toate țările șampionul apărător al lui Izrael?

Și apoi, când lordul Chelmsford a ajuns la sfârșitul însărcinării sale de vice-rege al Indiilor, — Rufus Isaacs lord Reading, fostul *Lord Chief Justice* (judecător superior englez) și înalt comisar la Washington, a fost acela care fu încredințat să-i ia locul, sarcină cu atât mai gingașă și mai de temut, cu cât Indiile, lipsite de reforme politice și administrative, sunt în plină fierbere.

În Statele-Unite sub domnia președintelui Wilson, cucerirea jidovească a fost tot atât de puternică, cât și în Anglia. Nu trebuie să uităm că, la stăruința lui Iacob Schiff și a mai multor bancheri jidano-germani, în deplină înțelegere cu dl Lloyd George, a introdus dl Woodrow Wilson în tratatul de pace punctele tulburi cu privire la despăgubiri, la plebiscitul din Silezia Superioară și la starea de lucruri din Sarre, Fiume și Dantzig.

Și după ce a fost părăsit de concetățenii săi, cari n'au vrut să primească idealismul său umanitarist și să-l urmeze pe calea primejdioasă pe care a împins Europa, președintele Statelor-Unite a mai găsit totuși un mijloc de a-și dovedi încă odată dragostea ce-o avea pentru

Jidani. El numi pe doi Izraeliți pentru a-l reprezenta în două arbitrajuri pe cari Societatea Națiunilor a vrut să i-le încredințeze și, răspunzând la o plângere a prietenului său, rabinul Wise, asupra sorții Jidanilor din Europa răsăriteană, el își arată într'o scrisoare publică admirația sa pentru Evrei: „Noi, în Statele-Unite, — zice Wilson, — unde Jidanii se bucură de cea mai desăvârșită egalitate, știm cu cât de multă cinste servesc și cu cât de multă credință apără ei interesele și idealul propriei noastre națiuni.”¹⁾

Dacă Jidanii au fost altădată prigoșiți în Rusia, revoluția pregătită de către ei de multă vreme, întoarse în schimb cu totul rolurile. Prăbușirea țarismului, tratatul dela Brest-Litovsk, care a pus capăt războiului Rusiei cu Germania, și așezământul Sovietelor, au fost toate făcute de mâna Jidanilor. Oratorul Kerensky, care a servit de punte de trecere între Duma democratică și comunismul sângeros, e Jidan. Lenin se zice că e bărbatul unei Jidanci; Trotzki, Radek, Zinoview și trei sferuri dintre comisarii poporului, sunt Jidani.

Când armata roșie a cutropit Polonia, ea socoti ca prieteni pe Izraeliții orașelor ocupate, cari de altfel, aproape pretutindenii, s'au incorporat în trupele sale, atunci când ea fu silită să bată în retragere.

În clipa armistițiului și a celor dintâi convorbiri internaționale, Jidanii făcură o mare slujbă Germaniei, preschimbându-i Statele în țări democratice sau socialiste. După fuga împăratului Wilhelm în Olanda, noul guvern al Reich-ului căzu în mâinile lui Izrael. Ministrul afacerilor străine, Haase, acela al finanțelor, Schiffer, și cel de interne, Preuss, erau Jidani. În Prusia, guvernul era alcătuit numai de Izraeliți. Kurt Eisner guvernă Bavaria. În Ungaria domni Bela Kuhn sau Cohen, însă

¹⁾ Scrisoare trimisă din „Casa Albă”, în 10 Septembrie 1920

tirania lui fu atât de groaznică, încât nu putu avea decât o scurtă viață.

Afară de Austria, jertfită și nimicită, statele democratizate câștigară bunăvoința Jidanilor și a puritanilor Anglo-Saxoni, cari au fost însărcinați în rândul întâiu cu alcătuirea tratatului de pace.

O Delegația germană la Paris, nu cuprindea decât Jidani, printre cari Oscar Oppenheimer și Marx Warbutg, acesta din urmă fiind frate al generelui bancherului Iacob Schiff din New-York.

Cele 14 puncte ale președintelui Wilson, — dintre care cel din urmă răspândi ideea unei „Ligi a Națiunilor“, — și cele 5 puncte complimentare adăuse la celelalte prin discursul ținut la New-York în Septembrie 1918 pentru a le stabili fundamentul, — au fost întrebuițate de către prințul Max de Baden, cancelar al Reich-ului; îndată ce Germania, învinsă, prăbușită, ceru pace.

Această pace stranie, mai folositoare învingătorilor decât învingătorilor, — cu excepția Anglo-Saxonilor, — pacea această cu un mecanism delicat și încurcat, care are trebuință de un control neobosit și îndelungat, amenințată să se sfărâme de îndată ce un fir de praf s'ar strecura între roțile sale, a mântuit unitatea Germaniei și i-a lăsat o mare parte din puterea sa; dar ea mai are totodată și darul de a corespunde dorințelor, ambițiilor, idealului jidovesc. Împiedecând refacerea economică a statelor războite, pacea aceasta e prielnică marilor bănci conduse de ei, trusturilor internaționale îmbogățite prin război și deținătoare ale rezervelor bănești ale lumii.

Nu trebuie să ne mirăm dacă Societatea Națiunilor a fost declarată de către Izrael Zangwill ca fiind pusă „mai ales în slujba Jidanilor“; nici dl Lucien Wolf, delegatul asociațiilor jidovești, după ce a luat parte în Ge-

neva la adunarea Ligii, n'a șovăit să spună la rândul său, că această „Societate“ este în bună înțelegere cu tradițiile cele mai nobile și cele mai sfinte ale jidovimii și că toți Izraeliții trebuie să considere ca o datorie sfântă a lor, sprijinirea ei prin toate mijloacele posibile.

II.

Trebuie să mărturisim, că primejdia evreiască ce se înfățișă prin atâtea simptome și atâtea fapte, n'a fost cu adevărat descoperită marelui public, decât atunci, când a apărut traducerea unei frânturi dintr'o carte rusească înregistrată la British Museum în August 1906, și care purta titlul: „*Cel Mare în cel Mic și Anticristul ca o posibilitate politică imediată*“. (Notele unui ortodox; ediția II-a corectată și adăogită. Tzarskoie-Selo, 1905)“.

Această traducere a fost editată în Decembre 1919, la „Eyre & Spottiswoode“ și fu intitulată: „*The Jewish Peril; Protocols of the Learned Elders of Sion*“. (Pericolul jidovesc; Protocoalele înțelepților bătrâni ai Sionului). Ar fi rămas multă vreme necunoscută în Anglia, dacă unui redactor dela „*Times*“ nu i-ar fi venit în gând să scrie despre ea un articol, făcându-i o dare de seamă destul de amănunțită și care se poate cuprinde într'o întrebare neliniștitoare: Dacă această carte este înfățișarea adevărului, atunci n'am scăpat noi oare de o pace nemțească decât pentru a suferi urmările unei păci jidănești?

În vreme ce la Londra apărea o traducere engleză a „*Protocoalelor*“, în acelaș timp o traducere germană era publicată la Charlottenburg (Berlin), de către dl Gottfried zur Beek: „*Die Geheimnisse der Weissen von Zion*“ (Tainele înțelepților Sionului) și se răspândi destul de repede atât în Statele Reich-ului, cât și în Austria.

Abia atrăsese luarea aminte articolul din „*Times*“

asupra *Primejdiei jidovești*, și îndată cărticica dispăru din comerț, iar, lucru ciudat, dnii Eyre & Spottiswoode au declarat că nu vor mai scoate o nouă ediție. Dar, — așteptând ca prin îngrijirea unei asociații naționaliste: „The Britons”, să se publice o nouă ediție englezească, — marele ziar „The Morning Post”, publică, sub titlul: *The Cause of World Unrest* (cauza neorânduelilor din lume), un șir de articole aspre, bazate pe textele Protocoalelor și pe documente descoperite mai târziu, prin care dovedea, că Jidanii sunt vinovați de starea bolnăvicioasă a lumii, care prelungește neajunsurile politice și financiare izvorâte din război.

În Statele-Unite fu editată, la dnii Small, Maynard & C-ie, Boston, o altă traducere, intitulată „*The Protocols and World Revolution*” (Protocoalele și Revoluția mondială). O traducere poloneză apărură încă în 1920. În Franța câteva dări de seamă, însoțite de citații din cartea lui Sergiu Nilus, au fost publicate în „*Le Correspondant*”, în „*La Vieille France*” a lui Urbain Gohier, în „*L'Action Française*” și în „*L'Opinion*”. O primă traducere a lor a fost publicată în „*La Libre Parole*”; dar numai în Septembrie 1920 și la începutul anului 1921 apărură ediția cu prefață a Monseniorului Jouin și aceea din „*Vieille France*” precedată și urmată de comentarii.

Asupra deosebitelor ediții apărute în Rusia, e greu să se stabilească ceva sigur. Se pare că cea dintâi, datorită profesorului Sergiu Nilus, a apărut în 1902, dar probabil a fost cumpărată ori confiscată de Evrei, căci exemplarele nu i-se mai găsesc.

A fost oare reeditată în 1903? Lucrul e cu puțință, dar, cea dintâi dela care se cunoaște textul, e aceea din 1905, care se găsește în catalogul lui British Museum.

Scriitorul rus C. Butmi publică și el o traducere a lor, în 1907, în colaborare cu fratele său A. L. Butmi,

sub titlul: „*Dușmanul neamului omenesc*”. Tipărită de Instituția surdo-mușilor din Petersburg, cartea era dedicată „Uniunii poporului rus”, asociație patriotică pentru apărarea împotriva Jidovilor și a societăților secrete, atât de răspândite în împărăția Țarului.

Lucrarea lui Sergiu Nilus avu noi edițiuni în 1911, în 1912, în 1917 și în 1920. Traducerea americană a fost făcută după ediția din 1911, tipărită la mănăstirea Sfântul-Sergiu. Cât despre cea din 1912, ea nu e amintită nici în prefața Monseniorului Jouin, nici în acelea ale ediției germane și a celei americane; dar noi am avut-o în mâinile noastre; un facsimil al copertei sale e reprodus în corpul acestui volum, care dă cea dintâi traducere franceză făcută direct după textul rusesc. Ediția din 1917 a fost aproape în întregime distrusă de bolșevici. Cât despre cea din 1920, ea a fost tipărită la Berlin. Traducerea Protocoalelor e reprodusă în această din urmă ediție sub titlul de „*Raza de lumină*” și editorul-redactor, Petru Schabelski Bork, a însoțit-o de comentarii cu privire la Revoluția rusească, unde sunt aspru judecate actele ministrului Cernow și ale lui Kerensky, „care, așezat la conducerea Rusiei timp de șase luni, a înșelat și a trădat patria prin actele sale” (V. „Protocoalele”, Mgr. Jouin, p. 148).

Cari sunt așadar originile și valoarea acestor „Protocoale”? După cum scânteia electrică provoacă în eprubete precipitate chimice, tot astfel Protocoalele au avut deosebitul noroc de a provoca mișcări de apărare împotriva evreimii, descoperind diferitelor popoare o îngrijorătoare primejdie și aducând la cunoștință planul de luptă pregătit de Izrael pentru a-și înlăptui visul mareț, nutrit în el de veacuri întregi: stăpânirea lumii.

Asociațiile sioniste au ținut un Congres la Basel (Elveția), în 1897, și au stabilit acolo punctele unui program de cuceriri, a cărui măreție era îndreptățită de

isbânzile câștigate mai înainte. Acest program nu cuprinde numai obiectivele succesive cari trebuiau atinse; el stabilește totodată metodele de urmat, regulile tactice cari trebuiau observate. Deosebitele secțiuni ale Congresului, redactau procesele verbale (numite „proto-coale“) ale ședințelor, menite a fi aduse la cunoștința anumitor inițiați și a păstra urma acestor intrumiri secrete.

Sergiu Nilus declară în introducerea ediției din 1917, că filele cari conțineau extrasele acestor procese verbale (redactate în franțuzește, căci numeroși Sioniști nu cunoșteau Șmba ebraică), i-au fost date în 1901 de către Alexis Nicolaevici Sușotin, mareșal al nobilimei din Chern. Aceste file au fost încredințate și lui C. Butmi, al doilea traducător al lor.

Cum și-le-a câștigat însă A. Nicolaevici? Două svonuri circulă relativ la aceasta: fie că au fost copiate de către o femeie, soție sau amantă a unuia dintre inițiații cari le-au redactat, și care femeie a crezut că e de datoria ei să transmită aceste copii unui creștin care ar fi în stare să-și pună la adăpost coreligionarii de asemenea uneltiri ascunse și amenințătoare; fie că au fost scoase dintr'o cassă de fier, pe care o păstrau Sioniștii într'unul din orașele Alsaciei. Dar probabil nici una dintre aceste două ipoteze nu este adevărată, deoarece posesorii filelor au trebuit să se străduiască să apere de ori-ce bănuială și de ori-ce răzbunare pe autorul sau autorii sustragerii sau ai destăinuirilor făcute.

Traducătorii ruși sunt amândoi oameni onorabili și foarte religioși. Traducerile lor sunt corespunzătoare până în cele mai mici amănunte. Totuși, când Alexis N. Sușotin i-a înmănat lui Sergiu Nilus filele, îi ceru să le întrebuițeze în modul cel mai folositor pentru apărarea intereselor religiunii și ale patriei, ceea-ce i-ar fi putut lăsa autorului publicării „*Protocoalelor*“ o anumită libertate de interpretare și redactare.

În ceea-ce privește realitatea sustragerii de documente din arhivele izraelite, ea e adevărată de o circulară a comitetului sionist, datată din 1901, în care doctorul Hertzl se plânge de furturile cari au îngăduit creștinilor să cunoască tainele „*Protocoalelor*“.

III.

Protocoalele sunt în număr de douăzeci și patru. Sunt mai mult niște învățături și maxime, decât procese verbale. Se pare că autorul sau autorii lor, au urmărit, în rândul întâiu, să înșire în 24 lecții doctrinele lui Izrael, ținta pe care o urmărește din timpurile cele mai îndepărtate și amănuntele celui din urmă plan de bătae pentru cucerirea puterii mondiale, atunci când totul ar părea pregătit pentru a începe lupta hotărâtoare.

Pentru Jidani nu există alt drept decât puterea, forța; liberalismul a nimicit la Goimi religia și autoritatea; aurul e în mâinile lui Izrael și, prin aur, el a pus mâna pe presă și opinia publică, cari comandă guvernelor în Statele democratizate.

Societățile francmasonilor sunt conduse de Jidani, cari le îndrumă faptele și propaganda.

Popoarele creștine vor fi într'o bună zi așa de dărăpănate, încât vor cere un supra-guvernământ universal, pornit dela ei. Războaie răzlețe și apoi unul al lumii întregi, pe care îl va ști deslănțui Izrael, îi vor grăbi domnia. Autocrația jidovească va înlocui liberalismul Statelor creștine. Toată religiile vor fi desființate, afară de aceea a lui Moise.

Pentru a-și arăta puterea, Jidani vor doborî la pământ și vor robi prin omor și teroare pe unul din popoarele Europei. Un impozit progresiv pe capital și împrumuturi de Stat, vor sfârși prin a ruina pe creștinii pe cari o învățătură atee (care nu recunoaște pe Dumnezeu) îi va fi sălbătăcit; și ceasul, atât de mult aștep-

tat, va sună. Regele Jidanilor, intruchiparea sorții, va domni asupra omenirii imblânzite.

Aceasta e, în câteva cuvinte, ideea de căpetenie a „Protocoalelor”. E bine să ne gândim asupra deosebitelor capitole, să le comparăm textul cu alte documente de origine ebraică și să cercetăm, că în ce măsură au fost împlinite, în timpul războiului și dela el încoace, faptele prevăzute și întâmplările prorocite în filele scrise cu douăzeci de ani mai înainte.

Al treilea capitol al acestor lecții ale înțelepților lui Izrael, cuprinde o aluzie la Șarpele care simbolizează mersul progresiv al lui Izrael, către stăpânirea lumii.

Sergiu Nilus, în epilogul cărții sale, pe care traducerea americană și germană nu l-au reprodus, ne povestește amănunte ciudate despre acest simbol al puterii jidovești, pentru totdeauna învingătoare, după ce se va fi încolăcit în jurul Statelor europene. După tradițiile judaice, această prorocie ar data încă de pe vremea lui Solomon. Capul șarpelui reprezintă pe conducătorii, inițiatorii lui Izrael. El pătrunde în inima tuturor națiunilor, pentru a le corupe, a le nimici; și fiind o parte din Sion, el trebuie să se reîntoarcă acolo, după ce își va fi îndeplinit șirul cuceririlor sale.

Sioniștii au făcut de mult harta pe care e tras drumul târătoarei și pe această hartă sunt însemnate punctele de căpetenie străbătute și cele care au mai rămas a fi atinse. Cea dintâi cucerire a șarpelui e Grecia, pe vremea lui Pericle, în anul 429 înainte de Cristos; la Roma capul șarpelui pătrunse sub domnia lui August, puțin înainte de nașterea lui Isus Cristos; Madridul îi văzu apariția sub Carol Quintul; Parisul la sfârșitul domniei lui Ludovic XIV; Londra la căderea lui Napoleon; Berlinul în 1871, după apoteoza tratatului din Versailles; Petersburgul în 1881.

E important de știut că toate Statele, peste care și-a lăsat șarpele dâra de bale, au fost sguđuite până în temelii de crize politice și sociale.

Harta arată prin săgeți, cele din urmă cuceriri de făcut: Moscova, Kiew, Odesa, (București, nota trad.) Constantinopol și în sfârșit Ierusalimul, punctul de plecare și punctul terminal al fatalului itinerar.

Sergiu Nilus, în ediția din 1912 a „Protocoalelor” înșiră mai multe documente cari întăresc învățămintele și prorociile înțelepților Sionului. În luna Novembre 1910, „Noutățile Moscovei” (Moskovskia Vedomosti) publică un articol al lui K. J. Tour, intitulat „Planurile secrete jidovești”, prin care se arătau cuceririle împlinite de către Jidani în Împărăția rusească:

„În cursul celor din urmă cincizeci de ani, multe nenorociri ne-au năpădit, și fiecare din aceste nenorociri a împins înainte cu un pas de uriaș opera jidovească...

„În Rusia, revoluția n'a reușit în întregime, și totuși Jidanii au câștigat mult, mulțumită întâmplărilor din 1905 și 1906. Cele din urmă congrese ale lor le-au desvelit toate nădejtile. Duma a fost sesizată de un proiect de lege, iscălit de un mare număr de deputați, pentru acordarea unei desăvârșite egalități de drepturi Jidanilor. Și aceștia se bucură deja *de facto* de numeroase avantagii. Dela ministerul lui Witte încoace, îngrădirile de stabilire în țară ale Izraeliților, slab împlinite și până atunci, și-au pierdut ori-ce putere în urma unui șir de circulare, iar tulburările, cari au ruinat și demoralizat populația lăuntrică, s'au întors de-asemenea în folosul Jidanilor”.

Un scriitor din zilele noastre, dl Damciano, spune aceleași lucruri într'o carte apărută în 1911:

„Având în vedere numărul lor destul de mic, Jidanii singuri, într'o luptă pe față, desigur că nu pot învinge populația în mijlocul căreia trăesc ca paraziți,

dar au născocit un fel de sinucidere a creștinilor, provocând cu dibăcie neînțelegeri lăuntrice între ei și o desorganizare cu meșteșugire pregătită.

După ce au pus stăpânire pe aurul și pe principalele organe ale presei, au început să lovească în regi și împărați, pentru că aceștia sunt „o putere superioară, plină de iubirea deaproapelui și gata prin urmare să apere tot ce e slab”. De aceea au sprijinit Jidanii în toate părțile înlocuirea regimului monarhic cu regimul republican.

În ceea ce privește bolșevismul, Jidanii din Rusia nu tăgăduesc că-i sunt autorii responsabili. Intr'un ziar din Charkow, publicat în idiș, „*Der Kommunist*”, dl Kohen scria în 12 Aprilie 1919, următoarele:

„Se poate spune fără exagerare, că marea revoluție socială rusească a fost făcută de Jidani și că nu numai au condus ei lucrurile, dar au și luat în mână organizația Sovietelor. Putem fi liniștiți, noi Jidanii, atâta timp cât conducerea supremă a armatei roșii va fi în mâinile lui Trotzki”. („Pericolul judeo-masonic”, de Mgr. Jouin, p. 144).

Probabil avem tot dreptul să credem, că dacă, acum de curând, Anglia a încheiat o pace cu Sovietele Rusiei bolșevice, a făcut-o din pricină că Izraeliții din minister și cei cari roiesc în jurul dlui Lloyd George, au avut destulă înrâurire asupra guvernului englez, pentru a-l face ca, sub masca de avantajii comerciale, să sprijinească regimul jidovesc al Rusiei revoluționare.

Toate cele ce le-am spus până acum, cât și comentariile lui Sergiu Nilus, pot lămurii sau îndreptăți anumite părți din „Protocoale”, dar textului însuși nu-i lipsește nici claritatea, nici profunzimea. Poartă în sine o putere de demonstrare puțin obișnuită și aceasta e pricina pentru care Jidanii, după ce s'au străduit în zadar să conștie această broșură și să înăbușe vocile în-

drăznețe cari desvăluiau planul de luptă al lui Izrael, s'au hotărât să răspândească credința, că procesele verbale ale înțelepților Sionului ar fi apocrife (falsificate) și că n'ar fi bazate pe nici un document serios.

IV.

Dl Solomon Reinach a fost acela care a declarat mai întâiu în „*L'Opinion*” din 26 Iunie 1920, că „Protocoalele” ar fi fost pur și simplu născocite. „Falsificatorul Nilus” și-a cules fantaziile „din literatura revoluționară marxistă” și atât Jidanii, cât și francmasonii, au fost batjocoriți în mod îngrozitor, așa cum fuseseră altădată Jesuiții, când cu publicarea pretinselor „*Monita Secreta*”, — zice dl Reinach.

Dar el nu încercă să-și continue demonstrația mai departe.

De cealaltă parte a Mâneții, unde articolul din „*Times*” și campania prelungită a lui „*Morning Post*” produsese o vie și profundă impresie, Izraeliții se gândiră că ar trebui să se stabilească deșertăciunea documentelor descoperite și să se combată într'un mod cât se poate de hotărâtor argumentele luate din „Protocoale” pentru a dovedi adevărul amenințător al primejdiei jidovești. Consiliul deputaților evrei din Anglia (The Jewish Board of Deputies), prin mijlocirea comitetului său de presă, încredință pe dl Lucien Wolf cu această însărcinare delicată.

Ca și dl Solomon Reinach, dl L. Wolf nu eră sionist înainte de război; prin urmare n'a luat parte la congresul din Basel, în 1897; dar el eră un ziarist încercat, fost colaborator al ziarului „*Daily Graphic*”, în care scria despre politica externă, fost corespondent la Londra al cotidianului francez „*Le Journal*”, el eră foarte cunoscut în presă și fusese de-asemena mare conducător al Societății francmasonice a autorilor și preșe-

dinte al Institutului ziaristilor. Alegerea părea deci po-
trivită din toate punctele de vedere. Totuși rezultatul
n'a mulțumit deloc nădejile nutrite de conducătorii
izraeliți.

Dl Lucien Wolf scrisese trei articole publicate în
„Manchester Guardian“, în „Spectator“ și în „Daily
Telegraph“; apoi reuni aceste articole într'o broșură
dreasă cu o zeamă destul de searbădă, care fu publi-
cată sub titlul puțin cam lung: „Chestiunea jidovească
și falsele Protocoale ale înțelepților bătrâni ai Sionului“.

Am citit cu băgare de seamă această broșură. Ea
începe cu o critică destul de încurcată a celor 17 ar-
ticole apărute în ziarul „Morning Post“ sub titlul: „Cauza
neorânduvelilor din lume“. Dl Lucien Wolf se nizește
să dovedească cu fapte, cărora el le atribuie o valoare
istorică, că propaganda jidovească nu e prin esență nici
anti-monarhică, nici anti-creștină. El declară deaseme-
nea că „judaizarea“ francmasoneriei e o curată născocire,
în vreme ce persoana sa dovedește în modul cel
mai evident, pătrunderea lui Izrael în organismul franc-
masonic. Preocupărilor patriotice ale redactorului dela
„Morning Post“, el le opune argumente speciale. În
ochii săi, Marx nu poate fi considerat ca reprezentantul
ideilor sociale ale judaismului; doctrinele lui izvorăsc
dimpotrivă, din concepțiile lui Hegel și ale lui Feuerbach,
cari erau creștini („Gentili“) și sunt în opoziție cu sin-
dicalismul și bolșevismul.

Încee apoi spunând, că ceea-ce cotidianul englez
numește „secta formidabilă“ responsabilă de starea bol-
năvicioasă a lumii, nu e decât o poveste, ieșită din
creerul Germanilor antisemiți și anglofobi, și bazată pe
„o înșelătorie nerușinată“.

După acestea urmează încercarea de dovedire a
falsității „Protocoalelor“. Dl L. Wolf începe prin a da
târcoale chestiunii. Face aluzii la societățile secrete și

la cărțile apocaliptice, cari făceau obiectul cronicilor din
veacurile XVII și XVIII, apoi se apucă de combaterea
documentelor publicate de către un German, Hermann
Goedsche, prin anul 1868. Unul din aceste documente
avea ca autor presupus, pe un Englez, Sir John Retcliffe,
și se ocupa cu evenimentele politico-istorice întâmplare
în cursul celor zece ani precedenți. Un altul, pe care
il reproduseră ziarele conservatoare germane și o re-
vistă franceză „Le Contemporain“ (din 1 Iulie 1880), dă-
dea textul unei cuvântări pe care ar fi ținut-o discipu-
lilor săi un mare rabin în cimitirul din Praga. Iar, din
faptul că Sir John Retcliffe n'ar fi existat niciodată și
că discursul rabinului pare a fi apocrif, dl Lucien
Wolf scoate argumente pe cari le socotește hotărâ-
toare.

Și-apoi — mai spune dl Wolf — nici chiar dl
Eduard Drumont (mare luptător antisemit, n. tr.), n'a
luat niciodată în serios aceste produse ale antisemitis-
mului german și nu le-a folosit în capitolele documen-
tate ale publicației sale „La France juive“ (Franța ji-
dovească).

Dar dl Wolf a găsit oarecari asemănări între des-
tăinuirile lui Goedsche și un pasagiu din „Protocoale“,
unde e explicată politica urmată de Jidani pentru a con-
duce gloatele muncitorești, promițându-le că le vor îm-
bunătăți soarta. Nici nu mai caută alte dovezi, ci trage
concluzia că: spusele lui Goedsche fiind o înșelătorie,
acelea ale lui Nilus au evident același caracter.

Dar ni-se mai aduce un alt argument de același fel.
În ale sale „Reflexii ale unui om de Stat rus“, un fost
procuror al Sfântului-Sinod din Rusia, dl Constantin
Petrovici Pobyadonoszeff, a criticat cu asprime regimu-
rile democratice și a spus că votul universal e: „marea
greșală a vremilor noastre“. Din acestea ajungea la
concluzia, că autocrația, domnia atotputernică a unei

singure persoane, dă popoarelor garanții mai sigure de bună administrație; și, deoarece aceiaș gândire se găsește într'unul din capitolele „Protocoalelor”, autorul lor e învinuit de plagiatură.

Trebue ca într'adevăr, cauza cu care s'a însărcinat să fie greu de apărat, pentruca un avocat atât de priceput ca dl Wolf, să nu găsească argumente mai puternice.

El spune ceva mai departe că, aflându-se în Franța în 1919, fu încunoștiințat despre vizita pe care ar fi primit-o o delegație jidovească ce se afla atunci la Paris. Un Lituanian, care a făcut parte din poliția secretă rusă, se prezentă delegaților, le făcu declarații de supunere și mărturisi că el e în stare să împiedece publicarea unei cărți foarte primejdioase, care, dacă ar vedea lumina zilei, ar putea să dărâme clădirea lui Izrael. Iar, cum orice faptă își cere răsplata, vizitatorul cerea, modest, zece mii lire sterline. Fu rugat să arate cartea cu pricina: erau „Protocoalele”. Lituanianul fu rugat să plece și, peste câteva luni, apărură la Londra și Charlottenburg primele traduceri engleză și germană ale cărții lui Sergiu Nilus!

Trebue cu drept cuvânt ca dl Lucien Wolf să fie la sfârșitul puterilor sale, pentru a aduce o argumentație atât de copilărească. Întrucât, faptul de a da 10 mii lire sterline unei persoane care posedă un exemplar al „Protocoalelor”, ar fi putut împiedeca traducerea și publicarea unei lucrări, care a avut deja înainte de război și de Revoluția rusească, cinci ori șase ediții, și din care se găsește un exemplar în biblioteca lui British Museum?

În sfârșit, dl Wolf, însărcinatul Consiliului deputaților jidani din Anglia, nu mai poate de oboseală străduindu-se să vâre în capetele cititorilor săi, că Jidanii din Rusia și Polonia n'au nici o legătură cu bolșevismul.

Conservatorii germani și țariștii sunt accia cari au răspândit asemenea minciuni, și, pentruca urechile francmasonului jidan să-și arate vârful, dl Lucien Wolf amintește cu indignare un pamflet anonim, de inspirație apocaliptică, „tipărit în anul trecut la Paris, de către Jesuiții din Rue Garancière” (sic) sub titlul: *Bolșevismul!*¹⁾.

Nouă ni-se pare că faptul de a aminti cu gravitate o tipografie a Jesuiților, care funcționează în Rue Garancière, poate fi de-ajuns pentru ca tezele susținute de avocatul oficial al Izraeliților englezi, să-și piardă orice autoritate.

Dar iată că „*La Vieille France*” din 21—31 Martie 1921, într'un studiu foarte ciudat, semnat de L. Fry, spune că e în măsură de a putea descoperi numele autorului „Protocoalelor”. El ar fi având numele de Așer Ginzberg, în limba evreiască Așad Haam, ceia-ce înseamnă „unul din popor”.

Născut la Skvira (gubernia Kiev-ului), el studie Talmudul în școlile jidovești, luă în căsătorie pe o nepoată a rabinului din Lubowitz, întră în Kahal, fondă un grup de „tineri sioniști”, apoi o societate secretă „Bne Moșe” (fiii lui Moise). El luă parte la Congresul sionist din Basel, și ar fi citit acolo lecțiile cari formau cele 24 „Protocoale”, dar nu s'ar fi înțeles cu doctorul Hertzl, nici cu Max Nordau, cari îl judecau prea înfocat în naționalismul său.

Se zice că Așer Ginzberg a figurat în fruntea comitetului politic jidănesc, format în Anglia în 1917, și că se bucură de o mare trecere printre cei de-un neam cu el. Poetul Șaim Bialik îl consideră ca pe „un profet”, că pe o stea și îl venerează ca pe „singurul stăpân care a știut să le arate copiilor din exil calea către libertate”.

¹⁾ V. cartea dlui Lucien Wolf: „*The Jewish Bogy and the forged Protocols of the Learned Elders of Sion*”, pag. 41.

Dacă Ginzberg trăește la Londra, cum o crede dl L. Fry, ar putea să-și dea părerea cu competență asupra broșurii dlui Lucien Wolf și asupra „Protocoalelor” lui Sergiu Nilus, — dar Izraeliții n’au obiceiul de a ames-teca pe creștini în afacerele lor, în consfăturile lor, în deosebirile lor de păreri. Ne convingem despre aceasta încă odată, dacă luăm în considerare faptul că, de când cu declarația lui Balfour și organizarea „Căminului Național” din Palestina, nici un Iidan nu mai îndrăznește să se declare de potrivnic al sionismului, în vreme ce înainte nesioniștii erau cu miile.

* * *

În ori-ce caz, e interesant să se știe cine e autorul sau cine sunt autorii „Protocoalelor”, dar această chestiune n’are decât o însemnătate mai mică, și eu ași zice chiar că nici autenticitatea acestui document n’are decât o valoare relativă.

Analizând „Protocoalele”, ținându-ne departe de comentariile editorilor și de toate polemicile pricinuite de publicarea lor, se deosebesc în ele trei lucruri de căpetenie, adesea împreunate între ele:

- 1) O critică filosofică a principiilor liberale și o slăvire a regimului autocratic;
- 2) Expunerea planului de luptă pregătit cu metodă, pentru asigurarea pe seama Iidanilor a dominațiunii mondiale;
- 3) Priviri profetice asupra înfăptuirii apropiate a părților mai însemnate ale acestui plan.

Se poate ca Sergiu Nilus, (care, după propria sa mărturisire, a căpătat dela Alexis Sușotin faimoasele file cu rugămintea expresă de a le întrebuiți în modul cel mai folositor din punctul de vedere religios), să nu se fi crezut dator a le traduce în mod literal, și că

simfămintele sale personale de patriot rus și de înfocat ortodox se vor fi manifestat în diferite feluri în redactarea pasagiilor filosofice; dar ultimele două din cele trei elemente citate mai sus, cuprind netăgăduite puncte de asemănare și sunt într’o desăvârșită concordanță cu toate documentele ebraice pe care le cunoaștem; iar prăbușirea Rusiei, clauzele anormale ale păcii, întemeierea supra-guvernământului numit Societatea Nașionilor, înstăpânirea iudaismului la Ierusalim, — constituie dovada cea mai mult grăitoare a realității planului de cucerire stabilit de înțelepții Sionului.

Studiind în ale sale „Lundis” opera lui Joseph de Maistre „*Considérations sur la France*” (Considerații asupra Franței), criticul Sainte-Beuve și-a exprimat următoarea părere: „Impresia pe care a făcut-o această carte în clipa apariției sale, fu vie, dar marea ei izbucnire nu avu loc decât cu douăzeci de ani mai târziu, atunci când împrejurările i-au adevărit punctele cele mai de căpetenie”.

„Protocoalele” au o trăsătură comună cu „*Considerațiile asupra Franței*”: însușirea lor profetică. Poate se va putea, în scurt timp, formula asupra lor o apreciere identică cu aceea a lui Sainte-Beuve.

ROGER LAMBELIN

PROTOCOALELE INȚELEPTILOR SIONULUI

CAPITOLUL I.

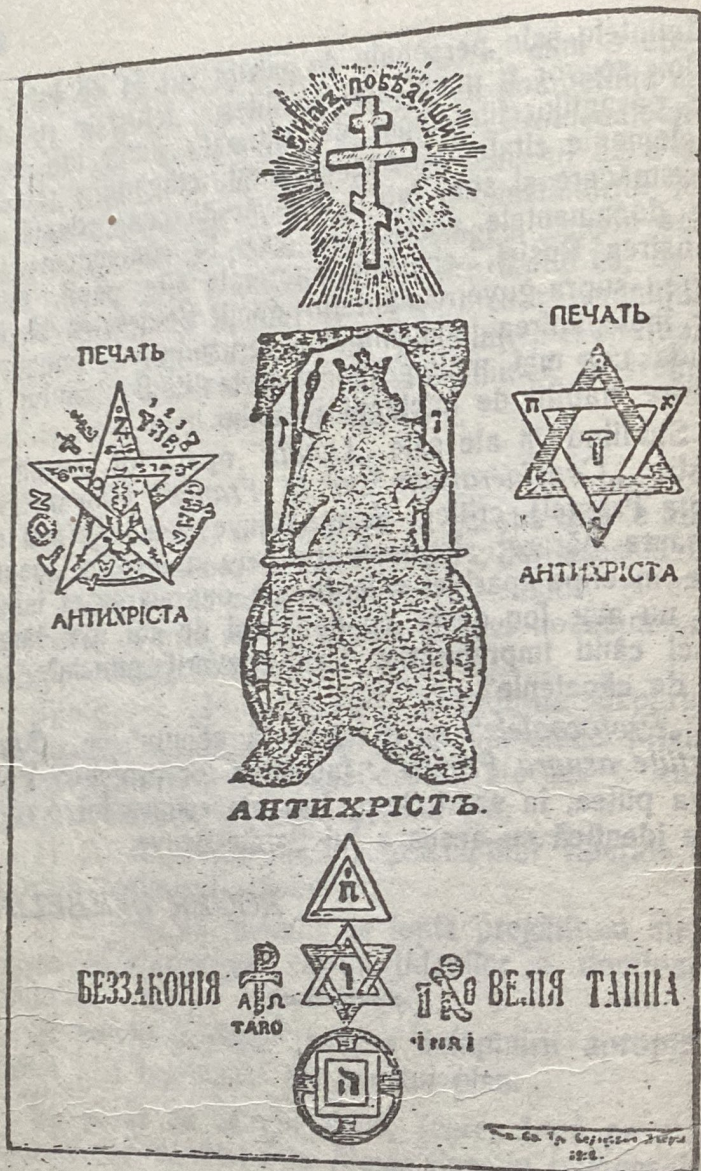
Continut: – Dreptul e în forță. Libertatea e o idee. Liberalismul. Aurul. Credința. Autonomia. Despotismul capitalului. Dușmanul din întru. Mulțimea. Anarhia. Politica și Morala. Dreptul celui mai tare. Puterea jidovească francmasonică nu poate fi învinsă. Scopul scuză mijloacele. Mulțimea e oarbă. Alfabetul politic. Neînțelegerile dintre partide. Forma de guvernământ care vă conduce mai bine la țelul vostru, e autocrația. Băturile. Clasicismul. Desfrânarea. Principiul și regulile de guvernământ jidovești și francmasonice. Teroarea. Libertatea, Egalitatea, Fraternitatea. Principiul guvernământului dinastic. Privilegiile nimicite ale aristocrației creștinilor. Noua aristocrație. Calcul psihologic. Abstracția libertății. Amovibilitatea reprezentanților popoului. —

Să lăsăm la o parte vorbele goale; să cercetăm fiecare idee în sine, să luminăm situația prin comparații și deducțiuni.

Eu vă voi arăta deci sistemul nostru, din punctul vostru de vedere și din acela al creștinilor.

Trebue să avem în vedere, că oamenii cari au instincte și porniri rele, sunt mai numeroși decât aceia cari au instincte bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violență și teroare, nu prin discuții academice. Fiecare om e însetoșat de putere, fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea; în acelaș timp sunt pușini cei cari n'ar fi gata să jertfească bunurile tuturor, pentru a-și atinge propriul lor bine.

Ce lucru a finit în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La începutul orânduirii sociale ei s'au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu apoi

Coperta ediției rusești din 1912 a „Protocoloalelor”.

legii, care nu e decât aceeași putere, dar mascată. De-aici ajungem la concluzia că, după legea naturii, dreptul e în forță, în putere.

Libertatea politică e o idee, un gând, iar nu un fapt. Trebuie știut cum să se aplice această idee, când e nevoie să fie atrase masele populare, prin cursa unei idei, în jurul unui anumit partid, dacă acest partid are de gând să sdrobească pe cel care e la putere. Problema aceasta devine ușoară dacă potrivnicul își deține puterea dela ideea de libertate, dela ceea-ce se numește liberalism, și dacă își jertfește ceva din putere pentru această idee. Și atunci, iată în ce va consta isbânda teoriei noastre: frânele slobozite ale puterii sunt îndată luate în mână de către alții, în puterea legii de viață (deoarece forța oarbă a poporului nu poate rămânea o singură zi fără călăuză, iar noul guvern nu face altceva decât să ocupe locul celui vechiu, slăbit de liberalism).

În zilele noastre puterea auzului a înlocuit pe aceea a guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credința. Ideea de libertate e irealizabilă, deoarece nimeni nu știe să se folosească de ea într'o măsură dreaptă. E îndeajuns să fie lăsat poporul să se guverneze câtva timp singur, pentru ca această autonomie să se transforme îndată în destrăbălare. Iar din clipa aceea se nasc desbinări cari se transformă foarte repede în lupte sociale, în cari Statele se mistue și unde mărimea lor se prefăce în cenușe.

Fie că Statul se istovește în propriile lui înmântări, fie că certurile sale launtrice îl aduc în starea de a fi la bunul plac al dușmanilor din afară, din acel moment el poate fi socotit ca pierdut și fără scăpare: el e în stăpânirea noastră. Despotismul (puterea) capitalului, care e în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat ca o lumtă de scăpare, de care e silit, vrând ne-vrând, să se acașe, pentru a nu se îneca.

Pe aceia, pe cari sufletul lor simțitor i-ar face să considere de netrebnice aceste gânduri, i-aș întreba: dacă un Stat are doi dușmani, și dacă îi este îngăduit să întrebuițeze împotriva unuia dintre ei, dușmanul din afară, toate mijloacele de luptă, ca de pildă: de a nu-i aduce la cunoștință planurile de atac și de apă-

rare, de a-l surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privilegii ca imorale; de ce, aceleași măsuri, întrebuițate împotriva unui dușman și mai rău, care ar dărâma ordinea socială și proprietatea, ar fi privilegii ca neîngăduite și imorale?

O minte bine cumpănită poate oare nădăjdui să cârmuiască cu folos gloatele prin îndemnuri cumiși sau prin convingere, atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie ea chiar nesocotită, dar totuși ademenitoare pentru poporul care înțelege totul numai ușurel, la suprafață? Oamenii, fie că fac parte din pătura de jos, fie că nu, sunt cârmuiți numai de micile lor pașimi, de credințele deșarte, de obiceiurile, de tradițiile și teoriile lor sentimentale: sunt robi ai împărșirii în partide care se împotrivesc înțelegerii celei mai cumiși. Orice hotărâre a mulșimii atârână de o majoritate întâmplătoare, sau, cel puțin, superficială; fără a cunoaște tainele politice, mulșimea ia hotărâri fără rost; un fel de anarhie sapă pe dedesubt guvernământul.

Politica n'are nici o legătură cu morala. Guvernul care se lasă condus de morală, nu e politic și prin urmare puterea lui e șubredă. Acela care vrea să domnească, trebuie să se folosească de viclenie și înșărnicie. Marile însușiri ale poporului — sinceritatea și cinstea — sunt defecte pentru politică, pentru că ele doboară regi și tronuri mai ușor decât dușmanul cel mai puternic. Aceste însușiri trebuie să le lăsăm regatelor creștine, noi nu trebuie în nici un caz să le luăm de călăuză.

Scopul nostru e să avem în mână puterea. Cuvântul „drept“ e o idee abstractă pe care nimic n'o îndreptățește. Acest cuvânt nu însemnează decât atâta: „Dă-mi ceea ce vreau, pentru că să pot dovedi că sunt mai tare decât tine“. Unde începe și unde se sfârșește dreptul?

Într'un Stat unde puterea e rău organizată, unde legile de guvernare au devenit vagi și ușor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate întemeiate de liberalism, eu socotesc că e un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor orânduelilor și a tuturor regulelor stabilite, și să le răstorn;

să pun mâna pe legi, să clădesc din nou toate așezămintele și să mă fac stăpânul celor ce mi-au predat mie drepturile pe care li dăduse forța lor și de care s'au lepădat de bună voie, din liberalism...

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainică decât oricare alta, penfrucă ea nu va putea fi înfrântă, până în clipa când se va fi înrădăcinat atât de bine, încât nici un șiretlic nu o va mai putea dărâma...

Din răul trecător pe care suntem siliți să-l facem acum, se va naște binele unui guvern neclintit, care va restabili mersul regulat al mecanismului existenței naționale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptărește mijloacele. Să ne îndreptăm luarea aminte, în planurile noastre, mai puțin asupra celor bune și morale, decât asupra celor trebuincioase și folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care e trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a primejdui opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să fim seamă de lașitatea, de nemernicia, nestatornicia mulșimii, de neputința ei de a înțelege și a cumpăni împrejurările propriei sale vieți și ale bunăstării sale. Trebuie să înțelegem că puterea mulșimii e oarbă, nesăbuită, și nu gândește, ci ascultă la dreapta și la stânga. Un orb nu poate călăuzi pe un alt orb fără ca să-l ducă la prăpastie; tot astfel membrii mulșimii ieșiți din popor, — oricâi li-ar fi spiritul de genial, — nu pot pretinde să conducă poporul, fără a-l pierde în întregime, din pricină că nu înțeleg nimic din politică.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocrație, poate cunoaște graiul politicei și realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicăși din sânul său, se ruinează prin certurile partidelor așăfate de sete de putere, și prin desordinile care se nasc de aci. E oare cu puțință ca gloatele populare să judece liniștit, fără dușmăniei lăuntrice, să conducă afacerile țării, care nu pot fi amestecate cu interesele personale? Se pot ele apăra împotriva dușmanilor din afară?

Nu, e cu neputință! Un plan împărțit în atâtea capete câte are mulșimea, își pierde unitatea; devine neînțeleș și fără puțința de a fi înfăptuit.

Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari și limpezi, poate așeză la locul său fiecare lucru, în mecanismul mașinei guvernamentale. Să recunoaștem deci, că un guvern folositor țării și în stare să-și atingă scopul propus, trebuie să fie strâns în mâinile unui singur individ responsabil. În despotismul absolut, civilizația nu poate exista; ea nu e opera gloatelor, ci a conducătorului lor, oricare ar fi el. Mulșimea e un barbar, care își arată barbaria la ori-ce prilej. Îndată ce gloata apucă în mâni libertatea, ea o transformă foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai înaltă a barbariei.

Inchipuiți-vă dobitoacele acelea îmbătate cu alcool, năucite de vin, cărora li-s'ar da dreptul de a bea fără măsură, în acelaș timp în care li-s'ar da libertatea... Noi nu putem îngădui ca ai noștri să decadă până la o asemenea treaptă. Popoarele creștine sunt îndobitocite de băutura; tinereșea le e înjosită de studiile clasice și de desfrânarea precoce la care i-au împins agenșii noștri, — profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi negustorii noștri și femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor. În rândurile acestor din urmă eu număr și pe așa zisele „femei din lumea bună“, care imitează de bunăvoie luxul și desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine e: puterea și fășarnicia. Singură puterea poate învinge în politică, mai ales când e ascunsă în talentele trebuincioase oamenilor de Stat. Violența trebuie să fie un principiu, viclenia și fășarnicia o regulă, pentru guvernele cari nu vor să-și predea coroana în mâinile agenșilor unei noi puteri. Acest rău e singurul mijloc de a ajunge la scop, la bine. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim înaintea mituirii, înșelătoriei și a trădării, ori de câte ori ne pot ele servi atingerea scopului nostru. În politică trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a șovăi, dacă poți obține cu acest mijloc supunerea și puterea.

Statul nostru, în această cucerire pașnică, are dreptul să

încuciască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puțin văzute și mai folositoare, necesare pentru a întreținea te-roarea aceasta care face popoarele să asculte orbește. O neîn-duplecăre dreaptă dar strașnică, e cel mai mare susținător al puterii unui Stat; prin urmare nu e numai în folosul nostru, dar e chiar de datoria noastră, să ne ținem de acest program al violenței și fâșâniciei. O asemenea doctrină bazată pe calcul, e tot atât de folositoare cât și mijloacele pe care le întrebuițează. Prin urmare nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a neînduplecării, vom învinge și vom robi guvernului nostru suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se știe că simțem neînduplecăși, pentruca orice nesupunere să înceteze.

Noi, cei dintâi, și încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, cuvinte repetate pe urmă de atâtea ori de către papagali inconștienți, cari, atrași din toate părțile de această momeală, nu s'au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii și adevărata libertate individuală, altădată atât de bine asigurată prin constrângerea mulțimii. Oameni cari s'au crezut inteligenți, n'au știut să descurce înțelesul ascuns al acestor cuvinte, n'au văzut că se-contraziceau, n'au văzut că nu există egalitate în natură, că nu poate să existe libertate, că natura ea însăși a creat inegalitatea spiritelor, a caracterelor și a inteligențelor, atât de mult supuse legilor ei; acești oameni n'au înțeles că mulțimea e o putere oarbă; că parveniji pe cari și-i alege pentru a o governa, nu sunt mai puțin orbi în politică decât ea însăși; că inițiatul, cel introdus în tainele politice, fie el chiar un prost, poate governa, în vreme ce mulțimea neinițiatilor, fie chiar plini de geniu, nu înțeleg nimic din politică. Toate aceste gânduri nu le-au venit în minte creștinilor; totuși pe aceasta se întemeia principiul guvernământului dinastic; totuși, Domnitorul, transmitea fiului său secretele politice, necunoscute în afară de membrii familiei domnișoare, pentru ca nimeni să nu le poată trada. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăraților principii ale politice, se pierdu. Isbânda operei noastre se mări prin aceasta.

Totuși, în largul lumii, cuvintele Libertate, Egalitate, Frățietate, adăuseră la rândurile noastre, prin mijlocirea agenților noștri orbi, legiuni întregi de creștini cari ni purtară cu însulețire steagurile. Și totuși aceste cuvinte erau niște viermi cari rodeau bunăstarea tuturor ne-jidanilor, spulberând pretulindeni pacea, liniștea, solidaritatea, săpând pe dedesupt toate așezămintele Statelor. Veși vedea din cele ce urmează că aceasta ne-a folosit numai nouă; acest lucru ne dădu, între altele, puțința de a obține cheia cea mai importantă, sau mai bine zis de a desființa privilegiile pe care era întemeiată aristocrația creștinilor și singurul mijloc de apărare ce-l au împotriva noastră popoarele și națiunile. Pe dărâmurile aristocrației naturale și ereditare, noi ne-am ridicat aristocrația noastră, a inteligenții și a banului. Am luat drept bază a acestei noi aristocrații, bogăția, care depinde de noi, și știința, care e îndrumată de înțelepții noștri.

Isbânda noastră mai fu încă ușurată prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de cari aveam nevoie, am știut întotdeauna să atingem corzile cele mai simțitoare ale sufletului omenească: socoteala, lăcomia, neîndestularea lipsurilor materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omenești, luată aparte, fiind în stare să înăbușe neatârănarea gândului, punând voința oamenilor în slujba celor ce le cumpără sufletul.

Ideea abstractă a libertății ne-a dat puțința de a face mulțimea să înțeleagă, că un guvern nu e altceva decât un locșitor al proprietarului țării, adică al poporului, și că poate fi schimbat așa cum se schimbă mănușile învechite.

Amovibilitatea reprezentanților poporului ni-i puse la dispoziția noastră; ei depindeau de alegerea noastră.

COMENTARII

LA CAPITOLUL 1.

Jidanul mărturisește scopul ce urmărește și mijloacele ce va întrebuițea, ca să ajungă la țintă. Scopul este: distrugerea ori-cărui Stat creștin, cum a făcut cu Rusia, ca să ajungă el stăpân. Care sunt mijloacele? Ca să întrebuițeze cele mai bune mijloace, tre-

bue știut cine este adversarul. Adversarul ce trebuie răpus astăzi, este națiunea creștină din fiecare Stat european. După destăinuirea Jidanului, omul este o bestie crudă, care nu știe decât de frică. Ca să stăpânești bestia, trebuie să pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s'a acordat poporului, trebuiesc zăpăcite masele cu idea libertății, pentru ca poporul să prefacă libertatea în destrăbălare și desordine, și astfel scăpând puterea din mâinile guvernanților, Jidanii șireți să se ridice la putere pe umerii poporului înșelat.

Cea mai bună dovadă despre acest plan de luptă ni-o dă presa din toată lumea, condusă de Jidani. Avem și în țara noastră asemenea presă, și anume, pe lângă multe altele mai mărunțele, și următoarele scrise în românește de către Jidani și jidoviți: „Lupta“, „Presa“, „Adevărul“, „Dimineața“, „Aurora“, „Lumea“, „Opinia“, care în tot timpul nu scriu decât numai și numai în numele „libertății“ și „democrației“.

Așa au făcut în Rusia. Ca să ajungem la destrăbălare și desordine, Jidanul mărturisește că va lucra prin corupțiune să învrăjbească între ele partidele politice, ca nu cumva să mai ajungă la vre-o înțelegere, mărturisește că va lucra să prostească poporul creștin prin beuturi spirtoase, mărturisește că va strică tineretul prin scrieri pornografice, și că va deprava femeile creștine prin lux fără măsură și va îndemna la necuviință. Toate acestea le face arătând cu fățarnicie, că acesta este progres. Învrăjbirea aceasta o urmăresc Jidanii peste tot și o urmăresc și la noi în România. De aceea putem vedea cu toții, cât de înverșunate sunt luptele dintre partide. Mai ales în luptele ce s'au început din nenorocire între Românii din vechiul regat și din Ardeal, ori-cine urmărește presa din țară, poate ca să vadă ce parte mare iau Jidanii dela „Lupta“, „Adevărul“, „Aurora“, etc., scrise de Honigman (Fagure), Rosenthal, Grünberg, Ghelerter, etc., cari fac pe cei mai curății... *ardeleni*, amețind și zăpăcind lumea.

Cât privește băuturile spirtoase, mereu se constată de către serviciile sanitare, falsificarea lor. Crășmele se înmulțesc mereu și într'o mult mai mare măsură ca celelalte prăvălii. Astfel

iată un exemplu pe care îl găsim în „Situția Demografică a României“ de Em. D. B. Vasiliu, la pag. 27:

„În Moldova, la Iași, în anul 1839 erau 178 de crășme, iar în 1909 Jidanii le-au sporit la 337!“

În privința destrăbălării se pot vedea zilnic noi reviste și ziare necuviințioase, care îndeamnă tineretul la desfrâu. Un exemplu dintre mii și mii, a fost și o publicație jidovească de acest fel în Cluj, numită „Bomba“, care a fost oprită de poliție. Apoi se știe că toate casele de prostituție și întâlniri, sunt ținute și puse în calea familiei creștine, peste tot, numai de Ovrei.

Când prin astfel de mijloace a ajuns să destrame toate legăturile sociale și politice din țară; atunci, spune el, se va arunca ca o fiară de pradă asupra ceea-ce a mai rămas din putregaiu și va răsturna totul, ca să întemeieze el, pentru fiii lui Israel, un Stat nou.

În Statul cel nou jidovesc, ridicat pe ruinele Statului creștin, Evreul nu se va mai călăuzi după regula libertății. Acest cuvânt a fost bun de exploatat, spre a dărîmă Statul creștin. El va întrebuița „despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizația“; așa își desvâlue el gândul și așa lucrează în Rusia, unde ori-cine este bănuît că ar face opoziție, își perde viața, unde atâția episcopi creștini au fost decapitați, pe când nu s'a mișcat un fir de păr de pe capul vre-unui haham.

Iată un document găsit asupra unui ofițer jidan bolșevic, căzut într'o luptă de stradă în 1919, document care este un fel de ordin circular, ce eră scris în limba ebraică și dat de către: „Comitetul central al secțiunii Petersburg al Ligii internaționale Israelite“:

„Fii ai lui Israel! Ora victoriei noastre supreme, este aproape. Suntem înaintea pragului dominațiunii universale. Ceea-ce eră altădată de domeniul visurilor noastre, este pe punctul de a se realiza. Din slabi și neputincioși cum eram, catastrofa mondială ne-a făcut tari și, grație ei, putem să ni ridicăm fruntea cu trufie.

„Totuși, trebuie să fim prudenți. Se poate cu siguranță proci că, după-ce am pășit peste ruine și am zdrobit altare și tronuri, vom urmări înaintarea noastră pe drumul ce ne-am tras.

„Dar autoritatea religiunii străinii și a doctrinelor pe care le-am propagat cu atâta succes, este supusă criticelor violente și batjocurei. Noi am sguđuit — cu toate acestea — cultura, civilizația, tradițiile și tronurile națiunilor creștine. Am făcut totul pentru a supune poporul rus la jugul puterii jidovești și în cele din urmă l-am ingenunchiat înaintea noastră.

„Opera noastră, în această privință, este aproape terminată, dar trebuie să fim totuși foarte prudenți, căci Rusia subjugată este dușmana noastră cea mai mare. Victoria câștigată prin superioritatea noastră intelectuală, se poate întoarce contra noastră de către o nouă generație.

„Rusia este cucerită și ținută la pământ; ea trage să moară sub cisma noastră, dar nu uitați un singur moment că trebuie să fiți atenți și prevăzători. Grija sacră a siguranței noastre nu ne îngăduie să practicăm nici mila, nici iertarea. Este o necesitate de a menține poporul rus în mizerie și lacrimi. Luându-i proprietățile și aurul, noi l-am redus la sclăvie.

„Fiți prudenți și tăcuți! Să nu avem nici o milă de dușmanul nostru. Noi trebuie să exterminăm cele mai bune elemente ale poporului rus, așa ca țara să nu-și poată găsi nici căpetenii, nici conducători. Li vom lua ori-ce puțință de a rezista puterii noastre. Trebuie să provocăm ura între lucrătorii dela orașe și țărani. Războiul, lupta de clasă, vor distruge tezaurile de cultură ale popoarelor creștine. Dar, fii ai lui Israel, să fim prevăzători și rezervați! Victoria noastră se apropie, pentru că puterea noastră politică și economică, precum și influența noastră asupra maseilor, fac progrese repezi. Suntem stăpâniii finanțelor și ai aurului guvernelor, și prin urmare avem atotputernicia asupra pungii tuturor Statelor. Puterea se află în mâinile noastre. Dar să nu ne încredem în trădători și lucrători pe de desubt.

„Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg, sunt, printre alții, adevărați fii ai lui Israel. Puterea noastră în Rusia este fără margini. În orașe, comisarii și comisiunile de alimente, de locuințe etc., sunt la dispoziția noastră. Dar să nu ne îmbete victoria! Să fim prudenți și neîncrezători, căci în afară de noi nu ne putem sprijini pe nimeni.

„Aduceți-vă aminte că noi nu ne putem încrede în armata roșie, care poate într'o bună zi să întoarcă armele contra noastră.

„Fii ai lui Israel, ceasul victoriei asupra Rusiei, atât de mult așteptat, a sunat. Strângeți-vă rândurile. Propagați politica națională a rasei noastre. Luptați pentru idealul nostru. Păstrați cu sfințenie vechile noastre legi ce ne-au fost hărăzite. Inteligența noastră, geniul nostru, să ne ocrotească și să ne călăuzească!”

Stăpâni pe Rusia și așadar în puțință de a-și aplica planul arătat în Protocoale și în documentul de mai sus, rând pe rând, n'au întârziat de-a ataca toate puterile nației robite și nenorocite. Îndeosebi s'au năpustit cruzii tirani ai Rusiei, împotriva religiunii, pentru a o nimici. Și, întocmai precum au scris în planurile lor, așa au și făcut. Iată, spre exemplu, ceea-ce a putut să fie cunoscut până acum din nelegiuirile făcute. Chiar și zierele jidănești dela noi nu au putut ascunde în întregime aceste nelegiuiri, și astfel, unele au ajuns a fi cunoscute și publicate chiar în foile lor de aici, precum urmează:

„Noui condamnări la moarte în Rusia.

„Lafayette, 12. — Pe când din Rusia se anunță amânarea judecării patriarhului Tikhon, „Echo de Paris” dă următoarele detalii asupra persecuțiilor din Rusia: arestările sunt efectuate în masă, mai cu seamă asupra intelectualilor. 10 profesori cari au servit ca experți în Comisiunea bolșevistă de despăgubiri în Polonia, au fost acum de curând condamnați la moarte. Rugăciunile pentru patriarhul Tikhon au fost oprite în biserici sub pedeapsă de imediată arestare și acuzație de contra-revoluție. Mulți preoți cari au pronunțat numele patriarhului Tikhon în timpul liturghiei, au fost arestați și trimiși înaintea tribunalelor roșii.”

(„Dimineața” Nr. 5904 din 15/IV 1923).

Atâta publică ziarul jidovesc „Dimineața”. Informațiunile care ajung la zierele românești sunt mai complete. Iată spre pildă ce spune ziarul „Conștiința Românească” Nr. 12 din 15/IV 1923:

„Oficiosul bolșevic „Isvestia” anunță, că în cursul sărbători-

lor de Paști, s'au ținut conferințe antireligioase în toată Rusia, pentru a se demonstra poporului „necesitatea de a deveni ateu”.

„Conferințele au fost însoțite de proiecțiuni, prin care se ridiculiză religia ortodoxă”.

Un ziar leton, deci în imediata apropiere a Rusiei, și deci bine informat, publică următoarea grozavă știre:

„Braunstein, care-și zice Trozki, țarul Rusiei, a ucis direct sau prin torturi 28 de arhiepiscopi și 1215 preoți...”

Dar cât de mare trebuie să fie tirania judaică împotriva creștinismului, ni-o putem închipui și din următoarea telegramă, pe care o publică ziarul „Viitorul”, dela aceeași agenție telegrafică Leafield:

„Persecuțiunile religioase în Rusia.

— „Un protest al șefilor comunităților religioase din Anglia. —

„Leafield 13. — Persecuțiunile religioase conduse de guvernul sovietic din Rusia, au culminat cu executarea Mgr. Budkievitz. Șefii tuturor comunităților religioase din Britania au adresat un protest în contra acestor fapte. Semnatarii sunt conduși de arhiepiscopul catolic de Westminster. Protestul este redactat în modul următor:

„Războiul fără cruțare pe care guvernul sovietic din Rusia îl duce de mult împotriva tuturor formelor credințelor religioase, și-a atins culmea. În timpul perioadei de administrație sovietică, sute și mii de preoți de toate rangurile și de toate confesiunile, au fost subiectul persecuțiunilor sălbatice, toate acestea numai ca să se desrădăcineze religia din țară.

„Cele mai sfinte sărbători religioase au dat ocazia de trănvestiuri blestemate și de astă dată atacurile îndreptate în contra religiunii, se găsesc de nou ilustrate prin judecarea și condamnarea șefilor religioși din Rusia. Chiar bolșevicii nu au ascuns scopul ce-l au în vedere. În propriul lor ziar, acum trei săptămâni, ei confesau aspirațiunile lor prin aceste cuvinte:

„Trebuie să conducem agitația noastră împotriva religiei tot

„așa de sistematic, cum am face-o în chestiunile politice, dar cu mult mai multă hotărîre”.

„Suntem pentru salvarea întregului popor din Rusia și pentru menținerea credinței în inimile lor într'unul Dumnezeu și pentru păstrarea libertății religioase, când facem acest apel. Noi reprezentăm diferite comunități religioase și diferite opinii politice, însă cu toții suntem uniți în indignarea și groaza cu care privim actuala politică de persecutare sistematică a religiei, în toate formele ei. O astfel de politică nu poate fi tolerată în tăcere de către aceia, cari prețuiesc religia și libertatea. Protestarea noastră avem încredere că va găsi ecou peste tot și ori-unde se găsec oameni cari țin la buna stare a omenirii”. („Viitorul” 16/IV 1923).

Așadar, întocmai cu prevederile din „Protocoale” se întâmplă acum deocamdată în Rusia. Și furia lui Israel nu cunoaște margini. Este așa de grozavă, încât a înspăimântat toată lumea creștină din Apus.

În capitolele următoare se arată mai amănunțit mijloacele de distrugere a societății creștine. În această luptă ascunsă și pe zi ce merge mai aprigă, Jidanul și-a ales ca tovarăș nedespărțit: aurul, cu care cumpăra pe creștinii slabi de înger, și presa cu care zăpăcește capetele celor mulți.

CAPITOLUL II.

Conținut: — Războaiele economice sunt izvorul atotputerniciei jidănești. Administrația vizibilă și „consilierii secreți”. Succesul doctrinelor destructive. Asimilația în politică. Insemnătatea presei. Prețul aurului și valoarea victimelor jidănești. —

E în interesul nostru ca războaiele să nu urmărească, întrucât se poate, câștiguri teritoriale. Războiul fiind astfel transpus pe terenul economic, nașionile vor simți puterea stăpânirii noastre, și această situație va pune pe cei doi vrășmași la dispoziția agenșilor noștri internaționali, cari au mii de ochi pe cari nici o graniță nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaționale vor covârși drepturile naționale, în adevăratul înțeles al cuvântului, și vor governa popoarele tot astfel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supușii lor.

Administratorii, aleși din public de către noi, dintre creștinii cei mai slugarnici, nu vor fi oameni pregătiți pentru administrația țării. În acest chip vor deveni ușor niște păpuși frase de așă de către înșelepșii și genialii noștri sfetnici, de către specialiștii noștri creșcuși încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi știți că specialiștii noștri și-au câștigat cunoștințele trebuincioase administrării, din planurile noastre politice, din experiența istoriei, din studiul tuturor evenimentelor însemnate.

Creștinii nu se orientează după practica observașionilor im-

parșiale culese din istorie, ci după o rutină teoretică, incapabilă de a ajunge la vre-un rezultat real. De aceea noi n'avem să ne orientăm după ei; las' să-și mai petreacă încă câțva timp, să se mai hrănească cu nădejdi și cu noi petreceri, sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în însemnătatea pe care li-am inspirat-o, relativ la legile științei, la teorii. În vederea acestui scop propagăm în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creștinilor va fi mândră de cunoștințele sale și, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învășămintele științei, născocite de către agenșii noștri pentru a le călăuzi spiritele în direcția care ne e trebuincioasă nouă.

Să nu credeși că afirmașionile acestea sunt fără bază serioasă: gândiți-vă la succesul pe care l-am știut față de Darwinismului, Marxismului, Nietzscheismului. Inșă nouă, înrăurirea stricăcioasă a acestor tendinșe, trebuie să ne fie cunoscută.

Trebuie să fim socoteală de ideile, caracterele, tendinșele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greșeli în politică și în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părși pot fi alcătuite în mod deosebit, după popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuși dacă aplicașia sa practică nu e bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astăzi au o mare putere creatoare: presa. Rolul presei e de a arăta nemulșmirile așa zise intolerabile, de a aduce la cunoștinșă plângerile poporului, de a creia nemulșmii și de a le da un glas.

Presa întrupează libertatea cuvântului. Dar Statele n'au știut întrebuinșă această putere și ea a căzut în mânilor noastre. Prin ea am obșinut o mare trecere, cu toate că am stat în umbră, mulșumimă ei am îngrămădit în mânilor noastre aurul, în ciuda valurilor de sânge și de lacrimi în mijlocul cărora am fost silii să ni-l agonisim. Dar acestea le-am răscumpărat, jertind pe mulși dintre ai noștri. *Fiecare din jertșele noastre, preșuește cât mii de creștini înaintea lui Dumnezeu.*

COMENTARII

LA CAPITOLUL II.

Ovreiul a știut totdeauna să tragă foloase din desordine. De aceea, el a căutat să deslănțue desordinea, revoluția, războiul pentru-că asemenea frământări i-au adus numai bine. Un caz cunoscut în Rusia țaristă: Isbucise o revoluție într'o provincie. Guvernatorul nu putea da de firele mișcării, dar bunăia pe Jidani. Atunci făcu o comunicare: dacă în 24 de ore mișcarea nu va înceta, toate datoriile bănești ale creștinilor față de Jidanii din provincie, vor fi anulate. Ca prin farmec desordinea, provocată de Jidani, s'a potolit. Cum caută să profite Ovreii din desordine? În două feluri: se îmbogățesc, pe când creștinii sărăcesc și se împuținează în războaie, și astfel ajung a spune ei, Jidanii, cuvântul hotărâtor, Statelor pe care tot ei au știut să le arunce în războiu. Românul spune: când doi se ceartă, al treilea câștigă; acest al treilea sunt totdeauna Jidanii. De aceea ei caută să facă din războaie, o ceartă sângeroasă pentru bani, și cum ei au adunat tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi ascultați la încheerea păcii. Așa a fost după terminarea războiului, încheiat în toamna anului 1918. Pacea care s'a încheiat, a fost o pace jidănească. Jidanii nu au făcut războiul, dar cu aurul lor și cu amestecul lor pe de-desupt, au hotărât cum să se încheie pacea.

Și iată ce spune renumitul scriitor francez *Roger Lambelin*:

„Această pace stranie, mai favorabilă învinșilor decât învingătorilor — cu excepția Anglo-Saxonilor — această pace cu un mecanism delicat și complicat, necesitând un control constant și de lungă durată, amenințată cu sfărâmarea de îndată ce un atom ar aluneca în mersul său, scăpă unitatea Germaniei și îi lasă o mare parte din puterea sa; dar ea (pacea) a avut de asemenea privilegiul de a corespunde dorințelor, ambițiunilor și idealului Izraeliților. Impiedecând ridicarea economică a țărilor luptătoare, această pace a fost propice marilor bănci pe care ei (Evreii) le conduc, trusturilor internaționale îmbogățite de războiu și deținătoare a rezervelor financiare ale lumii.

„Nu trebuie să fim surprinși că „Societatea Națiunilor“ a fost declarată de către Israel Zangwill ca „prin esență de inspirațiune jidovească“; și dl *Lucien Wolf*, delegat de asociațiunile jidovești, după ce a asistat la Genova la Adunarea „Ligii“, nu s'a sfiit de a afirma din partea sa, că această „Societate“ (este în armonie cu nobilele și cele mai sfinte tradiții ale Judaismului și că toți Izraeliții trebuie să considere ca o datorie sacră de a o susține cu toate mijloacele posibile“.

(R. Lambelin. Introducere la „Protocoale“, pag. 18 și 19).

Intr'adevăr, cine s'ar mai îndoi acum, că după războiul atât de plin de jertfe date de lumea creștină, adevăratul triumfător este neamul lui Israel?

Dar în timp de pace cum lucrează ovreiul? El caută să întunece judecata cea dreaptă și cinstită a creștinului cu vorbe goale și cu făgăduințe, despre care de mai înainte știe că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin gazete. Ovreiul stă la umbră, privește cum alții muncesc, le află necazurile, nemulțumirile și începe prin jurnale să asmuțe mulțimea contra cărmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea și dreptatea conducătorilor, ca să o atragă de partea lui. După ce a isbutit s'o atragă, se ridică în capul ei, și o tratează așa cum tratează bolșevicii, tot Evrei, pe nenorocitul popor rus. De aceea ei caută în ori-ce țară să pună mâna pe presă. Ei știu că presa este scara care duce la putere și la bogăție, peste cadavre de creștini. Ovreiul din Protocoale mărturisește că a dobândit această putere în mijlocul torențelor de sânge și lacrimi provocate de Jidani, dar că și-au răscumpărat această vină, pentru-că au murit și unii din ai lor, și doar știut este, că fiecare din morții lor „face cât mii de morți creștini înaintea lui Dzeu“.

CAPITOLUL III.

Conținut: — Șarpele simbolic și înțelesul lui. Balanța constituțională nu e stabilă. Teroarea din palate. Puterea și ambițiunea. Mașinile de vorbit parlamentare. Pamfletele. Abuzurile puterii. Sclăvia economică. „Dreptatea poporului“. Acaparatorii și aristocrația. Armata francmasonilor jidani. Degenerescența creștinilor. Foamă și dreptul capitalului. Venirea și încoronarea „Stăpânitorului Lumii“. Obiectul fundamental al programului viitoarelor școli populare ale francmasonilor. Taina științei ordinii sociale. Criza economică generală. Punerea la adăpost a „alor noștri“. Despotismul francmasonilor e domnia rațiunii. Pierderea unui conducător. Francmasoneria și „marea“ Revoluție franceză. Regele despot e din sângele Sionului. Cauzele atotputerniciei francmasoneriei. Însemnătatea agenților secreți ai francmasoneriei. Libertatea. —

Vă pot anunța astăzi că suntem deja aproape de sfîntă. Încă puțină cale, și cercul Șarpelui simbolic (care reprezintă poporul nostru) se va închide. Când cercul se va fi închis, toate Statele Europei vor fi încleștate în el, ca în niște cătușe puternice.

Balanța constituțională va fi în curînd răsturnată, deoarece am falsificat-o așa, ca să se aplece când într'o parte, când într'alta, până ce în sfîrșit se va dărăpăna. Creștinii credeau că au făurit-o destul de puternică și așteptau totdeauna ca cele două talere să se pună în echilibru. Dar, persoanele domnitoare sunt puse la adăpost de către reprezentanții lor, cari fac neghobii, și se lasă fără de către puterea lor fără control și fără responsabilitate. Acești reprezentanți își datoresc puterea,

teroarei de care sunt stăpânite Palatele. Persoanele domnitoare ne mai avînd legătură cu poporul lor, nu se mai pot înțelege cu el și nu se pot înlări împotriva persoanelor lacome după putere. Puterea clarvăzătoare a persoanelor domnitoare și puterea oarbă a poporului, fiind despărțite deolaltă de către noi, și-au pierdut toată însemnătatea; separate, sunt tot atât de neputincioase ca orbul fără toiag.

Pentru a hotărî pe ambițioși să abuzeze de putere, noi am pus față în față toate forțele, desfășurându-le toate tendinșele liberale către independență. În același scop am încurajat orice întreprindere, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ținta tuturor ambițiilor. Am transformat în arene Statele unde se desfășoară tulburările... Încă puțină vreme, și desordinile, falimentele, vor apărea pretutindeni.

Nesecații limbuși au transformat ședințele Parlamentelor și adunările administrative, în lupte oratorice. Ziariști îndrăzneți, pamfletari fără rușine, atacă zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor prepara în sfîrșit căderea tuturor așezămintelor, și totul va fi răsturnat sub loviturile mulțimii înebunite.

Popoarele sunt înlănțuite de munca grea cu mai multă fărîie decât au fost înlănțuite de sclavie și robie. Din sclavia antică ori din robia evului mediu mai puteai scăpa într'un fel sau altul. Puteai fi răscumpărat, în vreme ce astăzi nu poți scăpa din mizerie. Drepturile pe care le-am înscris în constituții, sunt o închipuire pentru mulțime și neadevărate. Toate aceste așa zise „drepturi ale poporului“ nu pot exista decât în închipuire, ele nu pot fi împlinite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat la munca lui grea, zdrobit de soarte, ce preț are dreptul dat flecariilor de a flecări, dreptul dat ziariștilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alte foloase din constituție decât nenorocitele fărâmituri pe care i-le aruncăm de la masa noastră, în schimbul unui vot favorabil planurilor, complicilor și agenților noștri? Drepturile republicane sunt o amară amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice, nu-i îngăduie să se folosească de ele; în

schimb îi iau și garanția unui câștig statornic și sigur, punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor.

La îndrumarea noastră, poporul a nimicit aristocrația (no-bilimea) care-i era ocrotitoarea și mama hrănitoare naturală, și de a cărei înflorire atârna și bunăstarea poporului. Acum când aristocrația e zdrobită, poporul a căzut sub jugul hrăpăreșilor și al speculanșilor îmbogății, cari îl apasă într'un chip nemilc.

Noi vom apărea muncitorului ca liberatorii de acest jug, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialiști, de anarhiști, de comuniști, pe care, sub pretext de solidaritate, o susținem totdeauna printre membrii *francmasoneriei* noastre sociale. Aristocrația care se folosea, cu deplin drept, de munca lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoși și puternici. Interesul nostru e, dimpotrivă, ca toți creștinii să degenereze. Puterea noastră izvorește din foamea cronică, din slăbiciunea muncitorului, de-oarece toate acestea îl robesc voinței noastre și îl fac să-și piardă și puterea și hotărârea de a se împotrivi acestei voințe. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului, decât căpătase aristocrația dela puterea regilor și a legilor.

Prin mizerie și prin ura pizmuitoare pe care o produce ea, noi îndrumăm mulțimile, ne folosim de mâinile lor pentru a sdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci, când va veni vremea, ca *regele nostru universal* să fie încoronat, tot aceste mâni vor mătara din cale tot ceea-ce i-ai putea alcătui o piedecă.

Creștinii au pierdut obișnuința de a gândi fără ajutorul sfaturilor noastre științifice. Iată de ce nu văd ei trebuința grabnică de a face ceea-ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domina, și anume de a propovădui în școlile primare singura știință adevărată, care e cea dintâi dintre toate științele ordinii sociale, ale vieții omenești și ale existenței sociale, știința care arată diviziunea (împărțirea) muncii și prin urmare împărțirea oamenilor în clase și stări deosebite.

Trebuie ca fiecare să știe, că nu poate exista egalitate, în

urma deosebitelor feluri de muncă cărora sunt supuși oamenii; că toți nu pot fi deopotrivă de răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeași pentru acela care, prin saptele sale, necinștește o întreagă clasă, și pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adevărata știință a ordinii sociale, în taina căreia nu lăsăm să pătrundă creștinii, ar arăta tuturor că locul și munca fiecăruia trebuie să fie deosebite, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educație și muncă. Invățând această știință (și încă din școlile primare) popoarele se vor supune de bună voie puterilor și ordinii sociale stabilite de către ei în Stat. Dimpotrivă însă, în starea de azi a științei, așa cum: am făurit-o noi, poporul, încrezându-se orbește în cuvântul tipărit, nutrește, în urma neadevărurilor cu care îi nutrim prosula lui, o ură împotriva tuturor pozițiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece, nu înțelege însemnătatea fiecărei pozițiuni.

Această dușmănie va crește încă în urma crizei economice, care se va sfârși prin încetarea operațiunilor de Bursă și a mer-sului industriei.

Când vom fi dat naștere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâ-nile noastre), unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeași zi, în toate țările Europei.

Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelor pe cari, în simplitatea neștiinței lor, îi pizmuiesc încă din copilărie, și ale căror bunuri le vor puea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost.

Am spus că progresul ar supune pe toți creștinii domniei rașionii. Astfel va fi despotismul nostru: va ști să liniștească toate frământările prin măsuri strașnice și drepte, va ști să gonească liberalismul din toate așezămintele.

Când poporul a văzut că i-se făceau, în numele libertății,

alătea concesiuni și îndatoriri, își închipui că el e stăpânul și se aruncă asupra puterii, dar, bine înțeles, se izbi de o mulțime de piedeci; atunci nu se gândi să se întoarcă de unde a plecat, ci se puse să-și caute un nou conducător, și astfel își depuse toate puterile la picioarele noastre. Aduceți-vă aminte de Revoluția franceză, căreia i-am dat numele de „mare”; tainele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute, deoarece ea fu în întregime făcută de noi.

De-atunci noi ducem poporul dela o desamăgire la alta, cu scopul ca să se lipsească chiar și de noi, în folosul regelui-despot din sângele Sionului, pe care-l pregătim lumii.

Astăzi suntem atotputernici ca putere internațională, căci când suntem atacați într'un Stat, suntem apărași de celelalte. Lășitatea nesfârșită a popoarelor creștine, care se lărăsc înaintea puterii, care sunt nemiloase față de mici slăbiciuni și greșeli, dar iertătoare față de nelegiuirile cele mari, care nu vor să recunoască contrazicerea din ideea libertății, care sunt răbdătoare până la jertfă înaintea puterii brutale a unui despotism îndrăzneț, — iată ce ne înlesnește neatârnamarea noastră. Aceste popoare creștine suferă și rabdă dela prim-miniștrii lor nedreptăși, pentru care ar fi lăiat capetele la douăzeci de regi.

Cum se poate explica un asemenea fenomen, o asemenea inconsecvență a maselor populare, în fața unor stări de lucruri care par a fi de aceeași natură?

Fenomenul acesta se explică prin faptul că acești dictatori — primii-miniștri — lasă să se spună la urechea poporului, prin agenții lor, că dacă pricinuesc ei neajunsuri Statelor, aceasta o fac numai cu scopul final de a înăptui fericirea popoarelor, înfrățirea lor internațională, solidaritatea, drepturile egale pentru toți. Bine înțeles, nu li-se spune că această înfrățire nu trebuie să se facă decât sub stăpânirea noastră.

Și iată cum poporul osândește pe cei drepți și iartă pe cei vinovați, încrezându-se din ce în ce mai mult că poate face tot ceace-i place. În asemenea împrejurări poporul nimicește ori-ce orânduire liniștită și dă naștere la neorânduiri la fiecare pas.

Cuvântul „libertate” împinge la luptă societățile omenești împotriva ori-cărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu și a Iirii. Iată pentru-ce la ridicarea noastră la domnie, va trebui să scoatem acest cuvânt din vocabularul omenească, ca fiind principiul brutalității, care schimbă gloatele în fiare sălbatice. E adevărat că aceste fiare adorm totdeauna după ce s'au adăpat cu sânge, și că atunci e ușor să le prinzi în lanțuri. Dar dacă nu li-se dă sânge, atunci nu dorm, ci luptă.

COMENTARII

LA CAPITOLUL III.

Prin acest capitol intrăm și mai adânc în sufletul perfid și criminal al Jidanului. Mai întâi el caută să distrugă ordinea stabilită prin constituție. Constituția este legea de temelie a Statului, care stabilește un echilibru între puterile Statului: între rege, persoanele care cârmuesc și popor. El caută să sfărâme această cumpană dreaptă, căutând prin puterea aurului și minciunile din gazete, să despartă pe cârmuitori de poporul pe care îl cârmuesc. Ca să ajungă aici, împing pe toți ambițioșii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toți nepricepuții să vorbească verzi și uscate în Parlament, ca să împiedece guvernele să facă legi, pune pe gazetari să atace tot ce este bun și cinstit în țară, pentru ca poporul, care crede ușor, să nu aibă încredere în nimeni, să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimbă mai des, cu atât se slăbește puterea de a cârmui, și din slăbiciune nu profită decât — Jidanul. De aceea citim în gazetele jidovite dela noi, că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaște tot meșteșugul, greu de învățat, al guvernării, îi crede pe Jidani, pentru că Jidani pe de-o parte îl mint, prin conducători pe cari îi cumpără cu aurul lor, pe de altă parte fac ca poporul să fie tot mai nemulțumit, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească și să scumpească viața. Când omul este flămând și copleșit de toate lipsurile, mai ușor pleacă urechea la minciuni,

decât dacă îi merg toate bine. De aceea Jidanul din Protocoale mărturisește: că puterea lor se ridică atunci când creștinului îi merge tot mai rău; că puterea lor stă ascunsă în foamea creștinului, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noștri.

De aceea Jidanul își destăinuște gândul său criminal, că el, având puterea banului asupra celor pe cari i-a sărăcit, îi va stăpâni mai aprig decât o făceau altădată regii și împărații. La un semn al lor, toată mulțimea de flămânzi, salvăcită de ura provocată de Jidani prin gazetele lor, se va arunca asupra puterilor zilei, va distruge totul și Jidanul va lua puterea, ca în Rusia. Asta nu o visează, ci o mărturisește în Protocoale și arată și drumul pe care va ajunge acolo.

Dar în această revoluție ei nu-și vor perde capul? Nu, pentru-că ei au preparat revoluția, ei știu când va izbucni și vor ști să se ferească. Ei mărturisesc că Revoluția franceză este „opera mâinilor lor“. Este cunoscut faptul, că în Revoluția comunei Paris din 1871, când au pierit în flacări atâtea bogății, nu s'a atins focul de casele Jidanilor bogăți, în frunte cu palatul lui Rothschild, când totul ardea și eră sfărâmat prin împrejurii!

Aici tind să ajungă și la noi, aștând luptele politice, împiedecând ori-ce unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânța urii și a desnădejdiei în masele poporului, pe care tot ei îl sărăcesc. Asta le este puterea înăuntrul țării, dobândită prin bani și prin gazetele lor. Dar peste hotare? O mărturisesc singuri: „Astăzi nimeni nu ne poate ataca, pentru-că suntem o putere care domnește de-asupra Statelor din lume: când ne atacă un Stat, ne apără celelalte.“ De aceea spun ei că au ajuns aproape la culmea puterii, și că puțin mai trebuie, ca șarpele talmudic, care reprezintă poporul jidănesc, să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent și atunci să țină Europa ca într'un clește!

CAPITOLUL IV.

Conținut: — Deosebitele stadii ale unei republici. Francmasoneria exterioară. Libertatea și credința. Concurența internațională a comerțului și a industriei. Insemnătatea speculațiunii. Setea după aur. —

Fiecare Republică trece prin deosebite trepte de dezvoltare, prin deosebite stadii.

Primul cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se aruncă în dreapta și în stânga. Al doilea e acela al demagogiei, din care se naște anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un despotism legal și pe față, și prin urmare răspunzător, ci un despotism nevăzut și necunoscut, dar totuși foarte simțit: despotismul desfășurat de o organizație secretă care lucrează cu scrupule cu atât mai puține, cu cât operează sub scutul mai multor agenți, a căror înlăturare nu numai că nu-i face nici un rău acestei organizații, dar o ajută chiar, scutind-o de a cheltui mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră e una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, dela suprafață, nu servește decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul acțiunii acestei puteri, ba chiar și locul organizațiilor sale, vor rămânea totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi nevătmătoare și ar putea exista într'un Stat, fără a aduce vre-un rău bunăstării popoarelor, dacă ea s'ar sprijini pe legile credinței în Dumnezeu și ale frășiei omenești, străină de acea egalitate care e desminșită chiar de legile firii, care au statornicit înfrânarea și supunerea. Având o asemenea credință, poporul s'ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor și ar merge înainte, umil și pașnic, sub conducerea păstorului său sufleteș, împăcat cu împărșirea, făcută de Dumnezeu, a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm

credința, și să simțim din sufletul creștinilor însuși gândul Dumezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli și lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese suflete ale creștinilor să nu aibă timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem dela aceste preocupări, împingându-i către grijile industriei și ale comerțului. În acest chip toate națiunile își vor căuta câștigurile lor și luptându-se fiecare pentru propriile foloase, nu vor băga în seamă pe dușmanul lor comun. Însă, pentru ca libertatea să poată astfel desbina și nimici în întregime societatea creștinilor, trebuie să facem din speculațiune baza industriei; astfel nici una din bogățiile pe care industria le va scoate din pământ, nu va rămânea în mâinile industriașilor, ci toate se vor spulbera în speculațiune, adică vor cădea în pungile noastre.

Lupta înfierbântată pentru mărire și loviturile viefii economice, vor crea și au creat deja societăți desamăgite, reci și fără suflet. Aceste societăți vor avea o deosebită groază de politica superioară și de religie. Singura lor călăuză va fi calculul, adică aurul, pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creștinilor dela putere, cari sunt potrivnicii noștri, și o vor face aceeași nu de dragul binelui și nici chiar pentru a pune mâna pe bogății, ci numai din ura ce o poartă celor sus puși.

COMENTARII

LA CAPITOLUL IV.

Jidanul, care luptă pe ascuns, mărturisește că astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Și, pentru ca să înlăture ori-ce concurență, se ridică în contra credinței creștine, care iarăși este o forță nevăzută. Astfel își desvăluie planul, că trebuie ruinată religia creștină, că trebuie smuls din sufletul nostru spiritul strămoșesc al credinței și al prețuirii bunurilor sufletești mai pre sus de cele materiale. El caută să ne otrăvească, să ne cufunde pe ne-

simțite în mocirla poștei nemăsurate de bani și astfel creștinul să nu vadă pe dușmanul tuturor, pe Jidan. Cum să ajungă aici? Să trezească în noi pofta banului prin *speculații* în industrie, așa ca valorile să treacă din mână în mână, până se vor înfunda tot în punga ovreiască. Odată ce va trezi această poftă nesăbuită, Jidanul va ademeni pe cei mai mulți creștini de partea sa, și pe aceștia apoi îi va trimete la lupta creștinilor celor buni și desinteresăți, ca să distrugă astfel și ceea-ce a mai rămas. Să privească fiecare atent luptele politice ce se dau la noi pentru putere, să cerceteze câți din luptătorii de astăzi sunt pe ascuns în solda capitalului jidovesc, și atunci, la lumina cea nouă a Protocoalelor, va înțelege multe din caracterul și metodele luptelor politice din România Mare. Pe această țară bogată și-au pus ochii Jidanii; ei voesc să împiedice consolidarea, să sporească slăbiciunea și desordinea, spre a ajunge mai ușor la putere. Dovadă că aici vor să facă Palestina lor, e faptul că la noi, față de numărul locuitorilor țării, trăesc mai mulți Jidani decât în ori-ce altă țară din lume, sau, altfel zis, România are astăzi populația cea mai împetrișată cu Ovrei. — Iată o statistică:

Statistica Jidanilor din Europa.

(din „Naționalistul” dela 28 Ian. 1923).

Suedia și Norvegia are	1	Jidan la	7.500	locuitori
Spania	1	”	”	6.200
Anglia	1	”	”	800
Franța	1	”	”	450
Belgia	1	”	”	420
Serbia	1	”	”	120
Italia	1	”	”	80
Bulgaria	1	”	”	78
Rusia	1	”	”	76
Germania	1	”	”	63
Austria	1	”	”	23
Turcia	1	”	”	21
Ungaria	1	”	”	16
Polonia	1	”	”	13
România	1	”	”	?

CAPITOLUL V.

Conținut: — Crearea unei puternice centralizări a guvernământului. Mijloacele Francmasoneriei pentru a pune mâna pe putere. De ce nu se pot înțelege Statele. „Preelecția“ Jidanilor. Aurul e motorul mecanismelor în State. Monopolurile în negoț și industrie. Insemnătatea criticei. Instituțiunile „așa cum par a fi“. Oboselile pricinuite de cuvântări. Cum se câștigă opinia publică? Insemnătatea inițiativei private. Guvernământul Suprem. —

Ce formă de administrație se poate da unor State în care stricăciunea, corupția a străbătut pretutindeni, unde nu poți ajunge la bogăție decât printr'un fel de surprinderi meșteșugite foarte asemănătoare cu înșelătoria dela jocurile de noroc; unde domnește neînfrânarea moravurilor; unde moralitatea și cinstea nu se susține decât cu pedepse și legi aspre, iar nu pentru că ar fi primite de bună voie; unde simțămintele de Patrie și de Religie sunt înăbușite de credințe cosmopolite? Ce altă formă de guvernământ să se dea acestor societăți, decât forma despotică pe care o voi descrie mai departe? Noi vom călăuzi în mod mecanic toate acțiunile vieții politice a supușilor noștri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi una câte una toate avantajile și prea marile libertăți care au fost împărșite de către creștini, iar domnia noastră va pune temeliele unui despotism atât de mare, încât va fi în stare, ori-când și ori-unde, să impună tăcerea creștinilor cari vor voi să ni se împotrivescă și cari vor fi nemulțumiți.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu ține seamă de progresele moderne. Voiu dovedi contrariul.

Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o înfrunchipare a Voinței Dumnezeiești, ele se supuneau fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care li-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi, au considerat persoanele domnitoare ca pe niște simpli muritori de rând. Ungerea Sfântă n'a mai împodobit capetele regilor, deoarece i-am luat popoului credința în Dumnezeu; autoritatea a fost târâtă în stradă, adică într'un loc de proprietate publică, iar noi am pus îndată mâna pe ea.

Mai mult încă, arta de a governa masele și pe indivizi cu ajutorul unei teorii și a unor jocuri de cuvinte meșteșugit alcătuite, prin regulamentări ale vieții sociale și prin tot felul de alte mijloace dibace, pe care creștinii nu le înțeleg deloc, — face și ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiză, de observație și de o așa finețe de concepții, cum până acum nimeni n'a mai avut și nu ni-se poate asemăna, tot după cum nu ni se poate compara nimeni în alcătuirea planurilor de acțiune politică și de solidaritate. Numai Iesuișii ar putea să stea alături de noi în această privință, dar ne-a reușit să-i discredităm în fața mulțimii stupide, din pricină că ei formau o organizație vizibilă, ne-ascunsă, în timp ce noi rămâneam în umbră cu organizația noastră secretă. De altfel ce-i pasă lumii că ce stăpân are? Ce însemnătate are că acesta ar fi șeful catolicismului, sau despotul nostru din sângele Sionului? Inșă pentru noi, cari suntem poporul ales, lucrul acesta are o deosebită însemnătate.

O întovărășire între toți creștinii din lume ne-ar putea subjuga pentru câțva timp, dar suntem scutiți de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînțelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima lor.

Noi am pus față 'n față calculele individuale și naționale ale creștinilor, urile religioase și etnice pe care le-am ținut aprinse de douăzeci de veacuri. Deaceea nu va găsi nici un guvern ajutor nicăiri: fiecare va socoti că o înțelegere împotriva noastră e dăunătoare propriilor sale interese. Noi suntem atotputernici, de noi trebuie să se țină socoteală. Puterile nu pot încheia nici cea mai neînsemnată înțelegere fără ca noi să nu luăm îndată parte la ea.

Per me reges regnant — „prin mine domnesc regii”. Profetii noștri au spus că noi suntem aleși de însuși Dumnezeu pentru a stăpâni întregul Pământ. Dumnezeu ni-a dat geniul, mințile mari, pentru ca să putem duce la bun sfârșit această sarcină. Dacă s'ar găsi vre-un geniu în tabăra dușmană, ar putea lupta împotriva noastră, dar toți acești noui ostași nu presfășiesc mai mult decât unul vechiu; dar cu toate acestea vom lua lupta cu el, și ea va fi cruntă, așa cum omenirea n'a mai văzut până acum. Dar de altfel acești oameni vor veni prea târziu. Toate roșiile mecanismului guvernamental depind de un motor care e în mâinile noastre și acest motor e aurul. Știința economiei politice, întemeiată de către înțelepții noștri, ne dovedește de multă vreme puterea regească a aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinile libere, trebuie să obțină monopolul industriei și al negoșului; o mână nevăzută e pe cale de a înăptui aceasta în toate părțile lumii. Această libertate va da puterea politică industriașilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să desarmăm astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deșteptăm patimile fierbinși în folosul nostru decât să-i liniștim, și mai degrabă să punem stăpânire pe ideile lor și să le lălmăcim, decât să ne prefacem că nu le luăm în seamă.

Ținta de căpetenie a guvernământului nostru e să slăbim spiritul public al creștinilor prin critică; să-i facem să-și piardă obișnuința de a cugeta, deoarece gândirea dă naștere împotrivirii; să obosem puterile gândului în hărțueli oratorice.

În toate vremurile, popoarele, ca și orice om, au luat cuvintele drept fapte, deoarece ele se mulțumesc cu aparența lucrurilor și își dau foarte rar silința de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viața socială au fost îndeplinite. Iată de ce așezămintele noastre vor avea o frumoasă înfățișare la suprafață, care va dovedi poporului îndeajuns binefacerile lor în ceea ce privește progresul.

Noi vom împrumuta haina tuturor partidelor, a tuturor temerărilor, și vom îmbrăca cu ele pe oratorii noștri, cari vor vorbi atât de mult, încât toată lumea va fi oboșită de a-i mai auzi.

Pentru a câștiga opinia publică, trebuie să o buimăcim, răspândind din diferite părți și vreme îndelungată alătea păreri care se bat cap în cap, încât creștinii vor sfârși prin a se pierde în labirintul acesta și prin a înțelege că e cu mult mai bine să n'ai nici o părere în politică. Vor recunoaște că acestea sunt chestiuni care nu privesc societatea, și că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta e întâiu: secret.

Al doilea secret, necesar pentru a governa cu succes, constă în a înmulți în așa o măsură greșelile poporului, apoi obiceiurile, patimile și regulile vieții în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos și oamenii să ajungă să nu se mai înțeleagă unii pe alții. Această tactică va mai avea ca urmare de a semăna neînțelegerea în toate partidele, de a risipi toate forțele colective care nu vor încă să ni-se supună; ea va descuraja orice inițiativă personală oricât de genială și va fi mai puternică decât milioanele de oameni printre cari a împrăștiat neînțelegerea. Trebuie să îndrumăm educația societăților creștine în așa fel, încât mâinile lor să cadă în jos ostenite, într-o nepuțință desnădăjduită, în fața ori-cărui lucru care va cere inițiativă și voință.

Sforțările, eforturile, cari sub regimul libertății se desfășoară nestânjenite și neîngrădite, sunt nepuțințioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere și contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, desamăgiri și înfrângeri. Noi vom obosei atât de mult pe creștini de această libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internațională, a cărei natură va fi așa, încât va putea îngloba fără a le distruge forțele tuturor Statelor lumii, pentru a forma Guvernământul Suprem.

În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte o sperietoare care se va chema Administrația Guvernământului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părțile ca niște clește, iar organizația sa va fi atât de uriașe, încât nici un popor nu se va putea feri de a i-se supune.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL V.

După ce a ajuns să destrame tot ce era sfânt și întărit prin legi dinstite în societatea creștină, Jidanul din „Protocoale“ își pune întrebarea: cum va governa el peste mormanul de ruine, și răspunde: *prin cel mai aprig despotism*, dar așa ca el să rămână tot în umbră; să nu fie văzut, dar mâna lui ascunsă să țină în frâu și în sărăcie pe creștini. Cum va ajunge să stăpânească *opinia publică*? Prin presă și anume: această presă va obosi lu-mea, căutând să critice tot ce este bun și să zăpăcească mințile celor mulți în așa fel, încât să nu știe să se mai descurce creștini în guvernarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să aducă atâta destrăbălare, stricăciune și păcate în popor, să învrăjbească partidele politice în așa hal, încât să se producă o criză generală cu neputință de vindecat.

H. Ford, viitorul candidat la Președinția Statelor-Unite, arată la pag. 120 din lucrarea sa asupra Jidanilor („*Der internationale Jude*“ — „Jidanul internațional“, traducerea germană, vol. I) următoarele în această privință:

„Ori-ce influență care împinge astăzi pe creștini spre frivolitate și stricăciune, pornește din isvoare jidovești. Oare tinerii au inventat acele costume de sport, care au o influență atât de nefastă încât în fiecare zi scriitorii simt nevoia de a atrage atenția? Această modă își trage origina din cercurile ovreești unde nici artă nici scrupule morale nu domnesc. Cinematograful constituie un progres interesant al fotografiei în legătură cu scena; dar cine poartă răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care a ajuns o primejdie morală, așa încât s'a ridicat împotriva-i opinia generală și astăzi îl condamnă? Cine sunt conducătorii localurilor de petrecere, de dancier și ai tuturor cercurilor de destrăbălare unde se distrug nervii creștinilor din toată lumea? Luați acei tineri gătiți și fetele de astăzi cu exteriorul lor obișnuit și lipsa de simț a răspunderii, și dela haina din afară până la intimitatea ideilor și speranțelor lor nesăbuite, puteți să-i pecetluiți cu aceeași

etichetă: „Educați, rătăciți și exploatați de Jidani“. Astfel faptele luminează atât de viu fraza din Protocoale: „Printr'o educație de principii și teorii, pe care noi le socotim false, pe care însă noi le-am inspirat, am isbutit să rătăcim tineretul creștin, să-l prostim și să-l demoralizăm“.

Iar la pag. 123 spune:

„Petreceri, jocuri, localuri de dancier, mode fără gust, bri-liante false — toate acestea și altele, care înfloresc exercitând o presiune nevăzută asupra poporului și care au ridicat la așa scum-pete niște fleacuri încât înghit toate izvoarele de venituri; întreagă situația aceasta s'a desvoltat sub conducerea jidovească“.

Jidanul din Protocoale vorbește de un Guvernământ Suprem, o cârmuire care stă deasupra Statelor, așa cum s'a făcut cu *Liga Națiunilor* unde este știut că din umbră uneltesc și hotărăsc Jidanii puternici din Anglia și Statele-Unite. În afară de această organizație, ei mai mărturisesc că întreaga mașină a ori-cărui Stat se află în mâna lor, pentru că mașina nu merge de cât unsă cu bani, și aurul e al lor.

Iată ce mai spune H. Ford despre sistemul de luptă al Jidanilor:

„Întreaga metodă a Protocoalelor poate fi cuprinsă într'un singur cuvânt: *disolvare*. Nimicirea a ceea-ce s'a făcut până acum, crearea unei perioade de tranziție lungă și fără speranță, în timpul căreia toate tendințele cele bune să fie zădărnicate, o slăbire treptată a opiniei publice și a încrederii generale, până când acei ce stau în afară de acest haos vor întinde mâna lor liniștită și puternică spre a apuca frânele puterii — aceasta este întreaga metodă“.

CAPITOLUL VI.

Conținut: — Monopolurile; bogățiile creștinilor depind de aceste monopoluri. Aristocrația desmoștenită de averile fonciare. Negozul, industria și speculația. Luxul. Sporirea salariilor și scumpirea obiectelor de prima necesitate. Anarhia și beția. Înțelesul secret al propagandei teoriilor economice. —

În curând vom înțelegem uriașe monopoluri, izvoare de bogății colosale și de care vor depinde chiar și marile averi ale creștinilor într'asa o măsură, încât vor fi înghițite de ele, cum se întâmplă cu creditul Statelor a doua zi după o prăbușire politică...

Domnii economiști cari sunt de față vor și ei preșul însemnătatea acestei combinații!...

Trebue să mărim prin toate mijloacele cu puțință însemnătatea guvernământului nostru suprem, înfățișându-l ca pe ocrotitorul și răsplătitorul tuturor celor ce i-se supun de bună voie.

Nobilimea creștinilor, în ceea-ce privește puterea ei politică, a pierit, nu mai avem să ne temem de ea; dar ca proprietară de bunuri teritoriale, ea ne poate dăuna în măsura în care izvoarele ei de câștig pot fi în neafârnare de noi. Trebuie deci, cu ori-ce preț, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop e de a mări impozitele pe proprietatea fonciară, pentru a îndatora pământul. Aceste măsuri vor ține proprietatea fonciară într'o stare de supunere desăvârșită.

Aristocrații creștinilor, din față în față, neștiind să se mulțumească cu puțin, vor fi ușor ruinați.

În același timp trebuie să ocolim negozul și industria cu multă putere, și mai ales speculațiunea, al cărei rol servește de contra-greutate industriei; fără speculațiune industria ar înmulți capitalurile particulare, ar îmbunătăși agricultura, liberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor fonciare

Trebue ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca și ale capitalului și, prin speculațiune, să ne dea nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncați în rândurile proletarilor, toți creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obține cel puțin dreptul de a trăi.

Pentru a nimicî industria creștinilor, vom mări speculațiunea, gustul luxului, al acestui lux care îngâlțite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom fi dat naștere în același timp unei scumpiri a obiectelor de prima necesitate, datorită (vom zice noi) decadenței agriculturii și a crescătorilor de vite; mai mult chiar, vom submina dreptul și adânc izvoarele producțiunii, obicinuit pe muncitori cu anarhia și cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu puțință pentru a îndepărta de pe pământurile lor pe creștinii inteligenți.

Pentruca situația să nu fie văzută prea din vreme sub adevărata ei lumină, vom acoperi adevăratele noastre intenții sub mașca prelinsei dorințe de a răspândi marile principii economice pe care le învățăm astăzi lumii.

COMENTARII

LA CAPITOLUL VI.

O parte din mijloacele cu care Jidanii pregătesc ruina economică a creștinilor, ne este arătată în acest capitol. Se vede și din cuprinsul acestuia, cu câtă stăruință și pricepere au pregătit și pregătesc ei ruina noastră. Toate relele de care ne plângem noi acum și pe care le îndurăm cu multe suferințe, au fost prevăzute și anume puse la cale.

Izrael vorbește în acest capitol despre „monopoluri” de mărfuri și articole trebuincioase, sau cum se aude tot mai des numindu-se, despre „trusturi”, adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor trebuitoare de un fel. Acei cari le pot acapara sunt, se înțelege, Jidovii, ca unii cari le dețin pe toate. Prin această acaparare prețurile lor se impun de ei, după bunul lor plac; iar tot

ce ar mai fi în mâinile creștinilor e înghițit, rând pe rând, sau stors tot de ei.

În primul rând cea dintâi acaparare a lor este făcută cu banii sau creditul Statelor. Așa numita finanță internațională este menită a conduce politica Statelor după interesele neamului evreesc. Totdeauna, după cum mărturisesc și ei în acest capitol, în urma frământărilor politice, revoluții sau războaie, se poate face simțită această putere mare a lor prin aceea, că Statele, după asemenea frământări, au nevoie de împrumuturi pentru cumpenirea bugetelor și acoperirea cheltuelilor mari avute.

De aceea ei arată că trebuie mărit cât mai mult prestigiul și însemnătatea așa numitei finanțe internaționale de care toate Statele, spun ei, trebuie să atârne. În ajutorul acestei propagande le stă, se înțelege, tot *presa*, care, se știe, este în mâna lor în toată lumea.

Pentru a cunoaște în adevăr cât de bine este pregătit neamul lui Izrael prin aceste „Protocoale” pentru nimicirea noastră, amintim aici, ca o bună pildă, ceea-ce s'a petrecut cu țara noastră la semnarea tratatului de pace.

Se știe că în urma triumfului nostru și al aliaților noștri în războiul mondial, adevărații victorioși au reușit a fi tot Jidanii, cari prin puterea lor au impus condițiile de pace cele mai potrivite propășirii lor de pretutindeni. Astfel și țării noastre, luată ca țintă de cucerire pentru ei, i-au impus pe lângă alte grele condiții și „clauza minorităților” cu controlul din afară în treburile noastre, făcând din noi nu o țară victorioasă, ci una învinsă, și o Românie unită și desrobită nu pentru libera propășire a Românilor, ci pentru înmulțirea și propășirea lor, a Jidovilor. Contra acestei păci conducătorii noștri s'au împotrivit la început.

Ei bine, presa jidovească din țara noastră, — care din nenorocire este scrisă în românește și cuprinde și articole scrise de unii Români jidoviți, — a reușit să zăpăcească mințile multora cu tot felul de amenințări, dacă nu vom semna tratatul de pace împreună cu clauzele periculoase și umilitoare.

Coloanele acestor ziare umplute cu cele mai mincinoase știri și telegrame falsificate, anunțau măsuri de siluire, ca aceea care

ghioasă că aliații ar trimite o flotă contra României, ar bloca-o, și ar închide-o ca într'o cetate, dacă nu semnează. Iar dacă ar semna, tot acele ziare spuneau, imediat ni s'ar da bani mulți ca împrumut, mărfuri, iar Leul, care atunci era 50 centime, ar ajunge iar la valoarea de mai-nainte.

Acestea toate, pe deoparte amenințări, iar pe de altă fâgădueli, au făcut pe conducătorii noștri să semneze tratatul de pace umilitor.

Zadarnic au așteptat aceia cari au crezut minciunile Jidovilor, ca să se îplinească făgăduelile, căci finanța jidovească, odată ce-și împlinise scopul, a continuat să-și bată joc de interesele noastre, aducând banul nostru la scăderea de acum.

Iată prin urmare cât de bine și-au făcut ei interesele, mergând după însuși planul din Protocoale.

Mai departe, cetind cele cuprinse în acest capitol, și uitându-ne în jurul nostru, putem vedea lămurit cum *tot*, dar cu adevărat tot ceea-ce ei au prezis, se îplinește acum. Scumpetea cea mare, care crește pe fiecare zi, provocată, fără a trebui, de ei, a adus la sapă de lemn îndeosebi pe creștini. Toate bunurile, casele, moșiile, trec mereu în mâinile Jidovilor. Prețul muncii se ridică tot mai mult, fără ca lucrătorii să folosească ceva, căci prețul celor trebuincioase se scumpește și mai mult. Iată, în această privință, cum se vede felul cum lucrează Jidovii, prin nenumăratele lor organizații printre muncitori. Dăm mai jos următoarele tablouri și de salarii și de prețuri de alimente, pe care le publică foaia lucrătorilor tipografi din Transilvania, numită „*Typograph*”, care apare în Cluj și este condusă de Jidani:

„AVIZARE.

„Comisia generală de tarif în ședința sa ținută în Cluj la 13 Aprilie 1923 a decis ridicarea sporului de scumpete, pe toate teritoriile tarifale, începând dela 9 Aprilie a. c. până inclusiv la 30 Iunie, cu 20 procente, iar dela 1 Iulie până la terminarea tarifului l-a sporit automat cu încă 10 procente.

„Sporul de scumpete de 150% s'a ridicat la 170%, respective 180%. Sporul de scumpete, după clase, începând dela 9 Aprilie până inclusiv la 30 Iunie, la muncitorii grafici, este următorul:

	Clasa I	II	III	IV
Salariul de bază	250.—	230.—	210.—	190.—
Sporul de scumpete de 170%	425.—	391.—	357.—	323.—
Total:	675.—	621.—	567.—	513.—

„Salariul nouilor eliberați în anul prim este:

	Clasa I	II	III	IV
Salariul de bază	180.—	165.—	150.—	135.—
Sporul de scumpete de 170%	306.—	280.50	255.—	229.50
Total:	486.—	445.50	405.—	364.50

„Salariul nouilor eliberați în anul al doilea este:

	Clasa I	II	III	IV
Salariul de bază	220.—	200.—	180.—	160.—
Sporul de scumpete de 170%	374.—	340.—	306.—	272.—
Total:	594.—	540.—	486.—	432.—

Iată și prețurile alimentelor și a celor trebuincioase publice de aceeași foaie „Typograph” pentru a dovedi îndreptățirea urcării salariilor:

	1921 Septemv.	1922 Septemv.	1923 Martie	Urcarea în %.
Carne de vită	10.—	8.—	16.—	60
Carne de porc	10.—	32.—	28.—	180
Unsoare	18.—	60.—	64.—	311
Zahăr	19.—	25.—	42.—	173
Cafea	22.—	73.—	120.—	483
Orez	10.50	16.—	28.—	166
Surogat de cafea	24.—	38.—	60.—	155
Mazăre	6.—	6.—	12.—	100
Lintă	6.—	8.—	27.—	350
Fasole	3.50	5.50	10.—	185
Săpun	14.50	27.—	36.—	148.27
Ghete	360.—	450.—	650.—	80.50
Pânză	30.—	40.50	60.—	100
Ciorapi	30.—	65.—	75.—	150
Stofă	350.—	500.—	750.—	114
Material	45.—	90.—	110.—	144
Flanel	25.—	45.—	55.—	120
Haine gata	1500.—	2000.—	3200.—	113
Lemne de foc	35.—	50.—	70.—	100
Lapte	2.75	—	6.50	104

Din acest exemplu, luat din mijlocul vieții noastre, putem vedea cât de corespunzător realității e planul de luptă al „Protocoloalelor”, care, între altele, în acest capitol descrie, așa cum e, una din realitățile de azi dovedită mai sus, a ridicării reciproce și dezastruoase a salariilor și a prețurilor obiectelor de prima necesitate, fără ca din aceste sporiri să câștige altcineva decât tot numai Jiulanul, iar nu salariatul și nici producătorul.

CAPITOLUL VII.

Conținut: — Pentru ce trebuiesc mărite înarmările. Fierberi, neînțelegeri și uri în toată lumea. Înfrânarea opoziției creștinilor, prin războiul universal. Secretul e cheia izbânzii în politică. Presa și opinia publică. Tunurile americane, japoneze și chinezești. —

Înmulțirea înarmărilor și a personalului polișienesc e o înțregire necesară a planului ce l-am expus. În toate Statele trebuie ca, în afară de noi, să nu se găsească decât miase de proletari, câțiva milionari devotași nouă, polișiști și soldași.

În Europa întreagă, ca și în celelalte continente, trebuie să întreținem fierberea, neînțelegerea și ura. Câștigul ne e îndoit. Pedeparte, prin aceasta șinem în respect toate țările, care vor ști că noi putem, după bunul nostru plac, să provocăm desordinea sau să restabilim ordinea: toate aceste țări se vor obișnui astfel să ne considere ca o sarcină trebuincioasă. Pe de altă parte, unelșirile noastre ascunse vor încurca toate corzile pe care le vom fi întins în cabinetele de Stat, și aceasta cu ajutorul politiceii, al contractelor economice și al îndatoririlor financiare. Pentru a ne atinge scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratativelor și a negociașunilor; dar în ceea-ce se cheamă „limba (alitudinea) oficială“ noi vom urmări o tactică opusă și vom părea a fi cinstiși și împăciuitori. În acest fel, popoarele și guvernele creștinilor, pe care le-am obișnuit să nu privească decât acea față a lucrurilor pe care li-o arătăm noi, ne vor lua încă odată drept binefăcătorii și mântuitorii neamului omenesc. La ori-ce împotrivre, va trebui să fim în stare să facem pe vecini să declare războiul țării care ar îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă și acești vecini s'ar gândi să se întovă-

rășească împotriva noastră, va trebui să-i înfrângem pe toși printr'un război universal, al lumii întregi.

Cea mai sigură cale spre izbânda în politică, e secretul, tăinuirea întreprinderilor: cuvântul diplomatului nu trebuie să se potrivească cu fapta lui.

Va trebui să silim guvernele creștine să lucreze după planul nostru larg alcătuit, și care e deja aproape de șel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, această opinie publică pe care „mareă putere“, presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într'adevăr, afară de pușine excepșii de care e inutil să șinem seamă, presa e astăzi întreagă în stăpânirea noastră. Într'un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creștine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin afentale, adică prin teroare; iar tuturora, dacă toate s'ar revoltă împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezești ori japoneze.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL VII.

Numai puțin gândindu-ne la cele întâmplare nu de mult în Europa, sau la cele ce se întâmplă chiar și în zilele de față, ne putem convinge, cu prisosință, de felul cum își îndeplinesc de bine Jidanii, cele mai dinainte pregătite prin planul lor de luptă.

Într'adevăr, începând cu revoluția franceză, toate revoltele și toate frământările, ca și războaiele dintre țările creștinilor, au fost sau începute de Jidani sau întreținute de ei. Nu este numai o legendă, ci chiar o realitate faptul că în revoluția din Paris dela anul 1871, erau foarte mulți Jidani, în afară de faptul că, în ascuns și de departe, lucrau și alți Jidani. Tot astfel, Jidanii au fost provocatorii crâncenului război cu Buri din timpul domniei reginei Victoria a Angliei (vezi detalii în preșioasa carte a lui Roger Lambelin: „Le règne d'Israël chez les Anglo-Saxons“, editura Bernard Grasset, Paris).

Dar chiar la noi în țară răscoalele dela 1907 au fost puse la cale și întreținute tot de Jidani, cu scopul, se înțelege, de a profita în urmă de încurcătura țării, ca să capete drepturi prin amestecul țărilor streine. Dovezi despre aceasta sunt nenumărate și iată anume unele, pe care le culegem din lucrarea dlui Prof. Dr. Paulescu „Despre Talmudul, Cahalul și Francmasoneria jidovească”, la pag. 176:

„Ne mai având alte resurs, Jidaniirecurseră la un mijloc extrem, care li-a reușit întotdeauna și pretutindeni — adecă la *revoluție*. Iată în ce termeni, remarcabil de clari și preciși, Bernard Lazare prezice acest flagel, *patru ani înainte de a se fi întâmplat*:

„Răsmerița rămâne groaza redutabilă a guvernanților și bugetivorilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala dela țară; au văzut pe țărani răzvrățiți, năvălind în proprietăți, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.

„Burghezimea agrarienilor și a funcționarilor a înăbușit sălbatic revolta, omorând și închizând pe insurgenți. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâne se pregătește să încarce cu noi impozite pe clăcașul său, se va reaprinde torța. Poate, dacă aduce la desperare pe Jidov, dacă îl scoate din răbdări... *acesta se va uni cu muncitorul câmpului și-l va ajuta să scuture jugul. Dar chiar dacă nu se va uni cu el, într'o zi țaranul român, revoltat direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuși și liberând pe Jidani*” (citată din autorul jidan B. Lazare: „Les Juifs en Roumanie”).

Iată așadar, cum, cu mulți ani înainte, Jidovii, prin conducătorii lor intelectuali, preparau revoluția țăranilor amețiți și instigați tot de ei, pentru ca astfel să obție, cum singuri o mărturisesc: „*liberarea Jidanilor*”.

În felul acesta este în afară de ori-ce îndoială că răscoala dela 1907 a fost pusă la cale și condusă și la noi de Jidani, ca și în alte țări care au avut răscoale, după cum arată d. Paulescu în aceeași lucrare citată, la pag. 193:

„Ei sunt acei cari au aranjat mai dinainte revolta și tot ei sunt acei ce au dat semnalul de începere.

„Numai ei au putut să recurgă la instigatori *socialisto-anarhiști* din țară și chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia) — cari, după cum o recunosc ei singuri (B. Lazare), *sunt în solda lui Izrael*.

„Singuri ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe cari i-au poreclit „*oligarhia*”, și cari au fost ruinați și chiar omorâți în timpul răscoalelor; într'adevăr acești proprietari dându-și seama de situație, împiedecară prin legi ca poporul să cadă în ghiarele Jidovilor.

„Numai ei ar fi dorit să vadă venind aici armata austriacă, care ni-ar fi impus desigur *suveranitatea lui Iuda*.”

Se înțelege că așa este, cu atât mai mult pentru țara noastră, care atunci le refuza drepturile cetățenești, cu cât chiar și în acele țări care li-au dat de multă vreme aceste drepturi și îi țîn în fruntea treburilor publice, ei tot au încercat și încearcă să provoace *dezastre prin revolte sau războaie*. E foarte prețioasă mărturisirea pe care o face în această privință, pentru Germania, însuși marele general, vestitul Ludendorf, într'o carte a sa despre războiul din urmă și conducerea lui, la pag. 51:

„Mână în mână cu Franța și cu Anglia lucră conducerea supremă a poporului jidovesc.¹⁾ Poate această conducere mână ambele State. Această conducere privea războiul mondial ce avea să vină ca un mijloc de a-și atinge scopurile politice și economice și anume: de a dobândi pentru Jidani recunoașterea lor ca popor în Palestina ridicată la rangul de Stat ovreiesc; și de a procura Ovreilor în Europa și în America o supremație peste toate Statele și peste toate organizațiile capitaliste. Aflându-se pe calea care duce la atingerea acestei ținte, Jidanii din Germania căutau să dobândească și aici aceeași situație pe care o

¹⁾ În ce privește această conducere supremă, Walter Rathenau, ajuns Ministru de Finanțe al Germaniei învinse, scria în „Neue Freie Presse” din 25 Dec. 1919: „300 de oameni, cari se cunosc unul pe altul, conduc destinele economice ale continentului și își dau succesori din mijlocul lor”.

au în țările care sunt supuse lor. De aceea poporul jidovesc avea nevoie de înfrângerea Germaniei".

Prin urmare și în Germania, unde se părea că ei se simt ca acasă, totuși se vede că au procedat ca și în Rusia și Franța.

O astfel de procedare este deci generală, întrucât așa prevede însuși planul lor de acțiune pentru dominarea lumii, precum am văzut.

O dovadă și mai isbitoare, că ei lucrează fără nici o rezervă în toate țările creștine pentru ingenuncherea lor, ni-o dau și acum cele ce se petrec între Anglia și Sovietele jidovești din Rusia. Se știe cât de jidovită a fost și este politica externă a Angliei, stăpânită de influințele marilor bogătași jidani. Și, mai ales, se știe că cea dintâi mare putere aliată care a luat relațiile cu Sovietele rusești trădătoare, rupând legătura cu Franța, a fost Anglia, care le-a sprijinit pe față contra Poloniei și a tuturor aliaților. Ei bine, cu toate acestea, Sovietele jidovești au urmat planul lor de sfărâmare și a puterii Angliei, întreținând în ea revoluția din Irlanda, iar în coloniile sale răsvrătind pe indigeni și preparând o mare răscoală.

Toate acestea abia acum s'au constatat de oamenii politici ai Angliei. „Pall Mall Gazette” se ridică foarte energic contra procedurii Sovietelor care n'au executat în mod loial tratatul comercial:

„Rușii — spune ziarul englez — au promis că vor înceta orice propagandă politică contra Angliei și ori-ce sprijinire a curentelor revoluționare din teritoriile britanice. În realitate însă, ei au fost de rea credință când și-au luat acest angajament, având de pe atunci intenția să înșele Anglia; au sprijinit cu bani răscoalele în contra Angliei, în timp ce asigurau pe Englezi de amiciția lor și cereau ajutoare pentru conaționali lor infomețați. O infamie mai revoltătoare nu s'a mai văzut până acum. Anglia nu dorește să rupă relațiile comerciale cu Rusia, dar niște escroci isteți nu pot fi tratați cu aceeași politețe care se cuvine unor diplomați cinstiți”.

Prea târziu se recunoaște în Anglia greșala ce s'a făcut prin susținerea politicii jidovești mondiale. Și încă sunt atâtea motive decăt încă de iudaism.

Și în America ei pregătesc aceeași situație ca și în Europa, împlinind punct cu punct programul din Protocoale, așa precum și în acest capitol se arată. Iată anume ce spune marele industriaș și om politic american, miliardarul H. Ford, în aceeași lucrare a lui, citată mai înainte:

„Idei rău înțelese despre liberalism, idei vagi despre toleranță, toate pornind din izvoare europene, pe care Protocoalele le-au murdărit cu desăvârșire, au fost aduse în America, și aici, sub mantia unui liberalism orb, nebănuit și fals, și a unei toleranțe la fel combinată cu mijloacele moderne ale unei fabricațiuni de opinie publică, s'a ajuns a se subjuga toate instituțiile noastre și întreaga noastră viață publică în așa hal încât observatorii europeni rămân uimiți”. (Pag. 124.)

Peste tot, așadar, stăpânesc în mod ascuns, și prin această stăpânire vor să pregătească ruina Statelor creștine, asmuțând pe unele în contra altora, deocamdată în Europa, pentru ca apoi, când nu ar putea numai prin acest sistem, să utilizeze, cum spun ei, *tunurile americane, japoneze sau chineze*.

CAPITOLUL VIII.

Conținut: — Întrebuințarea echivocă a Dreptului juridic. Colaboratorii regimului francmason. Școli particulare, educație superioară deasemenea particulară. Economisți și milionari. Cui trebuiesc încredințate posturile cu răspundere din guvern. —

Trebuie să ne însușim toate armele pe care le-ar putea întrebuiși dușmanii împotriva noastră. Va trebui să găsim în subtilitățile și finețele limbii juridice o îndreptățire pentru cazul când vom fi siliți să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăznește și nedrepte, deoarece e nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni cari să aibă aerul că sunt niște maxime morale foarte înalte, având totodată și o înfățișare legală. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizației, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Va aduna în jurul său publiciști, jurisconșulși experimentași, administratori, diplomași, în sfârșit oameni pregătiți printr-o educație superioară specială în școli speciale. Acești oameni vor cunoaște toate tainele vieții sociale, vor cunoaște toate felurile de a vorbi întrebuișând litere și cuvinte politice, vor avea cunoștință despre toate dedesupturile firii omenieșii, despre toate corzile simțitoare, pe care vor trebui să știe cânta. Deasemenea corzi sunt de pildă înfățișarea spiritului creștinilor, tendinșele lor, lipsurile, viciile și calitășile, apoi particularitășile lor de clasă și de condișuni. E dela sine 'nșeles că acești sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleși dintre creștini, cari sunt obișnuiși să-și facă munca administrativă fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii creștinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes ori din ambiție.

Vom încunjura guvernul nostru cu o întregă lume de eco-

nomisți. Iată de ce trebuie Jidani să învețe în rândul întâiu științeri, de industriași, de capitaliști și mai ales de milionari, deoarece în fond totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.

Pentru câțva timp, până ce va sosi momentul când nu va fi primejdios să încredinșăm posturile de răspundere ale Statelor trecut și caracter vor fi de asemenea natură încât să existe o prăpășie între ei și popor, unor astfel de oameni cărora în caz de abatere dela ordinele noastre să nu le rămână aliceva de așteptat decât condamnarea ori surghiunul, — pentruca să fie siliși să ne apere interesele până la ultima suflare.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL VIII.

Interesul mare pe care Jidani îl pun pentru ca să aibă de partea lor întotdeauna interpretările cele mai subtile în științele sociale și economice, se poate constata și din faptul că în primul rând au căutat să-și asigure învățământul superior din vestita școală numită „*Ecole des Hautes Etudes sociales*” din Paris, pe care foarte mulți o cred franceză, dar care în realitate este curat jidovească prin profesorii și conducerea ce o are. Iată anume cine o conduce și cine-i sunt profesorii:

Administratorii: *Teodor Reinach și Bernard.*

Consiliul de direcțiune: *Eug. Sée, Félix Alcan, Dick May* (secretar), *Diehl, Durkheim, Josef Reinach, Félix Michel*, (toți Jidani).

Profesorii din 1913—14: *T. Reinach, Léon, Friedel, Crémieux, Dwelshavers, Hadonard, Brunswig, Milhaud, Meverson, Blasinghem, Rosenthal, Lévy-Wogue, Gaston-Raphaël, G. Bloch, Hauser, Mautoux, Moch, Worms, Yakhtich, Weyll-Raynal, Lévy-Schneider, Bergmann, Zimmermann, Rouff, Leon Cohen, Gaspar, Georges-Cohen Bash, Mandoch, Boas-Boasson, Mortur, Bluyens, Elie May, Edmond Bloch, etc.*, toți Jidani.

Prin urmare școala înaltă prin care au trecut rând pe rând toți conducătorii Statelor, nu numai din Europa dar din lumea întreagă și de unde au învățat a conduce țările lor, este cu desăvârșire jidovească. E ușor dar de înțeles cum această conducere până în prezent a ajuns a se face peste tot potrivit cu interesele Jidanilor.

Nu e de mirare deci ca *H. Ford*, vorbind în cartea sa despre puterea pe care și-au creat-o astfel Jidanii, să spună:

„Când studiem o adunare care hotărăște asupra destinului omenirii, precum aceea a conferinței de pace, când urmărim oamenii cari stau în cel mai înalt grad sub influența jidovească, și mai ales le cercetăm trecutul lor, atunci aproape fără nici o greutate putem fixa momentul, în care ei au căzut în situația fatală, ce le-a adus unele folese de moment, dar care i-a făcut în mod inexorabil sclavi ai unei puteri care evită lumina publicității. Spectacolul uimitor de a vedea bărbații de Stat anglo-saxoni impresurați și consiliați permanent de către prinții rasei semite, nu se explică decât prin cunoașterea petelor negre ale acelor oameni și nu se explică decât prin vorbele din Protocoale: „Noi vom face să se aleagă Președinți al căror trecut conține vre-o afacere „ascunsă și întunecoasă“. (Pag. 179).

Toată lumea vede acum tot mai lămurit influența de care dispune poporul jidovesc în oricare împrejurare și desigur că, dacă nu ar fi această influență, multe din ticăloșiile pe care le îndură țările creștine din partea Jidanilor, nu ar mai fi.

Ceea ce este însă mai grav, este faptul că tocmai din cauza acestei influențe, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii și de către unii, este întunecat și negat de către cei mai mulți cari stau sub influența jidovească, ajutați fiind în această lucrare criminală de marea indiferență cu care chiar popoarele privesc această chestiune deocamdată.

CAPITOLUL IX.

Conținut: — Aplicarea principiilor francmasonice la refacerea educației popoarelor. Cuvântul de ordine francmason. Însemnătatea antisemitismului. Dictatura francmasoneriei. Cei cari servesc francmasoneria. Puterea „inteligentă“ și puterea „oarbă“ a regatelor creștine. Comunitatea de vederi dintre putere și popor. Arbitrariul liberal. Stăpânirea învățământului și a educației. Interpretarea legilor. „Metropolitanele“. —

Aplicând principiile noastre, fiți cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veți găsi și veți lucra; o aplicare generală, uniformă, a acestor principii, înainte de a fi refăcut educația poporului, nu poate avea succes. Dar, punându-le în practică, n'o să treacă zece ani fără ca să se fi schimbat chiar și caracterul cel mai îndărătnic și fără ca să avem cu un popor mai mult supus nouă.

Când va veni stăpânirea noastră, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine — „Libertate, Egalitate, Frățietate“ — nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleași cuvinte reduse la rangul lor de idei; vom zice: „dreptul la libertate, datorită egalității, idealul frățietății... Vom apuca taurul de coarne... De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de al nostru, deși de drept există încă multe. Dacă astăzi câteva State își ridică cuvântul împotriva noastră, aceasta o fac numai de formă, la dorința și ordinul nostru, deoarece ne e folositor antisemitismul lor pentru a governa pe frații noștri mai mici. N'o să vă explic aceasta mai clar, deoarece acest lucru a fost deja debătut în numeroase rânduri în conștăuirile noastre.

În realitate nu mai avem nici o piedecă înaintea noastră.

Guvernământul nostru Suprem constă în condițiuni extra-legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic și energic: dictatură. Pot spune cu deplină conștiință că astăzi noi suntem legistatori; noi dăm hotărâri judecătorești, noi osândim la moarte și noi grațiem; suntem comandanții tuturor trupelor noastre, încălcași pe calul generalului șef. Vom governa cu o mână oșelită, deoarece finem în mâni rămășițele unui partid altădată puternic, astăzi subjugat nouă. Ținem în mâni poște nemăsurate, lăcomii arzătoare, răzbunări nemiloase, uri neîmblânzite.

Dela noi pornește teroarea care a cutropit totul. Avem în slujba noastră oameni de toate părerile, de toate doctrinele: restauratori de monarhie, demagogi, socialiști, comuniști și tot felul de utopiști; am înhamat toată lumea la lucru: fiecare sapă la locul lui ultimele rămășițe ale puterii, se silește să dărâme tot ce mai stă în picioare. Toate Statele suferă în urma acestor unelșiri, cer liniștea, sunt gata să jertfească totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea atâta timp cât nu vor recunoaște pe față și cu umilință Guvernământul nostru Suprem.

Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve chestiunea socială cu ajutorul unei înțelegeri internaționale. Împărșirea poporului în partide i-a pus pe toți la dispoziția noastră, deoarece, pentru a susține o luptă pentru putere, trebuiesc bani, iar banii sunt toți ai noștri.

Ne-am putea teme de înțelegerea dintre puterea înțeleaptă a persoanelor domnitoare și puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile cu puțință împotriva unei asemenea eventualități: între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. În acest chip puterea oarbă a poporului rămâne sprijinul nostru iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; vom ști s'o îndreptăm cu precizie spre felul nostru.

Pentruca mâna orbului să nu se poată lepăda de conducerea noastră, trebuie ca din când în când să intrăm în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puțin prin frații noștri cei mai credincioși. Când vom fi putere recunoscută, vom vorbi noi în persoană cu poporul, pe piețele publice și-i vom da învă-

șături despre afacerile politice în înțelesul care ne va fi folositor nouă.

Cum ar putea ei verifica ceace îi vom învăța noi în școala domnitoare ea însăși, nu va întârzi să fie cunoscut în poporul. Pentru a nu nimici înainte de vreme așezămintele creștinilor, noi ne-am afins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâni resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau așezate într-o ordine neclintită, dreaptă; noi am înlocuit-o cu o desordine arbitrară. Ne-am afins de jurisdicțiune, de alegeri, de presă, de libertatea individuală și mai ales de învățământ și educație, care sunt reazămii vieții libere.

Am înșelat, năucit și corupt tineretul creștin printr-o educație bazată pe învățăminte și teorii pe care noi le știm că sunt false, și care sunt răspândite de către noi.

Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esența lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obținut rezultate minunate. Aceste rezultate au constatat mai întâi în aceea că comentariile au mascat legile, și mai târziu le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile de a se orienta într-o legislație atât de încurcată.

De-aici s'a născut teoria tribunalului conștiinței. Voi spuneți că lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâni, dacă va descoperi prea repede despre ce e vorba; pentru acest caz noi avem, în țările din Occident, o armă atât de îngrozitoare, încât cele mai îndrăznește suflete vor tremura înaintea ei: metropolitanele (trenurile subpământene din orașe) se vor fi introdus până atunci în toate capitalele, pe care le vom asvârlă astfel în aer, cu toate organizațiile și toate documentele țărilor.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL IX.

În acest capitol, conducerea ocultă a neamului evreesc hotărâște că, în primul rând, cei aleși dintre ei, cari au conducerea, între popoarele creștine, a destinelor jidovești, nu trebuie să facă

pentru toate popoarele aceeași acțiune, adică să lucreze după un calapod unic pentru toată lumea, ci trebuie să întrebuițeze mijloace diferite, după natura poporului în mijlocul căruia lucrează, fiind siguri că astfel nu vor greși.

La venirea stăpânirii lor peste toată lumea, stăpânire pe care o așteaptă din moment în moment și de care sunt foarte siguri, ei spun că vor înlocui cuvântul de ordine de azi cuprins în deviza: „*Libertate, Egalitate și Frățietate*“, nu printr'un alt cuvânt, dar printr'un alt înțeles, și anume zcel înțeles care le poate ușura stăpânirea, adică: *dreptul la libertate, datoria egalității și idealul frățietății*.

Ce va să zică această deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile Jidanilor, libertatea, egalitatea și frățietatea puteau să fie un țel către care lumea creștină, mergând orbește, de-atâteaori s'a prăbușit în grele frământări; dar din momentul ce puterea trece în mâinile Jidanilor, libertatea, egalitatea ca și frățietatea urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate *drepturile și executate datorile*, adică după bunul plac al celor ce dețin puterea, adică al lor.

În marșul triumfător către stăpânirea lumii, ei spun că asfăzi, cu toate că, de drept, mai sunt încă guverne ale popoarelor, de fapt, acestea sunt tot în mâinile lor; iar dacă unele iau măsuri în contra Jidanilor și chiar fac antisemitism, aceasta, în loc să le facă rău, le face bine, pentru că, în felul acesta, conducătorii Jidanilor pot să ție în frâne masele jidovești, care, *fără această frică în sân*, poate nu i-ar mai asculta orbește, așa cum au ei nevoie.

Peste aceste guverne ei spun că au un guvern al lor, *superior*, care conduce destinele lumii în mod ascuns dar puternic. Puterea aceasta, mărturisesc ei, o au din aceea că țin în mâinile lor, prin banii ce-i au, pe toți oamenii ambițioși, pătimiși, plini de vișii sau pătași, ajutându-le ambițiile, răsbunările și poftetele. În felul acesta ei spun că au în mâna lor tot felul de conducători de țări și popoare, cari, prin greșelile și ticăloșiile lor, înțețite de

dânșii, vor aduce tot mai mult popoarele la revoltă, până când acestea vor cere dela neamul lui Izrael, recunoscut ca puternic, scăparea. Atunci acesta nu i-o va da până ce toate popoarele nu-i vor recunoaște pe față și cu *umilință* stăpânirea. Este așadar este stăpânit neamul evreesc.

Mai este prețios de însemnat că ceea ce le asigură Jidanilor țaria, este împărțirea popoarelor creștine, în orice țară, în multe Partide, care se ceartă și se mănâncă între ele, slăbindu-se astfel, pe de-o parte, iar pe de alta punându-se în slujba Jidanilor, prin aceea că luptele lor și frământările de întrecere se întrețin numai cu multe cheltueli, care se fac cu banii Jidanilor.

Singura frică o au Jidanii din partea Regilor, cari prin independența și puterea pe care li-o dau drepturile de moștenire a Tronurilor, pot să le facă mult rău. Dar, spun ei, au luat și iau măsuri și în contra lor, izolându-i, cum mărturisesc ei, de popor. În primul rând aceasta reușesc a o face cu ajutorul presei, care este în mâinile lor și care ponegrește pe Regi în ochii poporului. Un exemplu din cele mai bune ni-l pune la îndemână presa jidovească din însăși țara noastră, care, de un timp încoace, folosind tocmai ambițiile și răzbunările oamenilor politici care răvnesc în orice chip puterea, nu mai încetează de-a aduce cele mai nerușinate acuzații și ponegriri M. S. Regelui nostru, care cu atâta glorie ne-a condus în războiul de desrobire. Să se citească ziarele jidovești: „*Lupta*“, „*Presa*“, „*Adevărul*“, „*Dimineața*“, „*Aurora*“, „*Facța*“, „*Lumea*“, „*Opinia*“ și multe altele, și se va vedea cum își execută de bine și metodic Jidanii planul lor, precum și felul cum știu întrebuița în folosul lor toate patimile și greșelile acelor Români, cari nu iubesc mai presus de aceste patimi însăși țara lor.

Pentruca să ajungă la țelul urmărit, Jidanii au purces mai întâi la despărțirea poporului de conducător, ridicând un zid de minciuni între aceste două puteri. În felul acesta, poporul, silit a nu vedea decât aceea ce Jidanii prin presa și propaganda lor îl fac să vadă, ajunge a fi — cum îl numesc ei cu dispreț, — un *aderent orb al lor*, pe care-l duc de mână unde voesc ei.

Ca nu cumva orbul acesta să se poată lepăda de conducerea aceasta, Jidanii iau în ajutor pe acei răcăciți, pătați sau ambițioși, dintre fiii poporului, cari sunt credincioși poruncilor lui Izrael, datorită banilor. Aceștia urmează să amețească poporul cu o dragoste prefăcută, pentru a le fura încrederea și a ajunge astfel să conducă țara după poruncile Jidanilor.

Izrael mai spune că întâlnind în calea sa diferite așezăminte puternice ale neamurilor creștine, fără a le nimeri dintr'odată, ca să nu se simtă, a reușit să le sdruncine puternic prin ideile greșite și făjarnice cu care le-a inveninat. Astfel a făcut în primul rând cu așezământul Bisericii, pe care încă dela început l-a atacat cu tot felul de erezii și schisme, prin care i-a urmărit slăbirea. Iată numele celor mai principale erezii pe care le-a răspândit și sprijinit încă dela începutul erei creștine: „Erbionismul”, „Elkesaismul”, propovăduit de către eretici creștini cari, ca și Jidanii, țineau sărbătoarea Sâmbetei în loc de a Duminicii, și nu făceau propagandă creștină, deci nu lucrau pentru creștinism; „Nazarenismul” predicat de creștini cari se circumciseau ca și Jidanii; „Gnosa jidovească”, despre care evanghelistul Ioan spune că a pornit din „Sinagoga Satanei”; „Arianismul”, erezie care atacă Sfânta Treime; apoi: „Unitarii”, „Manicheismul”, „Albigenii” ș. a., până ce s'a ajuns la „Protestantism”, care cu Luther cu tot este jidovesc, iar în zilele noastre am ajuns la „Anabapțiști”, „Advențiști”, „Pocăiți”, etc. (Vezi Dr. Paulescu).

În privința „Protestantismului” iată unele mărturii prețioase găsite tot în cartea Dr.-ului Paulescu:

„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), — precum și Tosafistii (savânți talmudiști) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther (Renan). Într'adevăr franciscanul Nicolae din Lyra, de origine izraelită, împrumută dela acești Ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii, — și aceste argumente fură transmise lui Luther”. (Drumont).

Ovreiul Bernard Lazare însuși spune: „Reforma (adică „Protestantismul”) și-a luat rădăcinile din izvoarele ebraice”.

Asemenea și Jidanii A. Weil și Heine, spun: „Orice catolic care devine protestant face un pas către iudaism”. (Weil).

„Un protestant este un catolic care părăsește idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc”. (Heine).

Se vede lămurit, prin urmare, cum în primul rând așezământul Bisericii este atacat de Jidani. După acesta urmează acela al Școlii, al Justiției, al Armatei, etc.

În privința învățământului și a educației, pe care, spun ei, urmează să o stăpânească, trebuie să ținem seamă de acțiunea de corupție pe care Jidanii o fac în mijlocul tineretului. Prostituația în toate țările, dar mai ales în țara noastră, este în mâinile Jidanilor. Iată anume ce spune Verax în prefața interesantă a lucrării despre Evreii din țara noastră („La Roumanie et les Juifs”):

„Prostituația este un comerț esențialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ținute de jidoavce. Pezevenchii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo, ...până în Schang-Hai și la Buenos-Aires, — după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut valvă”.

Dar nu numai în țara noastră ci în toate țările ei procedează la fel pentru lărgirea corupției și ruinarea astfel a sănătății trupului și a sufletului creștin. Toate publicațiile, fotografiile, piesele de teatru și cinematograful cu cuprins rușinos, toate sunt puse la cale și întocmite de Jidani.

Ceea ce este mai primejdios și direct criminal, este mijlocul cu care mărturisesc ei în sfârșitul acestui capitol, că vor scăpa de revolta omenirii creștine, atunci când aceasta se va fi deșteptat și va fi înțeles ceea ce îi pregătește jidovimea. Anume, spun ei: vom scăpa de furia creștinilor, aruncându-le în aer toate orașele mari, cu ajutorul drumurilor subpământene ce le avem în mâinile noastre în aceste orașe, astfel că vom îngropa în ruinele lor toată puterea cu care ne-ar putea lovi.

Așadar, asasinatul va pune vârf la toate.

CAPITOLUL X.

Conținut: — Forța lucrurilor în politică. „Genialitatea” mulțimii de jos. Ce promite lovitura de Stat francmasonă. Votul obștesc. Stima de sine însuși. Conducătorii francmasonilor. Călăuză genială a francmasoneriei. Otrava liberalismului. Constituția e școala neînțelegerilor dintre partide. Epoca republicană. Președinții sunt creaturile francmasoneriei. Responsabilitatea președinților. „Panama”. Rolul camerei deputaților și al președintelui. Francmasoneria e o putere legiuitoare. Noua constituție republicană. Trecerea la „autocrația” francmasonă. Momentul proclamării „regelui universal”. Inocularea boalelor și a altor nenorociri ale francmasoneriei. —

Încep astăzi repezindu-vă ceea-ce vi-am mai spus altădată, și vă rog să vă aduceți aminte că guvernele și popoarele nu văd decât aparența, înfățișarea dela suprafață a lucrurilor. Cum ar și putea ele să le descurce înțelesul ascuns, când reprezentanții lor se gândesc la petreceri înainte de ori-ce? E de mare însemnătate pentru politica noastră să cunoaștem acest amănunt: ne va fi în ajutor când vom trece la discușiunea diviziunii puterii, a libertății cuvântului, a presei, a libertății de conștiință, a dreptului de asociație, a egalității înaintea legii, a inviolabilității proprietății, a locuinței, a impozitului și în sfârșit la discușiunea puterii retrospective a legilor. Toate aceste chestiuni sunt de așa natură încât nu trebuie să te atingi de ele de-a dreptul și pe față, înaintea poporului. În cazul când ești silit să iei contact cu ele, nu trebuie să înșirate una câte una, ci trebuie să declarăm în bloc că principiile dreptului modern sunt recunoscute de către noi. Însemnătatea acestei omiteri constă în aceea, că un principiu cărui nu i-ai spus pe nume, îți lasă libertatea de a exclude din

91
ei câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când dacă le-am enumerat, ar trebui să le primim fără rezervă.

Poporul are o dragoste deosebită și o mare simț pentru geniile politice și răspunde tuturor actelor de violență ale acestora prin cuvintele: „...E ticălos, grozav de ticălos, dar cât e de dibacil... e numai un joc abil, dar cât e de bine jucat, cât e de obraznic!...”

Noi socotim să atragem toate națiunile la zidirea unui nou edificiu fundamental, al cărui plan îl avem gata. Iată de ce trebuie ca, înainte de toate, să dăm dovadă de această îndrăzneală și de această putere de spirit care, prin persoana acelor noștri, va sfărâma toate piedecile din calea noastră. Când vom fi dat lovitura noastră de Stat, vom spune popoarelor: „Totul mergea îngrozitor de rău, toți au suferit mai mult decât poate îndura un om. Noi vom îndepărta pricinile suferințelor voastre, adică naționalitățile, granițele și diversitatea banilor. Bine n'neles că sunteți liberi de a ne jura sau nu credință, însă puteți voi oare face aceasta cu bună dreptate, dacă o faceți înainte de a fi văzut ceea-ce vă dăm noi?...” Atunci ne vor slăvi și ne vor purta în triumf într'o însuflețire înebunită de nădejdi. Votul obștesc, din care am făcut arma ridicării noastre la putere, și cu care am obișnuit, prin diferite reuniuni și tovărășii, până și unitățile cele mai mici ale membrilor omenirii, — își va juca o ultimă dată rolul, pentru a exprima dorința întregii omeniri de a ne cunoaște mai de-aproape înainte de a ne judeca.

Iată de ce trebuie să împingem toată lumea spre votul obștesc, fără deosebire de clasă și de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorității, pe care nu-l poți obține dela clasele censitate inteligente. După ce vom fi obișnuit în acest chip toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creștine și valoarea ei educatoare, nu vom lăsa să se ridice individualitățile, cărora mulțimea, călăuzită de noi, nu le va îngădui să se scoată la iveală și nici chiar să vorbească: ea e obișnuită să nu ne asculte decât pe noi, cari îi plătim supunerea și atenția. În acest fel vom face din po-

por o forță atât de oarbă, încăl nu va fi în stare să se miște în nici o parte, fără a fi călăuzit de agenții noștri, puși în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui regim, deoarece va ști că de acești noi conducători vor depinde câștigurile sale, darurile gratuite și toate felurile de bunătași.

Un plan de guvernământ trebuie să iese gata dintr'un singur cap, deoarece ar fi incoerent, fără legătură, dacă mai multe minți și-ar împărți sarcina de a-l stabili. De-aceea, noi putem cunoaște un plan de acțiune, dar nu trebuie să-l discutăm, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura dintre părțile sale, puterea practică și înțelesul tainic al fiecăruia din punctele sale. Dacă e discutat și schimbat prin votul obștesc, atunci planul va păstra urma tuturor concepțiilor false ale spiritelor care nu vor fi pătruns adâncimea și legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie puternice și bine concepute. De-aceea noi nu trebuie să aruncăm munca genială a conducătorului nostru în picioarele mulțimii, și nu trebuie s'o încredinșăm nici chiar unei societăți restrânse.

Aceste planuri nu urmăresc deocamdată răsturnarea așezămintelor moderne. Ele le vor schimba numai economia și prin urmare toată dezvoltarea lor, care se va îndruma astfel potrivit planurilor noastre.

Lucruri aproape identice există, sub numiri diferite, în toate țările: Reprezentanța, Ministerale, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ și Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic mecanismul legăturilor dintre aceste așezăminte, deoarece îl cunoașteți prea bine; observați numai că fiecare din aceste așezăminte corespunde unei anumite funcțiuni importante a Statului, și vă rog să mai observați că ceea-ce e important nu e așezământul, ci funcțiunea; așadar funcțiunile iar nu instituțiunile sunt importante. Instituțiunile, așezămintele, și-au împărțit toate funcțiunile guvernământului: funcțiuni administrative, legislative, executive. De-aceea lucrează ele în organismul Statului ca și organele în corpul omenesc. Dacă stricăm vre-o parte a mașinei Statului, acesta va cădea bolnav, ca și corpul omenesc, și va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberal-bolnave de o boală mortală: descompunerea sângelui; nu ne mai rămâne decât să așteptăm sfârșitul agoniei lor.

Din liberalism s'au născut guvernele constituționale care au înlocuit, pe seama creștinilor, autocrația salvatoare cu Constituția, care, după cum o știți bine, nu e altceva decât o școală de discipoli, de neînțelegeri, de discuțiuni, de deosebiri de vederi și de făce ca un Stat să-și piardă individualitatea și personalitatea. Atât tribuna cât și presa, a condamnat pe conducători la inacțiune și slăbiciune; ea a făcut astfel din ei niște elemente puțin necesare, nefolositoare; prin aceasta se explică răsturnarea lor. Epoca republicană a devenit atunci posibilă, am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un președinte luat din mulțime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noștri. Aici zăcea fundamentul minei săpate de către noi sub poporul creștinilor, sau mai bine zis sub popoarele creștinilor.

Într'un viitor apropiat vom întemeia responsabilitatea președinților de republică.

Atunci vom putea introduce fără teamă anumite schimbări, de care nu va răspunde decât această creatură a noastră. Ce ne pasă nouă dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rari, dacă se vor produce, în lipsă de președinți, încurcături capabile de a desorganiza în întregime țara?...

Pentru a ajunge la acest rezultat, vom uneli alegerea de președinți cari au în trecutul lor o pată ascunsă, vre-o „panama” oarecare. Teama de descoperire, dorința proprie fiecăruia om ajuns la putere de a-și menține privilegiile, foloasele și onorurile legate de condițiunea lor, vor face din ei servitorii credințioși ai poruncilor noastre. Camera deputaților va acoperi, va apăra, va alege președinți, dar îi vom deține dreptul de a propune legi, de a le schimba; acest drept va fi dat președintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni fără îndoială jinta tuturor ata-

curilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără de a trece prin intermediarul reprezentanților săi, adică dreptul de a recurge la servitorul nostru orb, la majoritate. Afară de acestea, vom da președintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând că președintele, ca șef al întregii armate a țării, trebuie s'o aibă la dispoziția sa, pentru a apăra noua Constituție republicană, al cărei reprezentant răspunzător va fi.

În aceste împrejurări, șeful sanctuarului va fi în mâinile noastre și nimeni, afară de noi, nu va mai conduce puterea legiuitoare.

Vom mai defraza Camera, introducând noua Constituție republicană, dreptul de interpelezie, sub pretextul de a apăra secretul politic. Vom restrânge prin noua Constituție numărul reprezentanților la minimum, lucru care va avea urmarea de a micșora cu atât mai mult pasiunile politice și pasiunea pentru politică. Dacă, în contra ori-căror așteptări, ele se trezesc chiar în acest mic număr de reprezentanți, le vom reduce la nimic, printr'un apel la majoritatea poporului...

De președintele republicei va depinde numirea președinților și a vice-președinților Camerei și ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini ședințele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, președintele, ca șef al puterii executive, va avea dreptul de a convoca sau a dizolva Parlamentul, și, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentruca urmările tuturor acestor acțiuni, în realitate ilegale, să nu cadă asupra responsabilității, stabilite de către noi, a președintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniștri și pe ceilalți funcționari cari înconjoară pe președinte, să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri luate pe răspundere proprie; în acest chip, ei vor fi vinovați și răspunzători în locul său... Dăm sfatul de a încredința acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniștrilor, mai bine decât unui singur individ.

Președintele va interpreta după dorința noastră legile existente, care pot fi interpretate în mai multe feluri; el le va anula

când îi vom spune noi că trebuie; va avea dreptul de a propune legi provizorii și chiar o nouă schimbare a Constituției, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste măsuri ne vor da puțința de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea-ce vom fi fost siliți să introducem în Constituțiile Statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimțite la suprimarea ori-cărei Constituții, când va fi sosit timpul de a grupă toate guvernele sub autocrația noastră.

Recunoașterea autocrației noastre poate sosi și înainte de suprimarea Constituției, dacă popoarele, obosite de neorânduile și caracterul ușuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: „Alungați-i și dați-ne un rege universal, care să ne poată uni împreună și să distrugă cauzele neînțelegerilor noastre: granițele națiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care să ne dea acea pace și acea odihnă pe care n'o putem obține dela conducătorii și reprezentanții noștri“.

Șiți foarte bine că pentru a face posibile asemenea dorinși, trebuie să tulburăm în mod neîntreput, în toate țările, legăturile dintre popor și guvern, pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin desbinare, dușmănie, ură și chiar prin martiriu, foame, răspândirea boalelor, mizerie, — pentruca creștinii să nu vadă altă scăpare decât de a recurge la suveranitatea noastră absolută și întreagă.

Dacă dăm popoarelor timp să răsuflă, momentul prielnic nu va sosi poate niciodată.

COMENTARII

LA CAPITOLUL X.

Numai cine nu vede, nu vede pânza de paiangen cu care conducerea jidovească ne încurcă viața publică.

Prin ori-ce mijloace, ei pun în calea neamurilor creștine toate ispitele și desfrânările, alături de otrăvirea prin băuturi alcoolice, prăbușind astfel moralitatea prin corupțiune. Ei vor să ajungă a

slăbi mai întâi cât mai mult *ori-ce rezistență*, să zăpăcească mulțimea în așa fel, încât aceasta, singură să primească apoi, cu mulțime și speranță, domnia lui Izrael. Vor ca în felul acesta să se poată crede că sunt în adevăr niște binefăcători ai omenirii.

Stăpânirea aceasta o vor avea — spun ei — prin domnia majorității poporului, adică *numărul* și *fi acela* care le va asigura puterea, întrucât, așa precum arată în începutul „*Protocoloalelor*“, cei mai mulți indivizi, din totalitatea indivizilor din omenire, sunt răi, vițioși, fără multă inteligență sau cultură, cari pot fi ușor stăpâniți prin frica de autoritate și puterea ei, și care se iau după aceia cari le fac pe plac. De aceea ei au luptat și luptă pretutindeni pentru *votul obștesc*, sau numit încă *universal*, întrucât prin el pot fi înlăturate capetele luminate ale creștinilor, care, înainte, prin *votul restrâns pe dare*, după felul de cultură și stare socială a fiecăruia, (adică, cum se numea: *pe cens*), răsbăteau mai ușor la conducere, adică acolo unde Jidanii vor să fie numai ei.

După introducerea zăpăcelii și răsturnarea valorilor naționale din fiecare Stat, urmează în planul lor introducerea *republicei*, pe care, după cum se vede au introdus-o în atât de multe State. Prin republică ei pot conduce mai bine, întrucât republicile sunt conduse de oameni aleși, la intervale scurte de vreme, (3—4 ani), de mulțimea *stăpânită de Jidani*, precum s'a văzut mai înainte, prin *presă și conducerea lor ascunsă*. Președinții de republică la rândul lor, însemnează că sunt în felul acesta deosemena stăpâniți de Jidani. Și ei spun anume că, pentru a fi mai siguri de oamenii lor de pae, vor împinge la *președinția Statelor* oameni cari au vre-o pată morală în trecutul lor.

În felul acesta Jidanii, cari prin banii, presa și influența lor ascunsă și puternică pot face să se aleagă președinții Statelor, îi vor ține pe aceștia în mână și vor face cu ei ce vor voi, întrucât, altfel, îi denunță pentru păcatele lor, care, cu ajutorul puterii francmasonice, numai de ei sunt cunoscute. De frica de a nu pierde binefacerile puterii, acești oameni ai Jidanilor, vor jucă după cum le vor cântă stăpânii lor.

Iată prin urmare de ce luptă cu atâta înverșunare Jidovii

prin presa lor contra Regilor, și de ce s'au muncit și au isbutit să prăbușească atâția Împărați și Regi, punând în locul lor *președinții de republică*.

De Regi și Împărați, care nu pot atârna de voința lor, întrucât *moștenesc* tronurile, li este frică Jidanilor.

Iată ce spune în această privință H. Ford, la pag. 158 din cartea sa, mai înainte citată:

„Iudaismul va mai tolera monarhi, câtă vreme îi va mai în-trebuința. Probabil cel din urmă tron pe care îl va evacua, va fi tronul Englez; căci, dacă pe de o parte conștiința britanică se simte onorată de a fi patronul iudaismului și a se împărtași din binefacerile acestei protecțiuni, — pe de altă parte, după concepția ovreiască, este un fapt prielnic de a întrebuința această putere mondială la atingerea scopurilor jidovești. O mână opală pe alta; și această tovarășie va dura atâta vreme, până-ce Iuda va fi gata să dea Britania peste cap, ceea-ce aproape poate să facă în fiecare moment. Sunt destule semne că se află înaintea executării acestei misiuni“.

Nu mai puțin luptă Jidanii și la noi pentru răsturnarea Tronului. Altfel nu se pot explica atacurile pe care mereu le aduc Familiei Regale prin presa lor, precum și îndrumările cu scop republican pe care, prin aceeași presă, le dau acelor așa numite „partide românești“, care cred că folosesc această presă pentru politica lor, dar care, în realitate, sunt ele folosite pentru politica Jidanilor.

Acolo unde au reușit a introduce republica, pentru a fi siguri de ea, au făcut să se voteze legi care opresc cu desăvârșire ori-ce formă de manifestație pentru revenirea la guvernarea monarhică. Astfel de legi sunt în Franța, Germania, Cehoslovacia, și nu mai vorbim de Rusia. Prin pedepsele aspre prevăzute în aceste legi, se caută a se împiedeca pentru totdeauna deșteptarea poporului.

Și, ca să se vadă cât de apropiate de scopurile jidovești sunt aceste legi, amintim că, acum în urmă, pe baza legii de apărare a republicei, Jidanii au isbutit — spun ei prin „*Presă*“, „*Di-*

mineaşa" etc. — ca să împiedece purtarea în Cehoslovacia a crucii numite „svastica”, care, precum se ştie, este simbolul luptătorilor creştini contra Jidanilor!... În felul acesta se apără, — zic ei, proştilor cari cred, — republica...

Dar ceea-ce este deosebit de interesant în acest capitol este planul amănunţit al alcătuirii pe care Jidanii vor s'o dea Statelor prin diversele şi puternicele lor influenţe. Şi trebuie să recunoaştem că în adevăr planul acestor alcătuirii este cu desăvârşire înţelept.

Am mai văzut şi din cele de mai înainte că monarchii sunt o mare piedecă pentru planurile de stăpânire iudaică. Întru cât aceştia nu sunt răspunzători în faţa nimănui pe pământ, scapă de sub stăpânirea şi puterea de control a Jidovilor. De aceea ei introduc în planurile viitoarelor republici o mare răspundere pentru preşedinţii de republică.

Ca să ajungă mai bine să stăpânească lumea, ei spun că vor face să se aleagă preşedinţii de republică de către Camerele Deputaţilor, însă acestor Camere le vor ridica cu timpul dreptul de a propune sau schimba legile, acest drept trecându-l numai asupra preşedinţilor de republică. În felul acesta, cum zic ei, guvernele vor atrage toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de-o răspundere efectivă, se va introduce peste tot apelul la popor, adică ceea ce se numeşte *referendum* şi se şi aplică în Elveţia. Poporul, care va hotări deci de soarta preşedinţilor şi a guvernelor lor, va fi, cum cred Jidanii, „servitorul lor orb” şi nu va hotări altfel decât cum vor voi ei. Iar pentru ca să aibă şi mai la îndemână soarta popoarelor creştine, pe care să le poată arunca unele în contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa tot numai preşedinţilor, adică uneltelor lor supuse.

Mai departe se arată lămurit, în sfârşitul acestui capitol, cum, încetul pe încetul, Jidovii vor reduce tot mai mult drepturile şi garanţiile constituţionale, pentruca astfel să facă loc unei guvernări *autocrate*, care, se înţelege, trebuie să fie a lor, prin un rege al lui Izrael. Iar ca să ajungă la aceasta în toată lumea, ei spun că

trebuie, odată cu reducerea garanţiilor constituţionale, să sape tot mai adânc prăpastia dintre popoare şi guvernele lor. De-aceea putem vedea, mai ales la noi în ţară, cum prin presa, prin oamăni şi partidele politice din mâinile lor, samănă mereu cea mai mare neîncredere şi desnădejde în popor la ori-ce împrejurare. Şi acţiunea aceasta o fac zi de zi şi din ce în ce mai puternic, întrucât, aşa precum spun ei în sfârşitul capitolului, nu trebuie să ne lase timp ca să ne trezim, căci atunci momentul prielnic-pentru ei poate fi pierdut pentru totdeauna.

Gândind la aceasta ori de câte-ori vedem frământările fără frâu dintre partide, ne putem da seama cât de aproape sunt Jidanii de victorie.

CAPITOLUL XI.

Conținut: — Programul noii Constituțiuni. Câteva amănunte în legătură cu lovitura de Stat plănuită. Creștinii sunt niște oi. Francmasoneria secretă și reședințele sale dela suprafață. —

Consiliul de Stat va fi menit să sprijinească puterea guvernului. Sub înfățișarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redacție a legilor și decretelor guvernatorului.

Iată care e programul noii Constituțiuni pe care o pregătim: Vom crea Legea, Dreptul și Tribunalul: 1) sub forma de propuneri corpului legislativ; 2) prin decrete ale Președintelui (republicii) sub formă de ordine generale; prin acte ale Senatului și prin decizii al Consiliului de Stat, sub forma de ordine ministeriale; 3) în cazul când am găsi că e folositor, sub forma de lovitură de Stat. Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest *modus agendi*, să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înțelesul pe care l-am spus. Vreau să zic că ne vom ocupa de libertatea presei, de dreptul de asociație, de libertatea conștiinței, de principiul electiv, și de multe alte lucruri care vor trebui să dispară din repertoriul omeniței, sau să fie cu desăvârșire schimbate de îndată ce noua Constituție va fi proclamată. Numai în acest moment vom putea publica toate ordinele noastre, de odată. Mai târziu, ori-ce schimbare simțitoare va fi primejdioasă, și iată pentru ce: Dacă această schimbare se face în înțelesul unei asprimi neîndurate, ea poate aduce după sine o desnădejde pricinuită de teama de noi schimbări de acelaș fel; dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplinește în înțelesul unor îngăduințe ulterioare, se va zice că noi înșine ne-am recunoscut greșelile, iar acest lucru ne va înlăneca

101

faima înaltei înțelepciuni a puterii noastre, sau se va zice că ni-a fost teamă și că am fost siliți să facem îngăduințe, pentru care nimeni nu ne va mulțumi, deoarece toți vor crede că au avut drept la ele... Atât una cât și cealaltă din aceste even-tualități, ar fi deci păgubitoare pentru noua Constituție. Noi vrem ca din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitura de Stat care se va fi operat, când vor fi încă sub puterea terorii și a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toții: că noi suntem atât de puternici, atât de recuperabili, atât de tari, încât nu vom sta în nici un caz la tocmeală cu dâșii; că nu numai nu vom da nici o însemnătate părerilor și dorințelor lor, dar că suntem gata și avem puțința să înăbușim cu o autoritate indiscutabilă ori-ce încercare, ori-ce manifestare a acestor dorințe și părerii; că am știut pune mâna dintr'o singură lovitură pe tot ceea-ce ne eră necesar, și că nu vom împărși în nici un caz puterea noastră cu ei... Atunci își vor închide ochii și vor aștepta desfășurarea lucrurilor.

Creștinii sunt o turmă de oi, iar noi suntem pentru ei niște lupi. Și știți ce pășesc oile când pătrund lupii în staul!

Deasemenea vor închide ochii înaintea oricărui lucru, deoarece le vom promite că le înapolem toate libertățile luate, atunci când dușmanii păcii vor fi potoliți, iar partidele reduse la nepuțință.

Nu mai trebuie să spunem că vor aștepta multă vreme această întoarcere spre trecut...

Pentru-ce am fi oferit și inspirat creștinilor toată politica aceasta, fără a le da puțința de a o pătrunde, pentru-ce dacă nu pentru a câștiga pe ascuns, ceea-ce neamul nostru împrăștiat nu putea câștiga pe față? Acest lucru a servit ca bază a organizației francmasoneriei noastre secrete, care nu e cunoscută, și ale cărei planuri nici nu sunt măcar bănuite de dobitoacele creștine, alrasede noi în organizația văzută a francmasoneriei, pentru a îndepărta astfel dela noi privirile bănuitoare ale fraților lor.

Dumnezeu ne-a dat nouă, poporului său ales, răspândirea pe întregul glob al Pământului, dar din această slăbiciune a ra-

7

sei noastre, s'a născut puterea care ne-a adus astăzi pe pragul dominației universale.

Nu ne-a mai rămas decât puțin de zidul pe aceste temelii.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XI.

După-ce în primele zece capitole, autorul Protocoalelor arată mijloacele de distrugere a Statelor creștine, dela cap. XI înainte, asistăm la ridicarea, pe ruinele creștine, a Statului universal jidovesc. Din lectura acestui capitol se desprinde toată fățărnicia, tot sistemul de minciuni și întreg planul criminal la care astăzi lucrează Jidani ca să destrame actuala organizație a lumii. Autorul declară, că tot ce scrie astăzi presa jidovită din toată lumea despre libertate, despre democrație, despre o mai justă repartitie a bunurilor pământești, despre votul universal, despre sforțările de făcut pentru a aduce fericirea celor mulți și nevoiași, toate acestea sunt bune pentru „brutele de creștini“ cari nu pricep nimic real, și cari trebuiesc amețiți cu făgădueli deșarte. El mărturisește, că toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume, din momentul în care Jidani vor ajunge la putere. Această uzurpare a puterii se va face printr'o îndrăzneată lovitură, care dintr'odată va dobori tot ce a mai rămas din puterea Statelor creștine, lovitură, care va mătura toate teoriile false semănate de Jidani, ca să distrugă solidaritatea ne-Ovreilor; și atunci, curățat câmpul și de rezistență și de piedecile rătăcirilor provocate cu rea credință, ei, Jidani atotputernici, vor da lumii ingenunchiate o nouă organizație cu caracter absolutist. Creștinătatea înmărmurită de așa o întorsătură și așteptând îndreptarea răului dela noii guvernanți, nu va mai fi în stare să opună vre-o rezistență, după-ce a fost redusă la mizeria sufletească și materială, de Jidani cari astfel și-au pregătit venirea la putere. „Creștinii, zice autorul, sunt o turmă de oi și noi suntem lupii printre ele. Și știți ce se întâmplă oilor când ajung lupii în turmă“. Această mărturisire e cu atât mai prețioasă,

cu cât constatăm că se aplică exact acolo unde Ovreeii au pus mâna pe putere, adică în Rusia nenorocită, amăgită cu promisiuni până au realizat un regim absolutist, și acum zăcând în agonie sub cea mai barbară tiranie. Cine se îndoește de stăpânirea exclusiv jidovească din Rusia, să citească capitolul XIX, intitulat „Pece-nal“, scrisă de miliardarul american Henry Ford, candidat la Președinția Statelor Unite (vezi Anexă). Cine se mai îndoește de compare mărturisirea dela sfârșitul acestui capitol, despre propria lor forță „care i-a adus astăzi pe pragul dominației universale“ și cuvintele din proclamația, publicată de Roger Lambelin în „Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons“, pag. 130, care începe cu expresia „Fii ai lui Izrael, am ajuns la pragul dominației universale!“ (vezi pag. 43—44); să citească și instrucțiile Francmasoneriei date lui Garibaldi în 1860 (vezi Anexă), unde conducătorii acestei societăți secrete, toți Jidani și jidoviți, recunosc că de fapt ei conduc lumea din umbră, și atunci cititorul se va convinge de adevărul istoric, că: Ovreeii sunt cauza actualii crize prin care trece omenirea.

CAPITOLUL XII.

Continut: — Înțelesul francmasonic al cuvântului libertate. Viitorul presei în regatul francmasonilor. Controlul presei. Agențiile corespondenților de presă. Ce e progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor în presa de astăzi. Afățarea cerințelor „sociale” ale provinciilor. Noua stăpânire nu va face greșeli. —

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în deosebite înțelesuri, noi îl vom defini astfel:

Libertatea e dreptul de a face ceea-ce îngăduie legea. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută atunci când îi va fi sosit vremea, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor crea ceea-ce o să ne fie plăcut, urmând programul înșirat mai sus.

Cu presa vom lucra în felul următor. Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește la afățarea pasimilor și la întrefinerea egoismelor de partid. Ea e plină de deșertăciuni, nedreptăți și minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înțelege deloc menirea. Noi o vom înjuga și îi vom pune opreliși puternice, vom face apoi tot astfel și cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ni-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne vom pune la adăpost și de focul broșurii și al cărții? Vom transforma publicitatea — care ne costă astăzi scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea-ce se scrie în ziare, — într'un izvor de venit pentru Statul nostru. Vom înființa un impozit special asupra presei. Vom sili să ni-se plătească o cauțiune atunci când se înființează ziare ori tipografii. Astfel va fi scutit guvernământul nostru de orice atac din partea presei. Iar când se ivește vre-un prilej, vom

105
decerne amenzi fără milă. Timbre, cauțiuni și amenzi, toate acestea vor aduce Statului venite uriașe.

E drept că ziarele de partid ar putea trece ușor peste asemenea pierderi bănești. Le vom desființa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola alofputerniciei guvernământului nostru. Pretextul pențelii fără motiv și fără a avea dreptate. Vă rog să nu treceți cu vederea că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi și de cele înror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoștința lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate știrile și nouțăile sunt primite de către mai multe agenții, care le adună din toate părțile lumii. Aceste agenții vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre și nu vor da în vileag decât aceea ce le vom îngădui noi.

Dacă deja de pe acum am știut să căștigăm spiritele societăților creștine în așa măsură, încât aproape toți privesc întâmplările lumii prin sticla colorată a ochelarilor pe cari li i-am pus noi pe nas, dacă deja de pe acum nu există uși zăvorite care să ne împiedece cunoașterea acelor lucruri pe care creștinii le numesc prostește secrete de Stat, — ce va fi atunci, când vom fi stăpânii recunoscuși ai universului, în persoana regelui nostru universal?...

Ori-cine va voi să fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori de alt așezământ de industrie a tiparului, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul că posesorul ei s'ar face vinovat de vre-o nelegiuire oarecare, va fi numai decât luată înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirei va deveni un mijloc de educație în mâinile stăpânirii noastre, care nu va mai îngădui gloatelor poporului să bată câmpii asupra binefacerilor progresului. Care dintre noi nu știe oare că aceste binefaceri închipuite duc de-a dreptul la niște visuri absurde? Din aceste visuri s'au născut raporturile anarhice ale oamenilor între ei și

fașă de stăpânire, deoarece progresul, sau mai bine zis ideea progresului, a dat naștere ideii tuturor emancipărilor, fără a le îngădi deloc... Toți acei pe cari îi numim noi liberali, sunt anarhiști, dacă nu în fapte, cel puțin în gândul lor. Fiecare dintre ei urmărește puziile libertății și cade în anarhie, protestând pentru simpla plăcere de a protesta...

Dar să revenim la presă. O vom îngreuna, ca și tot ceea ce se tipărește, cu impozite în timbre de fiecare foaie tipărită, și cu cauziuni; cărțile cu mai puțin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broșurilor, pentru că, pe de parte, vom reuși prin aceasta să reducem numărul revistelor, care sunt otrava cea mai primejdioasă, iar pe de altă parte această măsură va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puțin citite, mai ales din cauza scumpetei lor. Dimpotrivă, ceea-ce vom edita noi înșine pentru călăuzirea minților în direcția pe care o vom fi stabilit, va fi lectin și citit de către toată lumea. Impozitul va înăbuși deșarta dorință de a scrie, iar teama de pedeapsă va face, ca literații să atârne de noi.

Dacă se vor găsi persoane care doresc să scrie împotriva noastră, nu se va găsi în schimb nimeni care să le tipărească scrierile. Înainte de a primi o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorități pentru a obține încuviinșarea de a o face. În acest chip vom cunoaște dinainte cursele care ni-se întind și le vom zădărnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat.

Literatura și ziaristica sunt cele două forțe educatoare mai însemnate, de-aceea guvernământul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrăurirea dăunătoare a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câștiga o influență uriașă asupra spiritelor. Dacă încuviinșăm să apară zece ziare noi, îndată vom întemeia treizeci de-ale noastre, și așa mai departe.

Publicul nu va bănuși nimic. Toate ziarele editate de către noi, vor fi în aparență de tendinșele și părerile cele mai potrivnice, lucru care va trezi încrederea în ele și va atrage în jurul

lor pe dușmanii noștri nebănuitori; aceștia vor cădea în cursă și vor fi nevătămați.

Organele cu un caracter oficial vor sta în rândul întâiu. Ele vor veghea totdeauna asupra intereselor noastre, de-aceea influența lor va fi aproape nulă.

În rândul al doilea vor sta oficiosele, al căror rol va fi de a atrage pe nepăsători și pe cei fără vlagă.

În al treilea rând vom pune așa numita opoziție a noastră. Cel puțin un ziar din acestea va fi cu desăvârșire potrivit ideilor noastre. Dușmanii noștri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăș de luptă și ne vor descoperi astfel unelșirile lor.

Ziarele noastre vor fi de toate tendinșele: unele aristocratice, altele republicane, revoluționare sau chiar anarhiste, bine-nțeleșe atâtă simp cât va dăinui Constituția.

Ele vor avea, ca zeul indian Vișnu, o sută de mâni, dintre cari fiecare va grăbi schimbarea societății; aceste mâni vor călăuzi opinia în direcția care duce la scopul nostru, deoarece un om prea întăratat pierde puținșă de a rașiona și cade ușor sub puterea sugesției. Neghiobii cari vor crede că repelă părerea ziarului partidului lor, vor repeta și răspândi părerea noastră, ori aceea care ne va plăcea. Ei își vor închipui că urmează organul partidului lor, pe când de fapt nu vor servi decât steagul pe care îl vom fi ridicat noi pe seama lor.

Pentru a conduce în această direcție armata noastră de ziarști, va trebui să organizăm cu o deosebită grijă așezământul acesta. Sub numele de birou central al presei, vom pune la cale ședinșe literare; în care agenșii noștri vor da cuvântul de ordine și diferitele semnale, fără ca cineva să bage de seamă. Discuștând și contrazicând inișiativa noastră în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susține o polemică prefăcută cu organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta puținșă de a ne pronunșă și mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declarații oficiale.

Aceste atacuri vor mai face ca supușii noștri să se creadă siguri de a putea vorbi liber; pe de altă parte agenșii noștri vor

putea spune pretutindeni, că organele care se declară împotriva noastră nu fac altceva decât să clevească, deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasă a măsurilor noastre.

Prin aceste mijloace, nevăzute de către opinia publică, dar sigure, vom câștiga în orice caz atenția și încrederea publică. Prin ele vom întărâta și vom liniști, după cum trebuie, spiritele în chestiunile politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoțând de sub tipar fie adevărul, fie minciuna, adevărind sau desminșind faptele, după înrăurirea ce o ai asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare grijă locul. Înainte de a pune piciorul pe el... Îi vom învinge pe dușmanii noștri fără doar și poate, deoarece ei nu vor avea la îndemână organe prin care să-și poată spune cuvântul până la sfârșit, în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel nici nu va mai trebui să-i combatem cu semeinicie...

În caz de trebuință, vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficioase, baloanele de încercare slobozite tot de noi, prin presa noastră din categoria a treia.

Încă de pe acum, cel puțin în cadrele presei franceze, există o solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secretul profesional; ca și străvechii auguri, nici unul din membrii ei nu ar destăinui secretul și cunoștințele sale, dacă nu i-se poruncește. Nici un ziarist nu s'ar încumeta să trazeze această taină, deoarece nici unul dintre ei nu va fi primit în rândurile scriitorilor dacă nu are vre-o pată rușinoasă în trecut, care să poată fi îndată descoperită în caz de necredință. Atâta vreme cât aceste păcate sunt ținute în taină de către anumii oameni, scriitorul, prin faima sa, poate atrage în jurul lui opinia majorității sării, care-l va urma cu înșuflețire.

Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să aflăm acolo nădejdi și dorințe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdi și dorințele adevărate ale provinciilor, deși e lesne de înțeles că izvorul desbinărilor nu pornește decât dela noi. Căci, atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom simți adesea trebuința de a înăbuși glăsul capitalelor prin acela al majorității.

al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenții noștri. Va trebui ca, în momentul psihologic, capitalele să nu mai aibe cuvântul asupra faptului împlinit, din simplul motiv că acesta va fi deja primit de către majoritatea poporului, de către provincii.

Când vom intra în noua orânduire de Stat, care va pregăti domnia noastră, nu vom putea lăsa să se descopere prin presă necinstea publică; va trebui să se treadă că noua stăpânire a muiumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar și crimele... Cazurile de izbucnire a criminalității, nu vor trebui să fie cunoscute decât de victime și de martorii lor întâmplători.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XII.

Din cuprinsul acestui capitol ideile principale care se desprind sunt două: înțelesul francmasonic al libertății aplicat indeosebi asupra presei, și rolul acesteia care, stăpânită prin monopol de Jidani, asigură domnia acestora.

Presă, care astăzi este mijlocul de apărare al tuturor libertăților până la anarhie, va fi îngădită atunci când va veni stăpânirea lor, făcându-se legi care vor permite aceasta, întrucât libertatea, așa cum o înțeleg ei în timpul domniei lor, este dreptul de a face numai aceea ce este îngăduit de legi. Anume, ei vor împiedeca controlul opiniunii publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe deoparte punând taxe mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe de alta prin obligațiunea ce o vor institui de-a se cere înainte de apariția ori-cărei scrieri revizuirea ei de către autorități. Prin aceste mijloace vor reuși ca tot ceea ce ar putea să le împiedece domnia prin trezirea opiniunii publice, să nu vadă lumina presei.

Până atunci însă, ei au lucrat din rășputeri și au câștigat peste tot marea majoritate a presei din lumea întreagă, ascultând de sfaturile date lor de toți marii conducători ce i-au avut și în

primul rând de fondatorul „Alianței Izraelite Universale”, Crémieux, care le spune:

„Priviți totul ca nimic. Bani ca nimic. Considerația sau disprețul ca nimic. Priviți presa ca totul, pentru că având presa, vom avea tot restul”. (Emile Cazanove: „La révolution antijuive de demain inévitable et à brève échéance”).

Iată numai câteva exemple de ziare jidovești ori jidovite, (mai sunt și alte multe ziare cu desăvârșire în mâna lor, și de-acelea în redacțiile cărora se găsesc, pe lângă creștini, și mulți jidani):

„Berliner Tageblatt”, „Berliner Volkszeitung”, „Vorwärts”, „Zukunft”, etc., în Germania; „Neue Freie Presse”, „Fremdenblatt”, etc., în Austria; „Pester Lloyd”, „Magyar Hirlap”, etc., în Ungaria; „Le Figaro”, „Le Journal”, etc., în Franța; „The Washington Post”, etc., în Statele Unite ale Americii; „Daily Telegraph”, „Manchester Guardian”, etc., în Anglia, precum și în restul tuturor țărilor, iar la noi: „Adevărul”, „Dimineța”, „Lupta”, „Presa”, „Aurora”, „Socialismul”, „Gazeta Capitalei”, „Rampa”, „Argus”, „Tineretul Socialist”, „Lumea Nouă”, „Viața Sindicală”, „Opinia”, apoi „Facła” și încă multe altele, care își anunță apariția.

Ce pot scrie aceste ziare? Citirea numai a titlurilor, cu litere mascate și variate, ajunge ca să ne convingem că lucrează într'adevăr, punct cu punct, după programul anunțat în Proto-coale. Și iată, spre a dovedi aceasta, câteva din titlurile articolelor care se pot citi zilnic, sub diferite forme, în ziarele jidovești, ca „Lupta”, „Presa”, „Adevărul”, „Dimineța”, „Aurora”, etc.:

„Nu-i de priceput — ce are Statul cu religiile?” — „Basarabia, cea mai nefericită țară din lume!” — „Guvernul român tolerează asasinatetele.” — „Sărmana Basarabie!” — „Mai rău ca în colonii...” — „Funcționarii Statului se agită.” — „Mușamalizarea crimelor din Basarabia.” — „Autoritățile se învoesc cu hoșii.” — „Teroarea armă de guvernământ.” — „Ofițerii se vor pune în grevă.” — „Ardealul va desface pactul unirii.” — „La Alba-Iulia se va declara autonomia.” — „În Bucovina este jaf și corupție.” — „Mai rău ca sub Nemți și Unguri.” — „Ca în Ru-

sia Taristă”. — „Între popor și Coroană este un abis”. — „Regele confiscat”, — etc. etc.

Dar, cine semnează aceste articole, al căror conținut e din cele mai groaznice și revoltătoare ce se pot închipui?

Niște nume sau curat românești, sau latinești, precum urmează: Justin, Luther, Ion Grăunte, Ion Plăeșu, Censorius, Sincerus, Index, Plutus, Graur, Sandu Vornea, Sfinx, Roxin, Plebiscitaru, Achile Scântee, Nedelea, Vermont, Cristea, etc.

Cu aceste nume mincinoase păcălesc pe Românii neștiutori, cari încă nu au ajuns să cunoască adevăratul lor nume, adică: Honigmann, Streitmann, Mendel Grünberg, Braustein, Nachtigal, Schwartz, Isac Lazarovici, Aron, Ascher, Gutman, Șaraga, Hester, Blumenfeld, Rosenfeld, Pauker, Paukerov, Scherter, Berkovitz, etc.

Articolele acestora, trimise în străinătate, unde de asemenea veghiază la interesele domniei jidănești presa lor, sunt reproduse și comentate în așa fel, ca și cum înșiși Românii le-ar fi scris în ziarele lor „independente” și sunt plini de revoltă... *contra Statului, a Coroanei, a Guvernului, a Armatei*, — ea însăși „gata a se pune în grevă”, — *contra Bisericii*, etc., etc.

Prin urmare: înăuntru, prin continua și susținuta presă care se furîșează vrând neurând în sufletul cititorilor, se lucrează pentru slăbirea Tronului, a Armatei, a Bisericii, etc., iar în afară, tot prin presa lor, din toate țările, se pregătește un curent dușmănos de asemenea acestor instituții, pentru ca la timp, când vor crede ei că pot face și la noi ca în Rusia, toată lumea să fi fost pregătită pentru a înțelege prăbușirea noastră. Astfel se explică cum s'a născocit acum câteva luni, — ca și în alte rânduri, — că în România ar fi izbucnit revoluția, iar unele țări, ca Anglia și Franța, au și trimis delegați cari să cerceteze cele întâmplare la noi...

Iată dar cum putem înțelege de bine și lămurit cele ce se spun în acest capitol și cum se potrivește de bine, în toate punctele, planul lor de lucru, cu însăși realitatea ce o trăim. Și tot astfel se poate înțelege cine anume sapă la temelia iubirei dintre frați, asmuțând provinciile țării unele contra altora și anume pe

placul cui se face de către acei politicieni români cari folosesc presa să dovedească cu credința că o fac pentru interesele lor politice, dar care în realitate le slujesc pe ale Jidanilor, conform poruncilor din Protocoale, pe care ni le arată acest capitol unde se vorbește de sprijinirea autonomismului și a vrajbei între provincii.

Pentru a nu se uită aceasta, reamintim cuvintele următoare din acest capitol al Protocoalelor: „Socotelile noastre se întind cu deosebire asupra provinciei. Trebuie să aflăm acolo nădejdi și dorințe potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt nădejdi și dorințele adevărate ale provinciilor, deși e lesne de înțeles că izvorul desbinărilor nu pornește decât dela noi. Căci atâta timp, cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom simți adesea trebuința de a înăbuși glasul capitalelor prin acela al majorității, al poporului din provincii, care e pus la cale de către agenții noștri”. (Protocolul XII.)

Scrise cu zeci de ani înainte de unirea tuturor Românilor, ce bine se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi...

CAPITOLUL XIII.

Conținut: — Trebuința pâinii zilnice. Chestiunile politice. Chestiunile industriale. Petrecerile. Casele publice. Adevărul e unul singur. Marile probleme. —

Trebuința pâinii zilnice îi face pe creștini să tacă și să fie servitorii noștri plecași. Agenșii noștri creștini din presă, vor discuta, la porunca noastră, măsurile și schimbările care ni-ar fi cam greu să le dăm publicității dintr'odată, pe neașteptate, iar noi, în acest timp, folosindu-ne de sgomotul pricinuit de aceste discuțiuni, vom înfăptui măsurile dorite și le vom prezenta publicului ca un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala de a cere nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un progres. De altfel presa va atrage îndată atențiunea publicului spre chestiuni noi (căci după cum știți, noi am obișnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou). Cășiva neghiobi, închipuindu-și că sunt uneltele sorșii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni, fără a ști că ei nu înțeleg nimic din ceea ce vor să discute. Chestiunile politice nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia cari i-au dat naștere, încă înainte cu multe veacuri, și cari o conduc.

Din toate acestea puteți vedea că, prefăcându-ne a cere părerea mulțimii, noi nu facem altceva decât să ne ușurăm înfăptuirea planurilor noastre, și puteți deasemenea observa că noi căutăm aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre roșite la cutare prilej. Noi spunem prefutindeni și totdeauna, că în toate măsurile noastre ne conducem de nădejdea unită cu siguranța de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate ochii oamenilor prea îngrijorați de chestiunile politice, vom scoate la iveală chestiunile industriale înainte de așa zisele chestiuni politice noi. Ii vom lăsa să-și descarce furțiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi a rămâne liniștite, a se odihni de închipuirea lor activitate politică (cu care i-am obișnuit noi înșine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creștine), cu condiția de a avea noi ocupațiuni; în aceste noi ocupațiuni le vom îndrepta apoi aproape pe aceleași căi politice. Pentruca aceste gloate ale poporului să nu ajungă la nimic prin cugetare, îi vom opri dela gândire prin petreceri, prin jocuri, prin desfătări, prin înlănțuiri de patimi și prin case publice... *Indată vom propune apoi prin presă concursuri de artă și de tot felul de sporturi*: aceste preocupări vor îndepărta pentru totdeauna spiritele dela chestiunile unde am avea de luptat cu ele. Oamenii, desobișnuindu-se din ce în ce mai mult de a se gândi neatârnat, prin ei înșiși, vor ajunge să vorbească tocmai așa cum gândim noi, deoarece noi vom fi singurii cari vom da noi îndrumări cugetării... prin mijlocirea anumitor persoane care, bine înțeles, nu vor fi bănuite a avea legături cu noi.

Rolul utopiștilor liberali va fi pentru totdeauna sfârșit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru. Până atunci ne vor aduce bune foloase. De-aceea vom și îndemna încă pe oameni să nascocască tot felul de teorii fantastice, noi, sau așa zise progresiste; căci am sucit cu o mare ușurință capetele acestor nemernici de creștini, cu ajutorul acestui cuvânt *progres*, și nu găsești nici unul printre ei care să înțeleagă că sub acest cuvânt se ascunde o greșală, afară de cazurile când e vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul e unul singur și neschimbat, și nu poate prin urmare să progreseze. Progresul, ca o idee greșită, servește la întunecarea adevărului, pentruca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii lui.

Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noștri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea pentru a o aduce în sfârșit la regimul nostru mântuitor. Cine va

mai bănuia atunci, că toate aceste probleme au fost nascocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri?

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XIII.

În acest capitol făuritorul planurilor jidovești, comunică teoria întregului sistem cu ajutorul căruia au reușit ei, în bună parte, ca să fie stăpâni pe opinia publică a omenirii, iar, întrucât mai au nevoie să mai cucerească încă teren în această opinie, de-ace-menea indică continuarea aceluiaș sistem, care până acum li-a dat așa de bune rezultate.

Ei afirmă un mare adevăr, și anume că, tot ceea-ce s'a obișnuit a se numi în cugetarea omenescă *progres*, privitor la felul și ideile de conducere ale omenirii, este o mare minciună, deoarece despre progres nu poate fi vorba decât numai în domeniul fizic și material, iar nu și în acela al ideilor, care nu pot fi stăpânite de legea progresului ci numai de aceea a *adevărului*, unul și acelaș pentru toate timpurile și locurile. Acest adevăr a fost și este însă ascuns de ei în toate domeniile de cugetare omenescă, prin zăpăceala pe care au reușit s'o strecoare cu ajutorul tiparului, stăpânit în cea mai mare parte de dânzii. Astfel e destul să ne amintim de *Baruch Spinoza*, *Henri Heine*, *Lord Beaconsfield*, *Karl Marx*, *Georges Brandeis*, *Max Nordau*, în străinătate; iar la noi un *Dobrogeanu-Gherea* (*Solomon Solomonovici Katz*), — cari au amețit lumea cu rătăcirile și nascocirile lor, — pentruca să înțelegem cât de multă dreptate au Jidanii când afirmă în acest capitol următoarele:

„Progresul, ca o idee greșită, servește la întunecarea adevărului, pentruca nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii lui.

„Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noștri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea, pen-

tru a o aduce în sfârșit la regimul nostru mântuitor. Cine va mai bănuî atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri?"

Numai că înainte de a ajunge Izrael la domnia-i universală, lumea a început să se trezească. Intre mulți alții, iată ce observă autorul cărții „*L'Esprit Juif*” (Spiritul Jidovesc), Maurice Muret, la pag. 316-317:

„Descreștinarea lumii, la aceasta se reduce în definitiv, acțiunea jidanilor contimporani.

„Noi am asistat la rechizitoriile lui *Karl Marx*, *Brandeis* și *Nordau*, contra căsătoriei creștine. I-am văzut atacând familia, acest scut al societății noastre, în care ei detestă în primul rând o instituție creștină, apoi orice isvor al aristocrației, cauza primă, aproape ireductibilă, a inegalității dintre oameni”.

Așa au început să-i vadă cugetătorii cinstiți și așa trebuie să ajungă a-i vedea toată lumea, iar nu cum filosofi interesati încearcă să ni-i arate, uneori chiar dela înălțimea catedrelor pe care le ocupă, dar nu le cinstesc slujind adevărul.

CAPITOLUL XIV.

Conținut: — Religia viitorului. Robia viitoare. Imposibilitatea de a cunoaște tainele religiei viitorului. Pornografia și viitorul cuvântului tipărit. —

Când va fi sosit domnia noastră, nu vom recunoaște nici o altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care ne e legat deslinul, deoarece noi suntem poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credințele. Faptul că prin această nimicire a credinței se sporește numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduințele, ci va servi ca pildă generațiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărei sistem stoic și bine conceput va fi isbutit să cucerească toate popoarele. Vom spune tuturor că în aceasta constă adevărul ei mistic, în care zace toată forța ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câștigate după veacuri de frământări, vor scoate la iveală însușirea binefăcătoare a stăpânirii noastre. Greșelile administrațiilor creștinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naștere la o așa de mare scârbă față de aceste administrații apuse, încât popoarele vor preferi odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbișatei libertăți, care le-a zăpăcit atât de mult, care li-a răpit mijloacele de trai, care le-a făcut să fie exploatate de către o ceată de aventurieri neștiutori de ceea-ce fac... *Nejolositoarele schimbări de guvern la care îndemnam noi pe creștini atunci când voiam să săpăm sub temelii lor de guvernământ, vor fi oboșit în această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor preferi să îndure ori-ce din partea noastră, numai să scape de noui fră-*

mântări. Vom arăta cu stăruință greșelile istorice ale guvernelor creștine, care, în lipsa adevăratului bine social iluzoriu, fără a-și da seama că planurile lor înrăutățesc, în loc să îmbunătățească, legăturile de obște ale vieții omenești...

Filosofii noștri vor discuta toate greșelile credințelor creștine, dar nimeni și niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfățișare, deoarece nimeni nu o va cunoaște cu adevărat, afară de ai noștri, cari nu vor îndrăzni vreodată să-i descopere tainele...

În șările zise înaintate, am dat naștere unei literaturi ne-bune, murdare, mârșave. Aceasta o vom răspândi câtva timp chiar și după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programurile noastre, și aceste nemernicii...

Înțelepții noștri, creșcuși pentru a conduce pe creștini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole, care ne vor da înrăurire asupra acestor oameni și ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile și cunoștințele pe care vom voi să și-le însușească.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XIV.

Pentru a înțelege mai bine planurile Jidanilor de a domina lumea și cum proiectează a-și organiza puterea lor viitoare, după ce vor fi dărâmat actualul regim social creștin, aducem la cunoștința cititorului următoarea apreciere a lui H. Ford, luată din prefața cărții sale, citată mai înainte. El spune: „Chestiunea evreiască nu atinge numai lucruri cunoscute de toți, precum stăpânirea prin finanțe și comerț, cucerirea puterii politice, monopolizarea tuturor bogățiilor și influențarea după bunul plac a întregii prese din Statele-Unite; ci această chestiune pătrunde în domeniul vieții culturale și astfel divine o chestiune vitală a tuturor Americanilor“.

În acest capitol, ca și în restul „Protocoalelor“, autorul consideră Jidanii ca „popor ales“, nu numai printr'un caprițiu al lui Iehova, ci pentru că ei „au calități superioare“, față de care creștinii apar ca niște „brute“, ca niște dobitoace. Această îngâmfare care datează dela Moise, s'a transmis Jidanilor, dela împrăștierea lor în toată lumea, prin comentariile rabinilor, prin Talmud. În timpurile din urmă, ei afirmă cu mai multă tărie că au rămas *poporul ales*, și deci au dreptul de a stăpâni ei singuri toată turma creștinilor de pe glob. Din atare concepție a pornit cartea Ovreiului Isak Blümchen, apărută în 1914, intitulată: „*Le droit de la race supérieure*“, (*Dreptul rasei superioare*), unde autorul arată cum întreaga Franță, ca finanțe, comerț, industrie, politică, presă, literatură și viață socială, stă sub influența atotputernică jidovească; și dacă poporul francez s'a lăsat astfel a fi dominat, înseamnă că nu este demn să trăiască liber: deci Jidanii singuri au dreptul să stăpânească Franța, precum de fapt au și făcut dovada.

Odată aruncată în lanțuri semite întreaga viață materială a societății creștine, Jidanii vor stărui și mai mult să-i distrugă bunurile ei sufletești, și anume: credința strămoșească, moralitatea și încrederea într'o îndreptare din partea vre-unei guvernări creștine. Ateismul, lipsa de ori-ce credință în Dumnezeu, este otrava cu care Ovreiul caută să surpe tăria sufletului creștinesc. Față de asemenea uneltiri, tot corpul nostru preoțesc are datoria, și față de Altar și față de Patrie, să desvăluie în predici, în adunări, în cercul lor de influență socială, tot pericolul ce ne așteaptă din partea Jidanilor.

În afară de credința creștină, mai rămâne de distrus *moralitatea*, pentru că turma ne-Jidanilor să cadă mai ușor pradă lui Izrael. Cum se poate stinge simțul moral din sufletul creștin? Printr'o literatură tot mai murdară. În Franța cel mai nerușinat autor, ascuns sub masca naturalismului, a fost Jidanul Emil Zola. Traducerea românească a romanelor lui, prin care a pervertit simțul moral la atâția tineri, se vinde prin editura altor Jidani, nu miți Alcalay și Herz. Iată cum Ovreiul de peste graniță găsește în țară pe Ovreiul român, gata să se facă instrument de corupție și destrămare morală a societății noastre.

Lumea creștină adusă în starea să nu mai creadă în nimic, să nu mai aibă nici o morală, și condusă în toate trebuințele ei materiale de banul Jidovesc, ușor va cădea pradă acelei organizații ascunse, unitare și atotputernice, care se numește „Alianța Universală Izraelită”. Când aceasta va ajunge la putere, vor schimba Jidanii tactica față de creștinii supuși? Autorul răspunde: nu imediat. Va mai lăsa să treacă câțva timp pentru a prelucra și mai bine materialul brut al creștinilor, pentru a le preface sufletul ca să accepte definitiv și pentru totdeauna domnia jidovească. Prin care tactică? Printr-o critică atât de distrugătoare a tuturor guvernărilor creștine de mai înainte, încât lumea, amețită de propaganda jidovească, și obosită de atâtea revoluții, produse numai de Ovrei, va fi mai mulțumită să sufere robia lui Izrael decât să mai încerce alte sisteme de guvernământ.

Iată de ce conducătorii Ovreismului de pe glob, încă dela mijlocul secolului trecut, au declarat ca cel mai mare dușman al lor: Monarchia și Religia creștină, Tronul și Altarul. (A se vedea la pag. 7—8, Proclamația Ovreiului Crémieux, fost Ministru de Justiție în Franța, care a întemeiat Alianța Universală Izraelită, și care a fost atât de convins de utilitatea operii lui spre a ridica pe Jidani în fruntea creștinătății, încât a lăsat cu limbă de moarte să i-se scrie pe mormânt, ca singur titlu de glorie: *Intemeietor al Alianței Universale Izraelite*).

CAPITOLUL XV.

Conținut: — Viitoarea lovitură de Stat mondială. Condamnările la moarte. Sârta viitoare a francmasonilor creștini. Caracterul mistic al puterii. Înmulțirea societăților francmasonice. Administrația centrală a Înțelepților. Afacerea Azeff. Francmasoneria e călăuza tuturor societăților secrete. Însemnătatea succesului public. Colectivismul. Victimele. Condamnarea la moarte a francmasonilor. Căderea prestigiului legilor și al autorității. De ce suntem noi un popor ales? Legile stăpânirii viitoare vor fi scurte și limpezi. Supunerea înaintea autorității. Măsuri împotriva abuzului de putere. Cruzimea pedepselor. Limită de vârstă pentru judecători. Liberalismul judecătorilor și al puterii. Avera lumii. Absolutismul francmasoneriei. Dreptul de casație. „Aspectul patriarhal” al viitorului guvernământ. Indumnezeirea stăpânirii noastre. Dreptul celui mai tare e singurul drept. Regele lui Izrael va fi patriarh al lumii. —

Când vom începe în sfârșit să luăm puterea în mână, cu ajutorul loviturilor de Stat, pregătite în aceeași zi, și după ce vom fi hotărât desființarea tuturor guvernelor în ființă (iar până atunci va mai trece multă vreme, poate un veac întreg), vom căuta să împiedecăm unelșirile și comploturile împotriva noastră. În acest scop, vom osândi la moarte pe toți aceia cari vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mână. Deasemenea ori-ce înființare de noi societăți secrete, va fi pedepsită cu moartea. Acelea care există în zilele noastre, care ne sunt cunoscute, care

ne-au servit și ne servesc încă, vor fi desființate, iar rămășițele trimise în continentele depărtate de Europa. Astfel ne vom purta cu francmasonii creștini, cari au ajuns să știe prea multe lucruri; aceia pe cari îi vom crușa pentru un motiv oarecare, vor trăi sub o veșnică amenințare a surghiunului.

Vom publica o lege care va sili pe toți foștii membri ai societăților secrete să părăsească Europa, centrul slăbănirii noastre.

Hotărârile guvernului nostru vor fi definitive și fără drept de apel.

În societățile creștine, în care am vârat așa de adânci rădăcini de neînțelegere și protestantism, nu poate fi restabilită ordinea decât prin măsuri nemiloase, doveditoare a unei puteri neclintite: nu trebuie să luăm în seamă jefurile căzute pentru binele viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaște că există, nu e numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci de a-și împlini datoritiile, și de a ajunge la un bine, fie chiar cu prețul celor mai mari jefuri. Pentru ca un guvern să ajungă a fi neclintit, trebuie să-și mărească aureola puterii sale, iar această aureolă nu se câștigă decât printr-o măreață inflexibilitate a puterii care trebuie să poarte semnele unei atotputerniciei mistice, ale alegerii lui Dumnezeu. *Așa eră până în vremile din urmă, autocrația rusească — singurul nostru dușman serios din întreaga lume, alături de Papalitate. Aduceți-vă aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care nu s'a alins nici de un fir de păr de-al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge: Sylla, prin puterea sa s'a ridicat până la dumnezeire în ochii poporului chinuit și jefit de către el, iar întoarcerea lui îndrăznească în Italia, îl făcu și mai inviolabil... Poporul nu se atinge de acela care-l hipnotizează prin îndrăzneala și făria lui de suflet.*

Așteptând însă venirea noastră la putere, vom înființa și vom înmulți societățile francmasonice în toate țările din lume; vom atrage în ele pe toți aceia cari sunt sau pot fi niște buni agenți. Aceste societăți, aceste „loji“, vor fi biroul nostru principal de informațiuni și îndrumări, și mijlocul cel mai influent (al activității noastre). Vom centraliza toate aceste societăți într-o admi-

nistrație cunoscută numai de noi și compusă din înțelepții noștri. „Lojile“ vor avea câte-un reprezentant, în dosul cărui se va ascunde administrația despre care am vorbit, iar acest reprezentant va fi acela care va da cuvântul de ordine și va alcătui programul de muncă. Vom face din aceste societăți furnicarul tuturor elementelor revoluționare și liberale. Ele vor fi alcătuite din oameni luați din toate straturile societății. Planurile politice cele mai tănuite ne vor fi aduse astfel la cunoștință și vor cădea în mână și sub conducerea noastră din prima zi a apariției lor. *Printre membrii acestor „loji“ vor fi aproape toți agenții poliției naționale și internaționale (ca în afacerea Azefi), deoarece foloșele ce ni-le aduc ei, nu pot fi înlocuite de către noi, având în vedere faptul că poliția poate nu numai să ia măsuri împotriva nesupușilor, dar să și acopere faptele noastre, să găsească pretexte de nemulțumiri, etc... Aceia cari intră în societățile secrete sunt de obicei niște ambițioși, aventurieri și în general oameni ușurei, cu cari nu ne va fi greu să ne înțelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.*

Dacă se nasc desordini într'un Stat, acesta însemnează că am avut noi trebuință să-l tulburăm, pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se înjghebează un complot în sânul său, conducătorul acestei unelții va fi unul dintre cei mai credincioși servitori ai noștri. E natural că noi singuri, fără amestecul altora, suntem aceia cari conducem francmasoneria, deoarece noi știm unde mergem și cunoaștem scopul final al fiecărei fapte, în vreme-ce creștinii nu știu nimic, nici chiar rezultatul imediat: ei se mulțumesc de obicei cu un succes momentan, de amor propriu, în înfăptuirea planului lor, fără a observa măcar că acest plan nu pornește din inițiativa lor, ci li-a fost sugerat de către noi.

Creștinii se înscriu în „loji“ din curiozitate sau cu nădejdea de a gusta din praznicul public cu ajutorul lor, iar unii chiar numai pentru a-și putea expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care nu se sprijinesc pe nimic: sunt însetați de emoția succesului și a aplauzelor, la care noi nu suntem nici odală

sgârçiji. Noi le dăm acest succes, pentru a ne folosi de mulțumirea de sine care e legată de el, grație căreia oamenii primesc sugestiunile noastre fără a băga de seamă, fiind în acelaș timp cu totul convinși că exprimă fără greș ideile lor proprii, și că nu ar putea fi în stare să și-le însușească pe ale altora... Nu vă puleși închipul căl de ușor pot fi aduși la o naivitate inconștientă cei mai inteligenți creștini, cu condiția de a-i face mulțumiți de ei înșiși, iar în acelaș timp căl e de ușor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, și astfel să-i robești unei supunerii slugarnice numai pentru a putea obține noi succese...

Pe cât de mult disprețuesc ai noștri succesul, pentru ca în schimb să-și poată impune planurile, pe atât de mult sunt gata creștinii să-și jertfească toate planurile, numai pentru a obține succese. Acest fel de a vedea, ne ușurează foarte mult sarcina de a-l conduce. Acești ligri la înfășișare, au sufletul unei turme de oi, iar capetele le sunt cu desăvârșire goale. Li-am dat drept cal de bătae, cum dai unui copil o jucărie, visul absorbirii individualității omenești de către unitatea simbolică a colectivismului. Încă n'au ajuns să înțeleagă, și nu curând vor înțelege, că această jucărie care li-a răpit cu totul atențiunea, e o încălcare fășișe a celei mai importante legi a naturii, care, din prima zi a Creștiunii, a făcut pe fiecare ființă deosebită de cealaltă, tocmai pentru a-și putea afirma individualitatea.

Faptul că i-am putut orbi în așa o măsură, nu ne dovedește oare cu o limpezime bățătoare la ochi, căl de puțin devoltat e spiritul lor față de al nostru? *Acest lucru e cea mai de căpelenie garanție a succesului nostru.* Căt de clarvăzători erau înțelepții noștri bătrâni spunând că, pentru a atinge un scop, nu trebuie să te oprești în fața mijloacelor și nu trebuie să-și precupești numărul victimelor jertfite! Noi n'am numărat jertfele dobitoacelor creștine și, cu toate că am sacrificat și mulți de-ai noștri, am dat poporului nostru pe acest pământ o putere pe care n'ar fi îndrăznit s'o viseze vre-odată. Jertfele noastre, relativ puțin numeroase, l-au scăpat de piele.

Moartea e sfârșitul de neînălaturat al fiecăruia. Mai bine să grăbim moartea acelor care pun piedeci operei noastre, decât să murim noi, cei cari am dat naștere acestei opere. *Noi osândim la moarte și executăm pe francmasoni așa, încât nimeni, afară de frații lor, nu poate să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre; ei mor toți, când trebuie, ca de o moarte naturală...* Știind aceasta, ceilalți tovarăși nu îndrăznesc să protesteze. Aceste măsuri au înălaturat din sânul francmasoneriei orice urmă de împotrivire și protestare. Tot predicând creștinilor liberalismul, noi șinem poporul evreesc și pe agenții noștri într-o supunere desăvârșită.

Prin înrăurirea noastră, executarea legilor creștinilor e redusă la minimul posibil. Prestigiul și lăria legilor sunt sdruncinate de interpretările liberale, pe care le-am introdus noi în ele, în cauzele și chestiunile de politică și de principiu, tribunalele hotărăsc așa cum le prescriem noi, văd lucrurile sub lumina în care le arătăm noi. Noi ne servim pentru aceasta de persoanele cu care se va crede că n'avem nimic comun, de opinia ziarelor, și încă de alte mijloace. Înșiși senatorii și administrația superioară primesc orbește sfaturile noastre. Spiritul cu desăvârșire animal al creștinilor, nu e capabil de analiză și observațiune, și cu atât mai puțin e în stare să prevadă la ce sfârșit poate să ducă un anumit fel de a prezenta chestiunile.

În această deosebire dintre felul nostru de a cugeta și acela al creștinilor, se poate vedea limpede însușirea noastră de popor ales și semnul care ne deosebește de ceilalți oameni. Spiritul creștinilor e instinctiv, animal. Ei văd, dar nu prevăd și nu inventează (afară de lucrurile materiale). Din aceasta se vede ușor că însăși natura ne-a sortit să conducem și să îndrumăm lumea.

Când va fi sosit vremea stăpânirii noastre pe față, și când vom putea arăta binefacerile guvernării noastre, vom schimba toate legile: ele vor fi scurte, limpezi, neclințite, fără comentarii, așa că ori-cine le va putea înțelege ușor. Trăsătura de căpelenie a acestor legi va fi supunerea față de stăpânire, împinsă până la măreție. Atunci vor înceta toate abuzurile, în urma responsa-

bilității tuturor până la cel din urmă, înaintea autorității superioare a reprezentantului puterii. Abuzurile de putere ale funcționarilor inferiori, vor fi pedepsite atât de aspru, încât fiecare va pierde dorul de a-și încerca puterile. Vom pândi cu ochii neclintii fiecare aci de administrație, de care depinde mersul mașinei guvernamentale, deoarece necinstea din administrație dă naștere tuturor celorlalte nelegiuiri: toate cazurile de ilegalitate ori de abuz vor fi pedepsite așa ca să formeze o pildă. Sustragerile de bani, complicitatea solidară dinre funcționarii administrației, vor înceta după cele dintâi exemple de pedepse nemiloase. Faima puterii noastre cere pedepse rodnice, adică crude, pentru cea-mai mică încălcare a legilor, deoarece ori-ce asemenea încălcare pătează bunul nume al stăpânirii. Osânditul, dacă va fi prea aspru pedepsit pentru greșala sa, va fi ca un soldat căzut pe câmpul de luptă administrativ, pentru Autoritate, Principii și Lege, care nu pot îngădui ca interesul particular să covârșească funcțiunea publică, chiar din partea acolora cari conduc mersul societății.

Judecătorii noștri vor ști că, vrând să se laude cu o prostească milă, ei încalcă legile dreptății, care au fost făcute pentru a întări pe oameni. pedepsindu-le greșelile, iar nu pentru ca judecătorul să-și arate bunătatea inimii sale. E îngăduit să se folosească oamenii de aceste însușiri în viața particulară, dar nu pe terenul public, care e temelie educațiunii vieții omeneșii.

Judecătorii noștri nu vor servi decât până la vârsta de cincizeci de ani, deoarece, mai întâi, bătrânii sînt cu prea mare încăpăținare la părerile lor vechi și sunt mai puțin gata de a se supune nouilor ordine, și-apoi, vom putea pe calea aceasta să reînnoim personalul mai ușor: acela care va voi să-și păstreze slujba, va trebui să asculte orbește pentru a merita această fa-voare. În general, judecătorii noștri vor fi aleși de către noi numai dintre aceia, cari știu prea bine că sarcina lor e de a pedepsi și de a aplica legile, iar nu de a face liberalism în dauna Statului, cum fac astăzi creștinii. Mufările vor contribui și ele la slăbirea solidarității colective a colegilor, și îi vor lega pe toți de interesele guvernelor de cari va depinde soarta lor. Noua gene-

rație de judecători va fi crescută în așa fel, încât va socră de inadmisibil: abuzurile care ar putea aduce vre-o atingere ordinii stabilite în legăturile dintre supușii noștri.

În zilele noastre judecătorii creștini, ne-având o idee exactă despre menirea lor, arată milă pentru toate crimele, deoarece stăpânitorii de azi, numind pe judecători, nu-și iau grija de a le inspira simțămîntul datoriei și conștiința operei pe care sunt chemași a o îndeplini. Ca acele animale care își trimit puli în căutarea prăzii, tocmai așa fac creștinii dându-le supușilor posturi aducătoare de un bun câștig, fără a se îngriji să le explice cu ce scop a fost întemeiat acel post. Iată de ce se nimicesc guvernele creștine prin propriile lor puteri, prin faptele propriei lor administrațiuni.

Să scoatem așadar, din rezultatele acestor fapte, o lecție mai mult pentru viitoarea noastră stăpânire. Vom expulza liberalismul din toate posturile de căpetenie ale administrației noastre, de care va atârna educarea celor mai mici în vederea ordinii noastre sociale. Nu vor fi îngăduiți a ocupa aceste posturi decât aceia pe cari îi vom fi crescut noi înșine pentru guvernămîntul administrativ. Ni-se poate spune însă că concedierea foștilor funcționari va costa mult vistieriei. Răspundem că, mai întâi, li-se va găsi dinainte un serviciu particular pentru a înlocui pe acela ce-l pierd; în al doilea rînd, toți banii din lume fiind strânși în mâinile noastre, guvernămîntul nostru nu va trebui să se teamă vreodată de cheltueli prea mari.

Absolutismul nostru va fi consecvent în toate. Iată de ce marea noastră voință va fi respectată și împlinită fără murmur, ori de câte ori vom porunci ceva. Ea nu va ține seamă de nici o împotrivire, de nici o nemulțumire; va înăbuși orice revoltă prin pedepse exemplare.

Vom desființa dreptul de casajie, de care vom dispune noi singuri, conducătorii, deoarece nu trebuie să lăsăm să se nască în popor gîndul că o judecată nedreaptă ar putea fi dată de către judecătorii numiți de noi. Dacă totuși s'ar întâmpla ceva asemănător, vom casă noi înșine sentința, dar vom pedepsi tot

odată atât de strașnic pe judecătorul care nu și-a cunoscut da-
toria și menirea, încât asemenea cazuri nu se vor mai repeta.
Stăruesc în a vă spune încă odată că noi vom cunoaște fiecare
pas al administrației noastre, care e deajuns să fie astfel supra-
vegheată, pentru ca poporul să fie mulțumit de noi, deoarece el
are dreptul să ceară dela un bun guvernământ un bun funcționar.

*Guvernământul nostru va avea înfățișarea unui scut părin-
tesc, patriarhal, din partea stăpânitorului nostru.* Poporul și su-
pușii vor vedea în el un părinte care se îngrijește de toate neca-
zurile, de toate faptele, de toate legăturile dintre supușii săi, ca
și de legăturile lor cu stăpânirea. Atunci se vor pătrunde atât de
mult de gândul că le este peste puțină de a se lipsi de acest
scut și de această îndrumare, dacă vor să trăiască în pace și
bună înțelegere, încât vor recunoaște autocrașia domnitorului nos-
tru cu o venerație apropiată de adorare, mai ales când vor ajunge
să se convingă că funcționarii noștri nu-i înlocuiesc puterea lui
cu a lor, ci nu fac altceva decât să ducă orbește la îndeplinire
poruncile sale. Ei vor fi foarte mulțumiți că am orânduit totul
în viața lor, cum fac părinții înțelepți, cari vor să-și crească
copiii în simțământul datoriei și al supunerii. Căci popoarele,
lașă de tainele politice noastre, sunt ca niște copii veșnic minori,
atât ele cât și conducătorii lor de acum...

După cum vedeți, eu bazez despotismul nostru pe drept și
datorie: dreptul de a prelinde îndeplinirea datoriei e cea dintâi
datorie a unei stăpâniri, care e un părinte pentru supușii săi.
Această stăpânire are în mâinile ei dreptul celui mai tare, și trebuie
să se folosească de el pentru a conduce omenirea către ordinea
stabilă de natură, către supunere. Totul se supune în această
lume, dacă nu oamenilor, cel puțin împrejurărilor sau propriei
sale naturi, și în orice caz, celui mai tare. Să fim dar noi cei
mai tari în vederea binelui.

Va trebui să știm să jertfim, fără a șovăi, câțiva indivizi
izolați, cari vor fi păcătuit împotriva ordinii stabilite, căci pedep-
sirea exemplară a răului are în sine o mare putere educatoare.
Când regele lui Izrael își va pune pe capul sfinșit, coroana

pe care i-o va oferi Europa, atunci va deveni patriarhul lumii.
Jertfele necesare făcute de el, din cauza utilității lor, nu vor atinge
niciodată numărul celor jertfite în cursul veacurilor, din pricina
neburniei măririlor, de către rivalitatea guvernelor creștine.

Regele nostru va fi într-o veșnică înțelegere cu poporul; îi
va adresa cuvântări dela tribună, pe care renumele le va purta
îndată peste tot cuprinsul Pământului.¹⁾

¹⁾ Drept comentarii ale acestui capitol, a se vedea, la Anexă, docu-
mente referitoare la Francmasonerie.

CAPITOLUL XVI.

Conținut: — Universitățile reduse la neputință. Înlocuirea clasicismului. Educația și profesiunea. Prea-slăvirea autorității „gubernatorului” în școli. Desființarea învățământului liber. Nouile teorii. Neatârănarea gândirii. Învățământul prin imagini. —

Cu scopul de a nimici toate forțele colective în afară de ale noastre, vom desființa Universitățile, prima etapă a colectivismului, și vom înlemeia altele într'un nou spirit. *Conducătorii și profesorii lor vor fi pregătiți în taină pentru opera lor, prin programe de acțiune secrete și amănunțite, dela care nu se vor putea abate întru nimic. Vor fi numiți cu o deosebită băgare de seamă și vor fi în întregime dependenți de guvernământ.*

Vom înlătura din învățământ Dreptul cetățenesc, ca și tot ceea-ce privește chestiunile politice. Aceste obiecte le vor învăța numai câteva zeci de persoane, alese pentru însușirile lor strălucite. *Universitățile nu trebuie să crească între zidurile lor niște guralivi cari compun proiecte de Constituție, ca și cum ar compune comedii sau tragedii, și cari se ocupă de chestiunile politice pe care înșiși părinții lor nu le-au înțeles vre-odată.* Ideea greșită ce o au cei mai mulți oameni despre chestiunile politice, dă naștere la utopiști și la răi cetățeni; puteși vedea voi înșivă ce a făcut din creștini educația lor generală. A trebuit să introducem în educația lor toate acele principii care au slăbit atât de mult ordinea lor socială. Atunci însă când vom veni noi la putere, vom înlătura din educațiune toate obiectele de învățământ care pot pricinui frământări, și vom face din lîneret niște copii cari ascultă de autorități, iubind pe acela care-i îndrumă, ca pe un sprijin și o nădejde de pace și liniște.

Vom înlocui clasicismul, ca și orice studiu al istoriei vechi, care cuprinde mai multe pilde rele decât bune, prin studiul faptelor veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, ne-păstrând decât pe acelea care zugrăvesc greșelile guvernelor creștine. Viața practică, a ordinii sociale naturale, legăturile oamenilor între ei, obligația de a ocoli pildele rele și egoiste, care seamănă sămânța răului, și alte asemenea chestiuni pedagogice, vor sta în fruntea programului de învățământ, deosebit pentru fiecare meserie, și care nu va generaliza învățământul fără nici un rost. Acest fel de a pune chestiunea are o însemnătate deosebită.

Fiecare clasă socială trebuie să fie crescută într'o aspră îngrădire, după menirea și lucrul care o așteaptă. *Intâmplătoare genii au știut și vor ști totdeauna să se strecoare din claselor în una mai înaltă; însă a lăsa liberă trecerea tuturor neche-mașilor, dintr'o clasă într'alta, a îngădui acestora să ocupe locuri care aparțin prin naștere și profesiune unei alte clase mai sus puse, numai de dragul prevenirii nedreptățirii genurilor, e o adevărată nebunie. Știți prea bine la ce sfârșit au ajuns creștinii prin această strigătoare absurditate.*

Pentru ca stăpânirea să ocupe locul ce i-se cuvine în inimile și spiritele supușilor săi, va trebui în tot timpul să se arale întregului popor, în școli și pe piețele publice, care-i este însemnătatea, care îi sunt datorile și întrucât aduce activitatea ei binele poporului.

Vom desființa orice învățământ liber. Studenții vor avea dreptul de a se întruni, împreună cu părinții lor, ca la club, în așezămintele școlare: în timpul acestor adunări, în zilele de sărbătoare, profesorii vor ținea conferințe așa zise libere, asupra legăturilor care trebuie să unească pe oameni între ei, asupra legilor imitațiunii, asupra nenorocirilor pricinuite de concurența neînfrânată, și în sfârșit asupra filosofiei nouilor teorii, necunoscute încă lumii. Vom face din aceste teorii o dogmă și ne vom servi de ea pentru a converti pe oameni la credința noastră. Când voiui fi isprăvit expunerea programului nostru de lucru

pe toți nechemai să pretindă puterea. Așa știu ei să falsifice ideea democrației, vorbind în numele poporului pe care îl mint și îl sărăcesc, și servindu-se de așa zișii „tărăniți” pe care îi plătesc din băncile lor. Așa lucrează astăzi, când n’au ajuns încă să pună mâna pe putere ca în Rusia.

Să vedem cealaltă față a politicii jidovești, când vor fi la putere:

I. Cum vor organiza atunci învățământul? O mărturisese singuri. Vor desființa ori-ce învățământ liber pe care astăzi îl susțin. De ce? Pentru-că ajunși stăpâni în Stat, ei înțeleg să înăbușească ori-ce puțință de a-și mai desvolta mintea creștinii și masa poporului evreu. Luminarea mulțimii, obiceiul de a gândi, trebuie să rămână numai la puțini învățați Jidani, cari singuri vor conduce Statul. Restul poporului va fi turma cârmuită de cei puțini. Așa vor aplica ei în Statul lor *democrația*, pe care astăzi o cântă în jurnalele lor naționale și jidovite.

Să intrăm în amănuntele metodei lor. Spre a face pe creștin să piardă exercițiul gândirii abstracte, spre a-l face să nu se mai poată ridica la o cugetare, atunci când îi lipsește din față obiectul la care își frământă mintea, Jidanul mărturisește, că prin influența lui, s’a introdus în școli așa numitul „*Anschauungsunterricht*”, învățământul prin imagini, care constă în faptul că școlarului i-se aduce înaintea ochilor desenul sau fotografia lucrului despre care este vorba. Acest învățământ poate să folosească copiilor începători, dar lenevește imaginația și o reduce tot mai simțitor la adulți; încât, cu timpul, într’adevăr desobișnuiește pe omul matur de a mai gândi abstract. Cine a introdus în Franța această metodă? Léon Bourgeois, acela care a prezidat Liga Națiunilor, organ atotputernic internațional, de apărare a intereselor jidovești în lumea întreagă. Iată cum Jidanii, prin aceiași creștini-instrumente, știu, sub felurite forme, să-și promoveze interesele lor în toate direcțiile, cu o singură țintă finală: domnia lor exclusivă pe tot globul.

Care va fi atitudinea Jidanului față de învățământul clasic? Îl va desființa. Pentru ce? Pentru-că învățământul clasic formează

un suflet întreg, senin, armonios, pentru-că dezvoltă caracterul, pentru-că face oameni în-înțelesul adevărat, etern prețuit, al culturii. Acest rezultat nu intră în planurile Jidanului; el vrea să trăiască pe pământ nu oameni, ci robi ai materialismului fără suflet, ai pasiunilor josnice. Numai așa vor putea Înțelepții Sionisticiismului din program nu este suficientă; trebuie falsificată și istoria națională a fie-cărui popor, pentru ca tineretul să nu se mai înviorze prin exemplele de virtuți cetățenească ale strămoșilor, ci să se amărască și să-și pipernicească sufletul în duhul cel rău al criticilor aduse de Jidani istoriei naționale. Autorul *Protocoloalelor* mărturisește: „Vom șterge din amintirea oamenilor toate faptele veacurilor apuse, care nu ne sunt plăcute, ne-păstrând decât pe acelea care zugrăvesc greșelile guvernelor creștine”. Cum vor ajunge la această falsificare? Punând mâna pe editarea și scrierea cărților de istorie națională din fiecare țară. La acest rezultat s’a ajuns în Franța, după cum mărturisește Isak Blümchen, în cartea lui: *Le droit de la race supérieure*, (Dreptul rasei superioare), pag. 5—10:

„În școala primară, la liceu, la Sorbona, în marile instituții de învățământ superior, se formează toate clasele națiunii; acolo gloata prinde cele câteva noțiuni, după care va trăi toată viața, acolo burghezimea adună cele câteva idei pe care le socotește toată viața ca adevăruri definitive. Noi am acaparat cu pricepere toate gradele instrucțiunii publice, înainte de a desvâli scopul nostru politic. Universitatea, consiliile ei, programele, sunt în mâinile noastre. Cele mai modeste manuale de clasă primară, ca și catedrele cele mai mândre dela Facultăți, suportă cenzura noastră. La Școala Normală Superioară ca și la Școala Politehnică, oamenii noștri controlează totul și hotărăsc despre toate. O mare parte din editori, cari publică cărți școlare, sunt Ovrei; iar profesorii indigeni cari sunt în solda lor, trebuie să se poarte după gândirea noastră. Sorbona întreagă ne este devotată. Colegiul Franței tremură înaintea noastră.

...„Noi am curățit istoria Franței de toate mândriile ei glo-

rioase. Prin voința noastră, indigenii Francezi nu mai cunosc sau se lapadă de secolele din trecutul lor, care au precedat ridicarea noastră la putere. Ei cred că Franța eră înainte cufundată în barbarie, în fanatism, în robie, în mizerie, până când Jidanii liberați s'au hotărât s'o libereze. Istoria Franței nu este decât istoria euceririi de către Jidani a Franței, începând prin intervenția lojelor masonice la finele secolului XVIII și sfârșind în apoteoză cu secolul XX.

„Intrebați, la sosirea recruților în cazărmi, pe tinerii cari, după serviciul militar, vor compune corpul electoral; ei au să spună că Ludovic XI eră tatăl lui Ludovic XII și că bunicii lui Ludovic XIV erau toți tirani imbecili, pătimiși și cruzi; ei vor spune că Ioana de Arc a fost un general al lui Napoleon; ei nu vor mai ști să spună că Ovreii au venit din Palestina prin mahalele jidovești ale orașelor din Germania și Rusia: căci 200 mii de institutori, supraveghiați de aproape, o să-i învețe că un Ovreiu este un Normand, un Provençal sau un Loren de religie particulară, tot așa de bun și de adevărat Francez ca și autohtonii“.

Mai departe, autorul, arătând că majoritatea hotărâtoare a profesorilor dela *Ecole des Hautes Etudes Sociales* este compusă din Jidani (pag. 7—8), continuă: „Ei bine, noi am făcut din Sorbona un cuib jidovesc (ghetto), din Universitate un cuib jidovesc, din marile școli ale Franței tot atâtea cuiburi jidovești. La Școala de Inalte Studii Sociale, care este un ghetto, tinerii francezi din clasele de sus sau avute, învață a gândi, învață a trăi viața publică, învață a-și modela gândirea după gândirea ovreiască, învață a șterge instinctele lor moștenite, în fața voinții ovreiești, și se exercită a juca singurul rol ce le permitem să aibă, și anume: rolul de servitori zeloși, de slugi desăvârșite ale lui Izrael“.

Din aceste citații reiese și puterea de care se bucură Jidanii în învățământul francez și îndrăsneța falsificare, prin care modelează sau mai bine zis jidovesc spiritul francez. Aceeași influență nefastă se observă și în alte țări cu o înaintată cultură. Astfel Ford, în cartea sa: „*Jidanul internațional*“, pag. 86, spune cum

Ovreii atotputernici au scos din edițiile de școală ale lui Shakespeare toate pasajele unde sunt descriși Jidanii în toată murdara goliciune a sufletului lor. Lipsește deci din „Neguțatorul din Veneția“ tipul cămătarului feroce, care merge cu consecința (juridică) până la comiterea crimei de a tăia carne din corpul datornicului care nu poate plăti; lipsește deci tipul clasic al lui Shylock. Tot astfel au obținut Jidanii să se scoată din biblioteca din Boston tabloul lui Sargent, care reprezenta o sinagogă în ruine.

Cum se manifestă aceleași tendințe de a jidovi cultura românească? Din fericire Jidanii nu au ajuns la noi să stăpânească învățământul ca în Franța; dar caută prin toate mijloacele să-și atragă simpatiile tineretului, cum a făcut Banca Marmorosch-Blank aducând înlesniri de traiu și studenților români de la Paris; caută prin toate mijloacele să atragă intelectuali, profesori universitari, academicieni, de partea lor, făcându-le reclama care satisface vanitatea dar adoarme conștiința de Român, punându-i în consiliile de administrație ale diferitelor bănci și mai ales la societatea așa zisă „Cultura Națională“ unde academicieni fruntași ai științei noastre istorice și sociale, fără să cunoască planul depărtat jidovesc, s'au făcut instrumentele lor. Tot din cuibul așa zisei „Cultura Națională“ finanțată de Blank, a pornit și ideea de a se scrie o monografie despre toate orașele din România-Mare. Înțelegi, iubite cetitor, în ce sens: Cu aceleași tendințe de falsificare, pe care le mărturisește Isak Blümchen pentru Franța, și cum ne-a dat o dovadă recentă Jidanul român Iosef Bercovitz, scriind teza lui de doctorat în Drept, intitulată „Chestiunea Izraeliților în România“, Paris, 1923. Aici autorul a reușit, prin falsificarea istoriei, să facă pe Francezi a crede că Jidanii din România constituie elementul autohton, care a trăit din negura vremurilor alături de urmașii coloniștilor lui Traian.

Din aceste fapte și din mărturisirile lor proprii, așa cum sunt cuprinse în Protocoale, rezultă tot mai limpede că chestiunea evreiască nu are numai un caracter economic, ci are și o latură culturală. Dacă nu luăm măsuri contra tendințelor ascunse de judaizare, susținute de aurul jidovesc, și contra numărului crescând

de Ovrei în școlile noastre; dacă nu punem în fața puhoiului ovrlesc, care ni-a năpădit toate școlile, un zăgaz puternic, prin „*numerus clausus*”, — vom ajunge cu timp și suflet slugile Jidanilor, pentru a căror isbândă luptă în țara noastră casa de bancă Marmorosch-Blank. ¹⁾

II. *Cum vor face educația politică a poporului când vor veni la putere?* Astăzi Jidanii fac pe fie-care nepregătit să creadă că este capabil și deci are dreptul să țină frânele cărmuirii. Sub regimul lor, ei mărturisesc că vor șterge ori-ce urmă de democrație și libertate, că vor împărți poporul în categorii sociale după principiul diviziunii muncii, că fie-cărei categorii i-se va da o învățatură specială și limitată, că nu se va permite trecerea individului dintr-o categorie într'alta. Ori-ce învățământ care poate des-

¹⁾ Aceste două cuvinte „*numerus clausus*”, au apărut la noi odată cu mișcarea de apărare națională, a tuturor studenților români, din anii 1922—1923. Ele însemnează, pe scurt: „număr limitat”, „proporționalitate numerică”, adică: străinilor să nu li-se îngăduie intrarea în școlile Statului decât în măsura numărului populației lor din țară (dacă de pildă avem în țară la 10 Români numai 1 Jidan, atunci și în școli să se primească tot numai 1 Jidan la 10 Români, iar nu, cum e azi la multe Facultăți, dar mai ales la Medicină, câte 2—3 ba chiar și 4—5 studenți jidani la 1 student român).

„*Numerus clausus*” introdus încă din 1919 în Ungaria, prin lege, a fost de curând introdus la mai multe școli superioare din Viena, și acum în urmă, tocmai când punem cartea sub tipar, a fost primit de Comisiunea învățământului din Parlamentul Poloniei. Iată ce scrie despre aceasta ziarul „*Journal de Pologne*” din Varșovia, (reprodus de ziarul „*Universul*” din 28 Iunie 1923):

„Comisiunea învățământului din Dietă, a votat ieri, după o lungă luptă, legea numită „*numerus clausus*”, cu 16 voturi contra 13.

„E locul să reamintim în ce constă această lege. Școlile superioare poloneze, Academii și Universități, nu sunt înzestrate îndeajuns ca să poată da învățătura tuturor acelor cari o doresc, și în fapt există facuități unde domină „minoritățile naționale” și în special Ovreii. Legea lui „*numerus clausus*” constă în a fixa că, vor fi admiși în Universități și facultăți un număr de studenți, provenind din minoritățile naționale, proporțional cu procentul reprezentat de aceste minorități în totalul populației. În practică, Evreii vor fi deci admiși în Universități în proporție de aproximativ 15 la sută din totalul studenților. E important de asemenea de reținut că, spre a se evita de a se lovi în cineva, legea nu se aplică studenților cari și-au început deja studiile; un paragraf special o prevede.

Printre cei 13 opozanți ai legii, se găsesc 7 reprezentanți ai acestor

volta facultatea de a generaliza, de a vedea lucrurile în întregul lor, atare învățământ va fi desființat, pentru a nu învăța pe creștin să gândească mai departe. A generaliza este o ocupațiune a omului politic și cum politica va fi rezervată numai înțelepților Sionului, cultivați la o școală savantă și secretă, ori-ce învățământ spre generalizare va fi strict interzis. Creștinii, îngrădiți ca vitele în clase sociale pe veci închise, vor forma turma veșnic condusă de Jidani.

minorități, deci mai mult decât jumătate, și anume 3 Evrei, 2 Ucrainieni, 1 German, 1 Rutean. La aceștia s'au adăugat numai 3 socialiști și 2 deputați ai „*Emancipării*”.

„Ministrul Glabinski a declarat, în numele guvernului, că acesta crede că legea este conformă Constituției și indispensabilă dezvoltării normale a Instrucțiunii. Discuțiunea a fost pasionată. Rabinul Thon a rostit un discurs cu deosebire agresiv și a crezut că va speria majoritatea, amenințând-o pe chestia scăderii mărcii și a lipsei de zahăr. Cu toate acestea, Comisiunea a sfârșit prin a vota proiectul de lege, cum am spus, cu 16 voturi, contra 13.”

(*Journal de Pologne* din 21 Iunie 1923).

Despre îndreptățirea principiului „*numerus clausus*” chiar și în ceea ce privește forma introducerii lui, adică prin lege, așa cum o cer studenții, a se vedea, între altele, articolul D-lui profesor universitar Vasile Dimitriu, fost Rector al Universității din Cluj (publicat în „*Conștiința Românească*”, Martie 1923), și recenta lucrare a D-lui Em. D. B. Vasiliu: „*Situația Demografică a României*”, pag. 105—106. Din această ultimă lucrare, a D-lui Vasiliu, cităm următorul pasagiu:

„Cu toate că, în afară de dreptatea firească ce se înțelege de oricine e cu bună credință, însăși sperietoarea supremă a tratatului de pace, ca rușinoasa clauză a minorităților, în tot spiritul său în general, și în art. 10, al. II, în special, indică echitabile repartii a foloaselor bugetare pentru orice, ca și pentru învățământ, proporțional cu numărul locuitorilor țării după categorii, — totuși expresiunea fidelă a acestei concepții echitabile, așa zisul „*numerus clausus*”, care constituie soluția cea mai fericită de a preveni întru câtva rapida înstrăinare a intelectualității noastre, — fără a preveni întru câtva rapidă înstrăinare a intelectualității noastre, este respinsă în cele mai categorice forme osteneala unei argumentări macar, este respinsă în cele mai categorice forme ale negațiunii, de către toate produsele mediului nostru conducător înstrăinat.

„Și, totuși, aceasta este soluția dreptății, care poate întârzia, dar nu pentru totdeauna”.

CAPITOLUL XVII.

Continut: — Baroul. Înfrăurirea preoților creștini. Libertatea conștiinței. Regele Jidanilor patriarh și papă. Mijloace de luptă împotriva Bisericii de astăzi. Problemele presei contemporane. Organizarea poliției. Poliția voluntară. Spionajul după modelul aceluia al societății jidovești. Abuzurile de putere. —

Baroul, cariera de avocat, dă naștere la oameni reci, cruzi, încăpăținași, fără principii, cari stau la orice prilej pe un teren impersonal, pur legal. Sunt obișnuiți a suci toate lucrurile în folosul apărării, iar nu în acela al binelui social. De obicei ei nu refuză nici o apărare, se străduiesc să obțină achitarea cu orice preț, agățându-se de subtilitățile jurisprudenței: prin aceasta demoralizează tribunalul. Iată de ce, nepermițând această profesiune decât în limite strâmte, vom face din membrii ei funcționari executivi. Advocații, ca și judecătorii, vor fi lipsiți de dreptul de a comunica cu pricinașii; ei vor primi cauzele dela tribunal, le vor cerceta după memoriile și documentele rapoartelor judecătorești, și își vor apăra clienții după interogarea lor în fața tribunalului, odată ce faptele au fost limpezițe. Vor primi onorarii independente de calitatea apărării. În acest chip vom avea o apărare cinstită și imparțială, călăuzită nu de interes, ci de convingere. Această va face să înceteze, între altele, corupția actuală a asesorilor (judecători), cari vor înceta de a mai scăpa de pedeapsă pe aceia cari îi plătesc.

Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoților creștini și să le desorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stănjeni mult. Înfrăurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi libertatea conștiinței e pretulindeni proclamată. Prin urmare

141
nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de ruina desăvârșită a religiei creștine; celelalte religii le vom pre aceasta. Vom așeza puterea bisericească și preoșimea, în niște cadre atât de strâmte, încât înfrăurirea lor va fi nulă față de aceea pe care au avut-o altă dată.

Când va veni momentul de a distruge pe veșnicie curtea papală, atunci degetul unei mâni nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor asvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curți, pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin această diversivone vom pătrunde înăuntrul cetății papale, din care nu vom mai ieși până ce nu o vom fi nimicit în întregime.

Regele Jidanilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul Bisericii internaționale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noule credințe de tranziție, și-apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe față de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică, ajășând neînțelegerile.

În genere presa noastră contemporană va desvălui afacerile de Stat, religiunile, nepuțința creștinilor, și toate acestea în termenii cei mai necinstiți, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, cum numai rasa noastră de geniu o știe face.

Regimul nostru va fi apologia stăpânirii lui Vișnu, care îi servește de simbol; cele o sută de mâni ale noastre, vor fi încă fiecare un resort al mașinii sociale. Noi vom vedea totul, fără ajutorul poliției oficiale, care, așa cum am alcătuit-o noi pe seama creștinilor, împiedecă vederea guvernelor de azi. În programul nostru, o treime a supușilor va supraveghea pe ceilalți numai din simțământul datoriei, pentru a servi de bună voe Statul. Atunci nu va fi rușinos să fii spion și denunțator; dimpotrivă, va fi demn de laudă, însă denunțările, rău bazate vor fi pedepsite cu cruzime, pentruca să nu se abuzeze de acest drept.

Agenții noștri vor fi aleși atât din înalta societate, cât și din clasele de jos și din mijlocul clasei administrative care pe-

trece, apoi dintre editori, lipografi, librari, funcționari comerciali, lucrători, birjari, lachei, etc..

Această poliție lipsită de drepturi, neauror zată de a acționa prin ea însăși, și prin urmare fără putere, nu va face altceva decât să dovedească și să denunțe; verificarea mărturisirilor ei și arestările, vor depinde de un grup responsabil de controlori ai afacerilor poliției; iar arestările însăși, vor fi făcute de către corpul jandarmilor și al poliției municipale. Acela care nu-și va fi făcut raportul asupra celor auzite și văzute de el în legătură cu chestiunile de politică, va fi considerat tot atât de vinovat de tăinuire și complicitate, ca și cum ar fi săvârșit el însuși aceste două crime.

După cum astăzi frașii noștri sunt obligați, sub propria lor responsabilitate, să-și denunțe comunității pe renegeții lor, sau pe persoanele care întreprind ceva împotriva comunității, — tot asfel, în regatul nostru universal, va fi obligator pentru toți supușii noștri să servească Statul în acest fel.

O asemenea organizație va înlătura abuzurile puterii, ale corupției, și tot ceea-ce sfaturile și teoriile noastre asupra drepturilor supraomenești au introdus în obiceiurile creștinilor.. Dar cum am fi putut ajunge pe altă cale la înnulțirea cauzelor de desordine în administrația lor? prin ce alte măsuri?... Unul dintre cele mai importante mijloace de felul acesta, sunt agenșii însărcinați cu restabilirea ordinii. Acestora li-se va lăsa puțința de a-și arăta și desfășura capriciile și pornirile lor rele, de a abuză de putere și mai ales de a primi mită.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XVII.

În acest Protocol, autorul jidan arată cum trebuesc dărâmate două instituții pe care se reazămă întreaga societate creștină: *Justiția și Biserica.*

Cum la împărțirea dreptății, alături de judecători, contribu-

intr'o largă măsură și advocații, cum aceștia interpretează legile, sau cel puțin prin pledoariile lor ajută pe magistrați a găsi cea mai potrivită soluție în procesele mai grele; asupra acestui prețios auxiliar al Justiției își îndreaptă privirea scrutătoare Jidanul disolvant. Instituția advocaturii, ca auxiliar al Justiției, trebuie pervertită prin reă credință, prin apărarea fără scrupul a ori-cărei cauze, prin stimularea acelei ambiții de avocat, care-l împinge pe acesta să câștige cauze mai ales nedrepte. Prin atari mijloace prestigiul Justiției scade, lumea își pierde încrederea în triumful dreptății. Acolo trebuie să ajungă creștinii. Acesta este planul depărtat al lui Izrael. De aceea vedem tot mai mulți Jidani înscriindu-se în barourile noastre. Când vor pătrunde și în magistratură, nu ca să câștige bani, ca în advocatură, ci ca să exercite puterea cum fac astăzi în Statele-Unite, atunci Justiția se va prăbuși prin acești agenți ai Sionului, cari lucrează conform planului general de distrugere, expus în Protocoale.

Din cele expuse până aici, rezultă clar, că politica jidănească caută să dărâme în societatea creștină *principiul autorității*. Odată sfărâmată această putere, ușor se va clădi pe ruinele ei Statul lui Izrael.

Autoritatea are două laturi: una politică, alta religioasă-morală.

I. Având înaintea ochilor aceste două fortărețe, întemeietorul *Alianței Izraelite Universale*, Jidanul *Crémieux*, fost Ministru de Justiție în Franța, spunea în „Apelul” său din 1860 (vezi Prefață, pag. 7—8), că trebuie distrusă puterea *Monarhilor și a Papilor*.

Cum se distruge autoritatea politică, am văzut din metodele recomandate în Protocoale. Care este rezultatul? Ni-l desvăluie în toată întinderea lui, sfârșitul războiului mondial. Trei mari împărății: Rusia, Germania și Austro-Ungaria, au dispărut din Europa. Că sfărâmarea monarhiei habsburgice a venit în profitul neamului românesc, aceasta ne bucură din suflet pe toți Românii; dar nu se poate tăgădui că dispariția Austro-Ungariei ca putere monarhică intră în planul depărtat jidovesc, cu atât mai mult că s'a slăbit prin aceasta influința catolicismului în Europa centrală. Că la surparea celor trei Împărății a fost și o mână jidovească.

de desupt, ni-o dovedesc faptele care au urmat: în Rusia s'a instalat bolșevismul, care este opera Jidanilor; în Germania s'au ridicat la putere Jidanii: dovadă manifestațiile de antisemitism acut, condus de unul din cei mai mari generali ai timpului, de mareșalul Ludendorff; de-asemena e o dovadă asasinarea lui Rathenau, Jidan atotputernic în viața economică a Germaniei, fost ministru de Finanțe când se discută chestiunea reparațiilor în conferința dela Genova; altă dovadă de influință jidovească în Germania? Iată-o: Jidanul Hugo Preuss este autorul Constituției germane, votată în 1919, când Germania zăcea la pământ, zdrobită prin victoria aliaților. — În Austro-Ungaria, după războiul mondial, nu s'a putut înălța puterea judaismului, pentru-că din monarhia habsburgică nu au mai rămas decât două modeste frânturi. Dar chiar în una din acele frânturi, redusă la justa măsură istorică, în Ungaria, a izbucnit bolșevismul inaugurat de Bela Kuhn, care nu este altul decât un *Kohen* jidan curat.

Pentru dărâmarea autorității politice și în celelalte țări, lucrează Ovreeii pe ascuns, după metodele maestrului din Protocoale, tot așa cum lucrează și în România întregită: prin presa jidovită; prin corupția cu aurul lui Marmorosch-Blank și al altor firme; prin întreținerea țărănismului anarhic; prin atentate teroriste, așa cum a făcut Jidanul Goldstein, cu bomba dela Senat, sub guvernul Averescu; prin atacuri tâlhărești zilnice, însoțite de sute de victime, funcționari români, așa cum le-a desvăluit Ministrul de Interné în sesiunea Parlamentului din primăvara anului 1923, ascunzând însă pe Jidanii pur sânge, sub denumirea de „elemente streine venite de peste Nistru“.

Toate aceste manifestațiuni nu sunt decât punerea în practică a doctrinei din Protocoale. O mână ascunsă le conduce.

II. Mai greu e de distrus autoritatea Bisericii creștine. Aici acțiunea corosivă merge mai încet: nu prin mijloace fățișe, violente, ci prin o propagandă discretă, pornită dela Direcția ocultă a lojelor francmasonice. De acolo se îndreaptă atacul distrugător, după cum a recunoscut însuși Papa Leon XIII în scrisoarea trimisă lui Paul Rosen, (publicată în Anexa acestei cărți).

Spre a convinge pe cetitori de acest adevăr, reproducem părți din instrucțiile date lui Garibaldi, în 1860, de către Direcția supremă a francmasoneriei, cu privire la purtarea acestui membru față de Biserică în general. Iată câteva fragmente luate din instrucțiunile, publicate în întregime la sfârșitul acestei cărți:

„Clericalii (adică preoșimea), infamii ucigași ai omenirii, opun, precum vezi, irate, Virtuții noastre, Moralei noastre, Autorității noastre, — Proprietatea lor, Religia lor, Autoritatea lor, și tocmai contra acestor trei dușmani de moarte ai francmasoneriei vei avea să lupși de acum înainte ca șei de armată (în organizația francmasonă).

...„Din acești trei inamici infami, Religia trebuie să fie sînta permanentă a atacurilor tale ucigătoare; pentru-că un popor nici odată nu a supraviețuit Religiei lui; pentru-că distrugând Religia noi vom avea ca pradă în mâinile noastre și Legea (ordinea de drept) și Proprietatea; pentru-că stabilind asupra cadavrelor acestor asasini (preoșimea) religia masonică, noi vom fi regenerat actuala societate.

...„Te vei sili, frate, să aduci la organizația noastră cel mai mare număr de elemente dușmănoase Bisericii, dușmănoase ideilor și instituțiilor creștine, pe toți revoltații contra Bisericii, care ne este vrăjmașă, pe toți necredincioșii de toate felurile“.

Spre a atinge scopul, adică distrugerea Bisericii și a moralei creștine, Garibaldi, francmasonul, primește următoarea instrucție în ce privește calitatea oamenilor de cari se va servi:

„Te vei sili să faci loc în organizația noastră tuturor ambicioșilor cari sînt să ajungă la onoruri și putere, tuturor declassaților și secăturilor care umblă după o poziție socială, tuturor oamenilor de petreceri și bonvivanților lacomi de bucurii materiale, negustorilor și industriașilor setoși de câștig, literaților, savanților însetași de renume“.

Și pentru-că francmasoneria are o politică ce nu cunoaște hotare de țări, instrucția dată neofitului Garibaldi, continuă precum urmează:

„Silește-te să atragi în organizația francmasonă pe oamenii inteligenți și influenși din fiecare țară, studiază-i, ghicește-le tendințele și înclinările lor.

„Arată-ni-i nouă, noi îi vom face să ajungă și să aibă succese, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligența lor, pe voinea și libertatea lor, pentru a dispune de ei după placul nostru“.

Când ne gândim la efectul acestei politici, și ne îndreptăm ochii către situația din țara noastră, ne putem explica ușor pentru ce atâția ambițioși, atâția vanitoși, atâția ariviști, fac pe in-diferenții, pe umanitariștii, sau sunt chiar filosemiți în lupta începută de întreaga suflare românească contra Jidanilor cutropitori. Ei sunt sau interesați să tacă, așteptând să fie ridicați de subsuori la situații pe care nu le merită; sau sunt de-a dreptul plătiți de aurul jidănesc.

În afară de mâna ascunsă a francmasoneriei, Jidanii se mai servesc în acțiunea lor de distrugere a *principiului autorității*, de forța impunătoare a presei, criticând și ponegrind tot ce este instituție creștină. Mărturisește însuși autorul Protoacoalelor: „*In genere, presa noastră contemporană va desvălui afacerile de Stat, religiunile, neputința creștinilor, și toate acestea în termenii cei mai necinstiți, cu scopul de a le înjosi în toate felurile, așa cum numai rasa noastră de geniu o știe face*“ (cap. XVII).

Până să-și întroneze Izrael domnia-i necontestată, de-ocamdată conducerea jidovească secretă caută să arunce asupra țării vizate, mase compacte de populație jidovească. Cum? Prin două mijloace:

Prin organizația lor secretă și prin stăpânirea poliției din țările respective.

În ce privește primul mijloc, iată ce scrie Henry Ford în cartea lui „*Der internationale Jude*“ („*Jidanul internațional*“), traducerea germană, vol. II, pag. 31—32:

„Nici un guvern din lume, nici puterea vre-unei Biserici nu ar putea să strămute un sfert de milion, o jumătate de milion, un milion întreg de oameni dintr-o parte a Pământului în altă parte, cum face un general cu armatele lui. Numai Jidanii

pot să facă aceasta; pentru ei nu este decât o chestie de tonaj. Din Polonia se pregătește acum o strămutare de populație ovrect îndreptată spre America-de-Sud; altă parte va fi puțin acimatizată în Statele-Unite și apoi va fi transportată în vapoare către Sudul Americii“.

În ce privește migrațiunea în Statele-Unite, aceasta se face așa încât guvernul nu o poate controla, și populația crește cu Jidani din toată lumea, fără ca guvernul să voiască și să poată opri acest val otrăvitor al vieții americane. În această privință *Ford*, în cartea-i mai sus citată, la pag. 9, scrie: „Câți Jidani sunt în Statele-Unite? Nimeni nu știe. Cifrele adevărate sunt cunoscute numai de autoritățile jidovești. Guvernul Statelor-Unite poate să facă statistici aproape asupra a tot ce privește populația. Dar, imediat ce încearcă să stabilească sistematic numărul Jidanilor cari imigrează și al acelor cari locuiesc de mai multă vreme în țară, atunci intervine *celalalt guvern, jidovesc*, din Washington, și împiedecă o asemenea lucrare. Aceasta se întâmplă de vre-o 20 de ani încoace; până acum *celalalt guvern, jidovesc*, s'a arătat mai tare decât guvernul oficial“.

Ce fac acești Jidani? Ford, la pag. 10, răspunde: „Ei sunt, în Statele-Unite, conducătorii organizațiilor de lucrători, cari se închină la steagul roșu și cântă internaționala comunistă“.

Pentru ca să aibă loc asemenea imigrațiuni în masă, este necesar concursul tacit al poliției oficiale. Ei bine, această poliție oficială a ajuns să cadă în mâna Jidanilor. Cum? Ori prin faptul că Jidani pur-sânge conduc oficial acest serviciu public; ori prin faptul că poliția, împreună cu funcționarii creștini, este vândută lor.

Primul fapt, și anume conducerea jidovească a unei ramuri a poliției de Stat, s'a realizat în Franța. Iată ce spune Jidanul *Isak Blümchen* în cartea lui, mai nainte citată, apărută în 1914 („*Le droit de la race supérieure*“), la pag. 11—12, unde, după ce vorbește de cucerirea domniei în Franța de către Jidani, conține: „Împlinirea planurilor noastre ar suferi o supărătoare întârziată, dacă Ovreei importați din Germania, din Rusia, România și

din Orient, ar fi obligați să învețe limba franceză înainte de a obține naturalizarea și drepturile de cetățeni francezi. Noi avem nevoie ca acești Jidani să fie *imediat* la adăpost de vre-o expulzare și să devină *imediat* alegători, aleși, admisibili - la primele funcțiuni ale țării.

„De-aceea, noi am pus la Direcția Siguranței Generale, ca șef al serviciului *Declarațiunilor de domiciliu*, la serviciul *Permișurilor de locuire în Franța*, la *Incuviințările de domiciliu* și la *Naturalizări*, la aceste servicii am pus pe Grünbach al nostru, ales cu multă îngrijire de Alianța Izraelită.

„De-aceea, am impus noi Parchetului și Tribunalului din Paris o procedură specială pentru imigranții jidani.

„Pentru Jidani și numai pentru Jidani, Tribunalul și Parchetul acceptă, ca act de identitate *suficient* pentru ori-ce stare civilă, un *act de notorietate* fabricat de un rabin oarecare și întărit prin mărturia a 7 Jidani. Astfel, Ovreii noștri, sosind în țară, iau numele ce le plac, își ascund trecutul, condamnările anterioare suferite, motivele pentru care ei caută un refugiu în Franța. Parchetul merge până acolo, încât dispensează pe Jidani, și numai pe Jidani, de ori-ce legalizare a actelor pe care le produc în favoarea lor. O semnătură a rabinului, care nici nu este obligat să probeze că este rabin, e un talisman înaintea căruia totul se înclină.

„Iată cum am putut noi să instalăm în Paris o armată de 50.000 (cincizeci de mii) Jidani, cari nu știu franțuzește, dar sunt cetățeni francezi“.

Aviz D-lor Miniștri de Interne și Justiție ai României întregite! La noi nu este aceeași situație? La noi știu oficialitatea câți Jidani sunt în țară? câți au intrat prin venalitatea poliției dela 1918 până astăzi? câți au dreptul să stea după decretelile în vigoare și câți ar trebui dați afară din țară ca venetici? Nu știu nimeni, afară de organizațiile secrete jidovești. Dar se știe un lucru: că Ovreii, cu aurul lor, dobândesc la Siguranța Statului sau la Polițiile de orașe, tot ce voesc; și se mai știe un lucru precis: că mulți dintre funcționarii însărcinați cu suprave-

ghearea streinilor, în primul rând a Jidanilor, au intrat în slujbe săraci și după patru ani de serviciu au ajuns să-și cumpere case și moșii.

Este un fapt incontestabil, că printre țările vizate a deveni pământ de colonizare jidovească, România ocupă primul rang în planul depărtat al domniei lui Izrael. De ce tocmai țara noastră? Pentru-că împlinește toate condițiile unui Canaan, unde curge miere și lapte. România întregită are toate bogățiile cu care a putut Dumnezeu să înzestreze o țară. Aceste bogății pot fi produse de munca brută a autohtonilor, dar nu trebuie să fie negociate decât de fiii lui Izrael! Aceasta este realitatea: ei negociază cerealele, petrolul, lemnul, vitele, cărbunele; ca să facă acest negoț, trebuie să se așeze în țară. Dar România-Mare se mai bucură de o situație geografică ca nici o țară din Europa: prin cursul Dunării și canalul proiectat între Dunăre și Rin, țara noastră se pune în contact cu toate țările din Europa; iar prin gurile Dunării și litoralul Mării Negre, se face legătura cu continentul Asiei. Așa dar, avem situația de țară care leagă două continente, țară ideală pentru comerț extra-continental, câmp deschis de activitate crescândă pentru comerțul jidovesc finanțat de băncile lor internaționale. Iată al doilea motiv pentru care Jidanii și-au ales ca locuință perpetuă a neamului lor, nu Palestina istorică, ci România modernă.¹⁾ Și oare imigrația continuă la care asistăm cu ne-

¹⁾ De altfel planul de a se coloniza actualul teritoriu al României-Mari, l-au avut și Germanii, începând cu pormotorul ideii, Friedrich List, în anul 1843, și terminând, ca regim juridic și politic, cu tratatul dela București din Maiu 1918. Gândurile ascunse din acest tratat le-a precedat cartea lui *Nau-mann*, intitulată „Mittleuropa“, unde scriitorul german indică procedeele și arată că Jidanii sunt cei mai apți pentru atare operă, ca instrument al germanismului. Germanismul a fost înfrânt; asupra lumii obosite de război, se ridică, mai amenințătoare și mai necruțătoare, puterea judaismului. Acum Jidanii înțeleg să colonizeze țara noastră, dar nu ca instrumente, ci pe cont propriu, pentru a formă o putere la dispoziția exclusivă a Statului lor viitor. Sunt ajutați în această întreprindere de Alianța Izraelită, de Liga Națiunilor, de Uniunea Evreilor Români, de finanța internațională, de presa mondială, de presa jidovească și jidovită din țara noastră, precum și de toți Români ticăloși, cari stau în slujba lor.

păsare, nu ne arată precis că planul jidovesc este în curs de executare, lentă dar irezistibilă?

O altă grădină a Europei, mai cultivată, este Franța. Aceasta a încăput pe mâna Jidanilor. Cine se îndoaie și voește să cunoască dedesupturile stăpânirii evreiești, să citească cartea intitulată „*A nous la France!*” (A noastră e Franța!) scrisă tot de Jidanul Isak Blümchen. În celelalte țări ale lumii civilizate, de culoare albă, Jidanii s'au încuibat așa de bine și exercită o putere atât de efectivă, încât autorul Protoacoalelor nu exprimă un vis ridicol când scrie, că în curând creștinătatea va trebui să cadă sub domnia despotică a unui *Rege Jidan*. De-altfel, aceasta nu este imaginația unui înfocat Sionist, ci credința nașunii evreiești, răspândită numai de formă, dar una ca suflet, în țările din Europa. Iată ce scrie în această privință autorul jidov Moses Hess în cartea lui, intitulată „*Roma și Ierusalimul!*”, citat de Ford în „*Jidanul internațional*” partea II, pag. 17:

„În țările dintre Orient și Occident, în Rusia, Polonia, Prusia și Austria, trăesc milioane de frați de-ai noștri, cari cred cu tărie în restaurarea *Regatului jidovesc*, și în rugăciunile lor zilnice îl cer cu pasiune”.

Dacă prin nepăsarea, inerția și neprevăderea noastră, a creștinilor, vor izbuti să ajungă Jidanii stăpâni lumii, sau dacă, dimpotrivă, societatea goimilor (a creștinilor) se va deșteptă cât mai este timp, — aceasta este o chestiune a viitorului. Un fapt însă, care aparține trecutului, ne arată că, în cursul războiului mondial și la încheierea păcii din Versailles, un Jidan a condus cu puteri nelimitate Statele-Unite în luptă și a impus atitudinea acestora la conferința păcii. Wilson? Nu. Wilson era numai un instrument american. Nu Wilson, ci Jidanul *Bernard Baruch*, pe care H. Ford, om politic cunosător, candidat la președinția Statelor-Unite, îl numește „*Disraeli cel american*”.

Chiar din această caracterizare, rezultă rolul hotărâtor ce a avut acest Jidan în viața poporului american, într-o vreme când acest popor a jucat un rol istoric și mondial. A se vedea articolul lui Ford, (pag. 34—43 op. cit.), din care rezumăm următorul

fapt: Acest Jidan, (cum, nu se știe), a ajuns să fie șeful întregii industrii americane mobilizate pentru războiu; a ajuns să determe treaga armată americană, cu tot ce îi trebuia pentru luptă și întru traiu; a ajuns consilierul intim și exclusiv al lui Wilson, și aici cităm cuvânt de cuvânt pe Ford, în ce privește rolul jucat de Jidanul *Bernard Baruch* la conferința păcii (pag. 41—42):

„El a mers cu Wilson la Paris și a rămas acolo până la 28 Iunie 1919 ca consilier economic la comisiunea păcii. La întrebarea deputatului Graham: „Vă consultați la Paris des cu Președintele?” răspunsul a fost: „Atât de des de câte ori îmi cerea sfatul. Eu eram ocupat cu redactarea dispozițiilor de reconșilieri. Eram reprezentant oficial în așa numita secțiune economică, precum și în consiliul superior pentru materii prime”. Graham întreabă: „Participați la consiliu cu domnii cari tratau asupra păcii?” Răspunsul: „Da, une-ori”. Graham precizează: „Adică la toate consiliile, afară de Consiliul suprem al celor 5?” „Baruch răspunde: „*Dese-ori participam și la acesta*”.

Ford continuă:

„Programul mondial jidovesc a fost singurul care la conferința păcii nu a suferit nici o modificare. Francezii, cari cu uimire vedeau cum *mii de Jidani* se revărsau din toate colțurile Pământului și funcționau ca consilieri aleși ai șefilor de State, au numit această conferință a păcii „*Conferința-Cușer*”. În special în delegația americană erau Jidanii atât de numeroși, încât pretulindeni atrăgeau atenția. Englezul Dillon scrie în cartea lui, „*Istoria internă a Conferinței de pace*”: „Se poate ca unii cititori să aștepte cu surprindere, dar este totuși un fapt incontestabil, că o bună parte din delegații de la conferință au crezut că înapoia atitudinii popoarelor anglo-saxone stă efectiv influența semită”. El arată că propunerile lui Wilson în ce privește drepturile minorităților, nu conțineau decât pretențiuni jidovești; că aceste drepturi, care au atins greu și adânc suveranitatea Statelor respective, erau formulate de Jidani, „ce se adunaseră în Paris spre a impune programul elaborat cu chibzuință, ceace le-a reușit

„pe deplin”. Delegații Statelor supuse cerințelor jidănești, spuneau: „De acum înainte lumea va fi stăpânită de Anglo-Saxoni (Anglia și America); iar aceste State la rândul lor sunt dominate de elemente jidovești”.

Asupra puterii lui Baruch, Ford mai dă următoarele informațiuni, care desăvârșesc atotputernicia Jidanului (pag. 38—39):

„Afirmațiunea pretutindeni răspândită despre puterea personală a lui Wilson, este greșită. Prin atare afirmațiune nu se observă existența guvernării jidovești, care sfătuia constant pe Președinte în toate afacerile. Cine îl numește autocrat este un orb, lașă de puterea extraordinară ce a transmis el membrilor din conducerea jidănească a războiului. El (Wilson) nu șinea seamă nici de Constituție nici de Congres; el dădea deoparte și Senatul și membrii cabinetului. Dar nu este adevărat că el nu se sfătuia cu nimeni. Nici în conducerea războiului, nici la conferința păcii nu a lucrat singur. Ideea de a face să participe America în războiu, nu este a lui, tot așa cum nu a fost concepția lui nici felul cum s'a condus războiul și cum s'a încheiat pacea. Inapoi a lui și deasupra lui sta Baruch. El l'a însoțit la Paris și nu a părăsit continentul european, pe vaporul „George Washington”, decât atunci când totul a fost regulat, așa cum Baruch și oamenii lui, cari formau un cerc în jurul lui Wilson, au voit. Singurul jurnalist, care în timpul războiului s'a putut apropia de Wilson, și care a fost organul lui oficial, a fost *Jidanul David Lawrence*”.

CAPITOLUL XVIII.

Conținut: — Măsuri de siguranță. Supravegherea conspiratorilor. O pază pe față ruinează puterea. Paza regelui Jidanilor. Prestigiul mistic al puterii. Arestarea la cea dintâi bănuială. —

Când vom simți trebuința de a întări măsurile de apărare polițienească, (care ruinează atât de repede prestigiul puterii), vom pune la cale desordini fără nici un rost, manifestajii de nemulțumire așăzate de către buni oratori. Cei ce vor nutri aceleași simțăminte ca și noi, se vor alătura la ei. Acestea ne vor servi de motiv pentru a pune la cale perchezitii și supravegheri, făcute de către agenșii pe cari îi avem în polișia creștină.

Cum cea mai mare parte dintre conspiratori lucrează din dragoste pentru artă, din dragoste pentru flecărit, noi nu-i vom tulbura înainte de a fi înăptuit ceva din planul lor; ne vom mulțumi de a introduce în mijlocul lor elemente de supraveghere. Nu trebuie să uităm că prestigiul puterii scade, dacă se descoperă adesea comploturi împotriva sa: aceasta atrage după sine o mărturisire a neputinței sale, sau, ceea-ce e și mai rău, a nedreptății propriei sale cauze. Voi știți prea bine că noi am nimicim prestigiul, bunul nume al domnilor creștini, prin dese atentate puse la cale de către agenșii noștri, miei orbi din turma noastră; e foarte ușor, cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creștini la crimă, cu condiția numai să-i dai o culoare politică. *Îi vom sili pe conducători să-și recunoască neputința prin măsurile de siguranță luate pe față, iar cu acest mijloc vom izbuti să ruinăm prestigiul puterii.*

Guvernul nostru va fi apărat de către o gardă aproape nevăzută, deoarece noi nu îngăduim nici măcar gândul că ar

putea exista împotriva lui vre-o uneltire, contra căreia n'ar fi în stare să lupte și care să-l silească să se ascundă.

Dacă am îngădul acest gând, cum au făcut-o și o fac încă creștinii, am iscăli o sentință de moarte; dacă nu însăși aceea a suveranului nostru, atunci cel puțin aceea a dinastiei sale dintr'un viitor apropiat.

După aparențele strict observate, guvernământul nostru nu se va folosi de puterea sa decât în vederea binelui poporului, iar nici decum pentru foloasele lui personale ori dinastice. Iată de ce, observând această înscenare, puterea lui va fi respectată și păzită chiar de către supușii săi; va fi adorat de către poporul care va avea credința că bunăstarea fiecăruj celășean depinde de el, căci de el va depinde ordinea din economia socială...

A-l păzi pe rege pe față, însemnează a recunoaște slăbiciunea organizației guvernamentale.

Regele nostru, când va fi în mijlocul poporului, va fi totdeauna încunjurat de o ceată de bărbați și femei care vor fi luași drept niște simpli curioși, ocupând, ca din întâmplare, primele rânduri din jurul său, și care vor împedeca și potoli rândurile celor din urmă, ca pentru a face să se respecte ordinea cuvenită. Prin aceasta vor da o pildă de stăpânire de sine. Dacă se va găsi în popor vre-unul care se silește să aducă regelui o jalbă, deschizându-și un drum prin mulțime, primele rânduri vor trebui să primească această plângere și, sub ochii celui ce-a adus-o, s'o dea regelui, pentruca toți să știe că ceea-ce i-se adresează ajunge la destinație, și că există prin urmare un control făcut de însuși regele. Aureola puterii pretinde ca poporul să-și poată zice: „Dacă ar ști regele”, sau „Regele o va ști”.

Înlinșând garda de pază oficială, dispare prestigiul mistic al puterii; fiecare om îndrăzneș, va crede că e temut și că e sfăpân pe această putere, peste a cărei pază el se crede în stare de a frece; uneltitorul, cunoscându-și forța și dibăcia, pân-dește prilejul de a săvârși un atentat împotriva acestei puteri. Cu toate că noi nu propovăduim printre creștini asemenea fapte, totuși vedem la ce rezultate au dus măsurile de apărare luate în văzul tuturor!...

Vom aresta pe criminali la cea dintâi bănuială; mai mult ori mai puțin fondată: teama de a ne înșela nu poate fi un motiv pentru a da puința de a fugi oamenilor bănuși de un delict sau o crimă politică, față de care vom fi cu adevărat nemiloși. Dacă în crimele obișnuite s'ar mai putea, forșând puțin înțelesul lucrurilor, să se admită cercetarea motivelor care au împins la săvârșirea lor, — nu poate fi în schimb nici un fel de îngăduință pentru persoanele care se ocupă de chestiuni pe care nimeni, afară de guvern, nu le poate înțelege cătuși de puțin. Chiar mai mult: adevărata politică nu sunt capabile de a o înțelege toate guvernele.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XVIII

În acest Protocol autorul se ocupă cu organizarea puterii regale în Statul universal al lui Izrael, și face o critică regimului creștin actual, în ce privește poliția. El mărturisește cum în prezent Jidani, prin organizația lor ocultă și o corupție sistematică, au ajuns de fapt stăpânii poliției în toate țările creștine, cum o mănuesc cu așa dibăcie, încât guvernării nu mai văd nimic din realitate, cum au ca „servitori ai lor în poliție, elemente creștine”. Numai prin această tactică se explică faptul că în Statele-Unite se revarsă o fôt mai îngrozitoare masă de Jidani, veniți din Polonia, deși ordonanțe ale poliției oficiale americane caută să împiedice imigrațiunea. În zadar luptă oficialitatea. O mână ascunsă îi transportă din Europa, îi susține cu bani, îi strecoară pe furiș în teritoriul și cetățenia americană, spre marea îngrijorare a adevăraților Americani.¹⁾ Același fapt se petrece pe

¹⁾ Vezi: Ford, „Der Internationale Jude”, partea II, pag. 132: „Când s'a adus înaintea Congresului legea privitoare la imigrațiune, o zărobitoare majoritate a fost pentru restricțiunile cuprinse în proiect. Congresul a luat o hotărâre având în vedere situațiunea de fapt și călăuzit de considerațiuni patriotice. Abia s'a luat atare hotărâre, și imediat s'au încălzit sămele tele-

scară tot mai întinsă și în România-Mare, prin lipsa de prevedere a oamenilor noștri politici și prin venalitatea funcționarilor noștri administrativi.⁹⁾

Având în mână poliția, Jidanii o întrebuințează după cum le dictează interesele exclusive ale politicei lor de rasă. Căutând se clatine sau să dărâme din temelii — după situația locală — prestigiul autorității creștine, ei organizează atentate, servindu-se de creștini ca instrumente de executare, după cum mărturisește autorul Protocoalelor: „Voi știți prea bine că noi am nimicuit prestigiul, bunul nume, al domnitorilor creștini, prin dese atentate puse la cale de către agenții noștri, miei orbi din turma noastră; e foarte ușor, cu ajutorul câtorva fraze liberale, să împingi pe creștini la crimă, cu condiția numai să-i dai o culoare politică“. Rugăm pe cetitor să compare textul citat cu următorul fragment luat din cartea „*Le droit de la race supérieure*“, a lui *Isak Blümchen*, pag. 44, care fragment pune în adevărata lumină cruzimea destructivă a Jidanilor din cele mai vechi timpuri, până când au uzurpat puterea în Rusia, unde se poartă cu aceeași ură neîmpăcată în contra a tot ce nu este jidan, cum o simțeau și pe vremea lui Moise:

„Noi suntem poporul ales.

„Căci este scris în tratatul Hid: „*Dumnezeu a dat Jidanilor puterea asupra bogățiilor și asupra vieții tuturor popoarelor.*“ „Domnul ni-a dat pe mâna noastră viața Filistenilor, a Amaleci-

grafice de protestele jidovești și imediat s'au umplut trenurile către Washington cu agenți jidani... Cuvântul „Jidan“ a fost scos din lege și astfel scopul urmărit de legiuitor a fost zădărnicit. „*Nimeni afară de Jidani nu mai protestase*“. Aceeași influință nefastă a Jidanilor s'a manifestat și la denunțarea convenției comerciale cu Rusia (vezi încheierea dela finele acestei cărți). Ford urmează: „*iată două dovezi de o putere enormă și o hotărâre fără nici un scrupul, care fără să țină seama de urmări pentru țara noastră, s'a desvâluit în ochii întregii lumi americane*“.

⁹⁾ Aceluia care se îndoaie de exaltitatea acestei afirmațiuni, li amintim următoarea apreciere a marelui Român, care a fost Costache Negri: „*Jidovinea, adică a șaptea parte din populația noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-a osândit slăbiciunea, neprevăderea și venalitatea noastră*“. Cf. Iorga, „*Istoria Evreilor în țările noastre*“, din 1913, pag. 39.

„*tilor, a Madianiților, a Amoniților, a Moabiților, a acelor din Bethel, și a acelora din Robba și a acelora din Galgata. Noi i-am exterminat; noi i-am sugrumat, noi i-am răstignit pe cruce, noi i-am spânzurat, noi i-am tăiat în bucăți, noi i-am ars de vii în statui de aramă, noi i-am sfărtecat de vii cu ferăstrae și grape de fier*“. (*Pentateum. Cartea Regilor*).

„*Domnul ni-a dat pe mâna viața Țarilor, a marilor duci, a guvernatorilor, a generalilor din Rusia, și noi facem cu ei în mod continuu un mare masacru prin bombe și browning*“.

Așa scria Jidanul la 1914; toată lumea știe cum se poartă Jidanii, ca bolșevici ajunși la putere, dela 1917 înainte...

CAPITOLUL XIX.

Conținut: — Dreptul de a prezenta cereri și proiecte. Uneltirile revoluționare. Crimele politice judecate de către tribunale. Reclama pentru crimele politice. —

Dacă noi nu îngăduim ca fiecare să se ocupe direct de politică, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care ar ruga guvernul să îmbunătățească starea poporului: acestea ne va permite să vedem lipsurile și închipuirile supușilor noștri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, fie cu o respingere bine cugetată, care va dovedi greșala de judecată a celor ce le-au alcătuit.

Uneltirile răzvrătițoare nu sunt altceva decât lătratul unui cățeluș împotriva unui elefant. Pentru un guvern bine organizat, nu din punct de vedere polițienesc, ci social, lătratul acestui cățeluș n'are însemnătate și se produce numai pentru că dobitocul nu-și cunoaște locul și însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr'un bun exemplu, importanța unuia și a celuilalt, pentru ca acești căței să înțeleze de a mai lătra și să înceapă să dea din coadă de îndată ce zăresc elefantul.

Pentru a răpi crimei politice faima ei de faptă vitejească, o vom pune înaintea judecătorilor pe aceeași treaptă cu furtul, omorul și orice altă nelegiuire mârșavă și josnică. Atunci opinia publică va confunda în gândul ei această categorie de crime cu rușinea tuturor celorlalte, și le va privi cu același dispreț. Noi ni-am propus (și cred că am izbutit) să împiedecăm pe creștini de a lupta în acest fel împotriva uneltirilor răzvrătițoare.

În acest scop, prin presă, în cuvântările noastre publicate, în manuale de istorie bine alcătuite, am făcut reclamă pentru așa zisa jertfire de sine făcută de către cei răzvrățiți în vederea

binelui obștesc. Această reclamă a mărit numărul liberalilor și a aruncat mii de creștini în rândurile turmei noastre.

159

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XIX.

Acest capitol dovedește odată mai mult fărâncicia Jidanilor în atitudinea ce și-au fixat câtă vreme nu au ajuns la putere.

Pe când în Statele creștine actuale, ei sunt liberali, progresiști, radicali, socialiști, comuniști, anarhiști; în organizațiile lor proprii, curat și exclusiv jidovești, sunt cei mai *habotnici conservatori*. Ei înțeleg să ațâțe, să întrețină veșnic aprinsă lupta între partidele creștine dintr'o țară, pentru că din neînțelegere răsare slăbiciunea, și slăbiciunea este gunoiul unde crește mai ușor ciuperca judaismului. Dar, în Statul viitor al lui Izrael așa ceva nu va mai fi admis, pentru că politica va fi ocupațiunea câtorva aleși și din vreme inițiați, pe când restul populației va forma turma supușilor, precum o definește un jurnal italian, pornit să distrugă, în placul Evreilor, autoritatea spirituală a Bisericii creștine: „Poporul este măgarul util, docil și bastonat”.

În Statul lui Izrael, se va șterge din concepția supușilor noțiunea crimei politice. În Dreptul Public creștin actual, crima curat politică nu are o notă infamantă pentru autor; pentru că pornește dintr'o convingere politică, deosebită de a guvernanților, se poate scuza prin motive de înalt altruism întru atingerea unui grad mai ridicat de progres social sau politic. De aceea judecarea unor asemenea fapte se va face cu indulgența cuvenită.

Întemeindu-se pe atari considerațiuni, Jidanii, prin presa lor națională sau prin cea jidovită, exploatează circumstanțele atenuante ale crimei, le dau proporții covârșitoare, denaturează faptele, și din un vinovat fac un martir. Astfel înțeleg să inducă în eroare opinia publică, să-i falsifice judecata, să-i imprime un mod de a gândi și simți, care convine exclusiv planului lor depărtat, desvăluit în Protocoale.

Ținta este una și aceeași, numai mijloacele diferă: destrămarea coeziunii sociale creștine și răspândirea unei desorientări generale. Dar sub regimul lor politic, așa cum speră ei să conducă lumea sub domnia lui Izrael,¹⁾ tot astfel vor glorifica crima politică, tot astfel vor crea martiri din criminali? Vor avea aceleași accente de compătimire fățarnică, vor vorbi tot așa în numele umanității, vor căuta să cucerească prin falsificare abilitățile simpatiei publicului pentru criminal, cum a făcut presa jidovească și jidovită dela noi în favoarea Jidanului Max Goldstein, atentatorul dela Senat, ori a lui N. D. Cocea, ziaristul cumpărat de Jidani pentru a batjocori familia noastră Regală? Nu! Atare atitudine este bună numai în Statele creștine; asemenea reclamă se face numai spre a întrebuița cât mai mulți creștini naivi și necuroscători, ca instrumente, cu care Iuda dărâmă zilnic din edificiul organizațiunii nejidănești.

La ei? În Statul lui Izrael vor face tocmai contrariul: vor asimila crima politică cu crimele obișnuite, de drept comun, după cum mărturisește maestrul jidov în acest Protocol.

¹⁾ În Protocolul XXI întâlnim această afirmațiune: „Când ne vom urca pe tronul lumii...” (pag. 173).

CAPITOLUL XX.

Conținut: — Programul financiar. Impozitul progresiv. Percepțiunea progresivă în timbre. Cassa de fonduri a hârtiilor de valoare și stagnarea banilor. Curtea de Conturi. Desființarea formalităților de reprezentare. Stagnarea capitalurilor. Emisiunea banilor. Schimbul aurului. Schimbul costului muncii. Bugetul. Împrumuturile Statului. Seria de hârtii cu interese de 1%. Hârtiile industriale. Conducătorii creștinilor: favoriții: agenții francmasonilor. —

Astăzi vom vorbi despre programul financiar pe care l-am păstrat pentru sfârșitul raportului meu, ca fiind punctul cel mai greu, culminant și hotărâtor al planurilor noastre. Începând să vă vorbesc despre el, vă voi aduce aminte ceea-ce vi-am mai spus odată, sub formă de aluzie, că șuma actelor noastre se rezolvă printr'o chestiune de cifre.

Când vom pune mâna pe pulere, guvernul nostru absolut se va feri, în interesul său propriu, de a încărcă prea mult masele poporului cu dări; el nu-și va uita de rolul său de părinte și apărător. Dar, cum organizația guvernamentală costă scump, va trebui totuși să găsim mijloacele trebuincioase. Iată de ce trebuie pregătit echilibrul financiar cu o deosebită îngrijire.

În guvernământul nostru, Regele va avea ficțiunea legală a proprietății legale a tot ceea-ce se găsește în Statul său (lucru ușor de înfăptui): el va putea deci recurge la confiscarea legală a tuturor sumelor de bani pe care le va crede trebuincioase pentru a regulă circulația bănească a Statului. Se vede din aceea că impunerea va trebui să consistă în rândul întâiu dintr'un impozit progresiv asupra proprietății. În acest fel, impozitele vor

fi incasate fără greutate și fără a ruina pe celăși, într'o proporție la sută relativă cu posesiunea. Cei bogași trebuie să înțeleagă că datorita lor este de a pune o parte din belșugul lor la dispoziția Statului, de vreme ce acesta le garantează siguranța asupra restului și dreptul unui câștig cinstit, — zic al unui câștig cinstit, deoarece controlul asupra proprietății va înlătură orice jaf legal.

Această reformă socială trebuie să pornească de sus, deoarece i-a sosit vremea și e trebuincioasă, ca o garanție a păcii. Impozitul asupra omului sărac, e o sămânță de revoluție și e dăunătoare Statului, care pierde venituri mari pentru a alerga după câștiguri mici. Afară de aceea, impozitul asupra capitaliștilor va micșora creșterea bogățiilor persoanelor particulare, în mările cărora le-am îngădui astăzi pentru a contrabalansa forța guvernamentală a creștinilor, adică finanțele Statelor.

Un impozit progresiv va aduce un venit cu mult mai mare decât impozitul proporțional de astăzi, care nu ne folosește decât la provocarea de tulburări și de nemulțumiri printre creștini.

Puterea pe care se va sprijini Regele nostru, va consta în echilibrul și garanția păcii. Capitaliștii trebuie să jertsească o mică parte din veniturile lor, pentru a asigura funcționarea mașinei guvernamentale. Lipsurile Statului trebuiesc acoperite de către aceia cărora bogățiile lor li îngăduie să facă aceasta fără greutate.

Această măsură va nimici ura celui sărac împotriva bogatului, în care el va vedea o putere financiară folositoare Statului, un sprijinitor al păcii și al bunei stări, deoarece va vedea că el e acela care se îngrijește de cele trebuincioase pentru a obține aceste comori. Pentru-ca bogașii cari vor trebui să facă aceste plăți noi, să nu fie prea nemulțumiți, li-se va da câte-o dare de seamă asupra destinațiunii acestor sume, afară, bine-nțeles, de sumele care vor fi împărșite pentru trebuințele tronului și ale așezămintelor administrative.

Domnitorul nu va avea proprietăți personale, din vreme ce toată averea din Stat e a lui; dacă nu, una ar contrazice pe cealaltă: veniturile personale ar anulă dreptul de proprietate asu-

pra posesiunilor tuturor. Rudele persoanei domnitoare, în afară de moștenitorii săi, cari sunt și ei întreținuși pe cheltuiala Statului, trebuie să se așeze în rândurile simplilor servitori ai Statului, sau să lucreze pentru a câștiga dreptul de proprietate: privilegiul de a face parte din familia regală nu trebuie să servească de pretext pentru a jefui vistieria.

Cumpărarea unei proprietăți, primirea unei moșteniri, vor li impuse cu un drept de timbru progresiv. Transmiterea unei proprietăți în bani sau în alt fel, ne-declarată pentru acest drept de timbru, care trebuie să fie nominal, va li îngreuna de o împunere de atâta la sută în socoteala vechiului proprietar, începând dela data transmiterii până în ziua descoperirii fraudei. Titlurile de transmitere vor trebui să fie prezentate în fiecare săptămână la vistieria din localitate, cu indicarea pronumelui, a numelui de familie și a domiciliului vechiului și noului proprietar. Această înregistrare nu va li impusă decât cu începere dela o anumită sumă fixă, depășind cheltuielile normale de cumpărare și vânzare a lucrului, cealalte ne-având a suportă decât un drept de timbru destul de mic pentru fiecare unitate.

Socotii cu cât vor întrece impozitele acesteia veniturile de astăzi ale Statelor creștine. Cassa fondurilor Statului va trebui să conșină un anumit capital de rezervă, iar tot ceea-ce va depăși acest capital, va trebui pus din nou în circulație. Se vor organiza cu aceste rezerve lucrări publice. Inițiativa lucrărilor venind din partea Statului, va legă puternic clasa muncitoare de interesele Statului și de persoanele domnitoare. O parte a acestor sume va li întrebuintată la acordarea de prime pentru invențiuni și producțiuni.

În afară de sumele fixe și larg socotite, nu trebuie să se reșină nici un singur ban în casele Statului, deoarece banii sunt făcuși pentru a circula și ori-ce stagnare a lor are repercusiuni primejdioase asupra funcționării mecanismului Statului, ale cărui roși sunt meniși a le unge în continuu: lipsa unsoii poate oprîmersul regulat al mecanismului.

Înlocuirea unei părți a banilor cu hârtii de valoare, a pro-

după tocmai o asemenea stagnare. Urmările acestui lucru sunt deja îndejuns simțite.

Vom avea de-așemenea și o Curte de Conturi, la care guvernatorul nostru va găsi totdeauna o dare de seamă completă despre veniturile și cheltuielile Statului, cu excepția contului încă ne-încheiat al lunii curente și a contului încă ne-predat al lunii precedente.

Singura persoană care nu are interes de a jefui banii Statului, e proprietarul lor, sfăpânitorul nostru. Iată de ce, controlul său va face cu neputință pierderile și risipa. Reprezentarea, care la guvernatorului sîmpul scump pentru-ca să-l folosească la recepțiile pe care le cere elicheta, va fi desliințată, pentru-ca în schimb să aibă sîmpul trebuincios de a controla și a se gândi. Puterea lui nu va mai sta la bunul plac al favorișilor care înconjoară tronul pentru a-i da strălucire și pompă, și pentru a-și satisface interesele lor iar nu acelea ale Statului.

Crizele economice ale creștinilor au fost produse de către noi, cu singurul scop de a refrage banii din circulație. Urișe capitaluri stăteau pe loc, susțrăgând banii Statelor care erau silite apoi să se adreseze tot la aceste capitaluri pentru a dispune iarăși de bani. Aceste împrumuturi îngreunău finanțele Statelor prin plata intereselor; ele le robeau capitalului. Concentrarea industriei în mâinile capitaliștilor, cari au ucis mica industrie, a supt toate puterile poporului și în aceeași vreme pe acelea ale Statului.

Emisiunea actuală a banilor, nu corespunde în general cifrei pe care o reprezintă consumația tuturor locuitorilor, și prin urmare nu poate îndestula toate trebuințele muncitorilor. Emisiunea banilor trebuie să fie în raport cu creșterea populației, și trebuie trecuși în această socoteala și copiii, deoarece aceștia consumă și costă de îndată ce se nasc.

Revizuirea baterii de monede e o chestiune de căpetenie pentru toată lumea. Știji prea bine că schimbul aurului a fost primejdios pentru Statele care l-au primit, deoarece el nu poate îndestula consumația de bani, cu deosebire de când am început noi să retragem din circulație cât am putut mai mult aur.

Trebuie să introducem o monedă creată asupra muncii, în-diferent că va fi de hârtie ori de lemn. Vom face o emisiune de bani după trebuințele obișnuite ale fiecărui supus, mărind această cantitate la fiecare naștere și micșorând-o la fiecare caz de moarte.

Fiecare județ, fiecare plasă își va face socotelii în acest scop. Pentruca să nu se întâmple întârzieri la înmânarea banilor pentru trebuințele Statului, sumele și data plășii lor vor fi stabilite printr'un decret al guvernului; cu acest mijloc se va înlătura protectoratul ministerului de finanțe, care nu va putea favoriza o regiune în dauna alteia.

Aceste reforme plănuite de noi, le vom scoate la iveală în așa fel, încât să nu alarmeze pe nimeni. Vom dovedi necesitatea reformelor noastre prin încurcătura la care au ajuns creștinii din pricina desordinilor financiare de pe vremea lor. Cea dintâi desordine, vom zice noi, constă în aceea că ei încep a stabili un simplu buget care însă crește din an în an din motivul următor: se cheltuiește acest buget până la jumătatea anului; se cere apoi un buget rectificat, care e risipit în trei luni, și pe urmă trebuie să se mai ceară un buget suplimentar, iar toate acestea se sfârșesc cu un buget de lichidare. Iar cum bugetul anului viitor e stabilit după totalul bugetului general, deosebirea anuală normală e tocmai de 50%, adică bugetul se triplează în fiecare zece ani. Mulțumită unor asemenea procedee, tolerate de către nepăsarea Statelor creștine, casele acestora sunt totdeauna goale. Împrumuturile care au urmat, au înghițit resturile și au împins toate Statele la bancrută.

Fiecare împrumut dovedește slăbiciunea Statului și neînțelegeria drepturilor sale. Împrumuturile, ca și spada lui Damocle, atârână de-asupra capetelor guvernatorilor, cari, în loc să ia ceea-ce le trebuie de la supușii lor, printr'un impozit vremelnic, vin cu mâna întinsă să ceară pomană de la bancherii noștri. Împrumuturile externe sunt niște lipitori care nu pot fi deslipite în nici un caz de pe trupul Statului, dacă nu cad ele de la sine sau dacă Statul nu le lapadă în mod radical. Dar Statele creștine nu numai că nu și-le smulg jos, ci continuă să-și pună allele, tot mai

multe, așa încât vor trebui să moară în urma acestor sângerări de bună voce.

Într'adevăr, ce alt înțeles să aibă oare împrumutul, și mai ales împrumutul extern?... Împrumutul e o emisie de polițe din partea guvernului, conștinând o obligație cu un anumit procent, proporțional cu suma capitalului împrumutat. Dacă împrumutul e taxat cu 5% în douăzeci de ani Statul a plătit fără nici un folos interese egale cu împrumutul, în patruzeci de ani o sumă dublă, în șaizeci de ani una triplă, iar datoria rămâne tot o datorie neplătită.

Din acestea se poate vedea că sub forma unui impozit individual, Statul ia ultimii bani ai celorșenilor săraci, pentru a-i plăti unor bogătași străini, dela cari a împrumutat banii, în loc de a-și strânge bogățiile pentru trebuințele sale, fără de a plăti interese.

Atâta vreme cât împrumuturile au rămas interne, creștinii nu făceau altceva decât să treacă banii din punga săracului în aceea a bogatului, (toți din aceeași țară). Dar de când am cumpărat pe oamenii cari ne trebuiau, pentru a transpune împrumuturile pe un teren străin, de atunci toate bogățiile Statelor trecură în pungile noastre și toți creștinii începură să ne plătească un tribut de supunere. Dacă nechibzuința conducătorilor creștini în ceea-ce privește afacerile Statului, dacă corupția miniștrilor sau nepriceperea financiară a celorlalți conducători, au încărcat țărilor lor cu datorii pe care nu le mai pot plăti casselor noastre de unde le-au împrumutat, — trebuie să înțelegem căji bani și câte oboseli ne-au costat toate acestea!...

Noi nu vom lăsa ca banii să stagneze; de-aceea nu vor exista obligațiuni asupra Statului, afară de o serie de obligațiuni de 1%, pentruca plata intereselor să nu dea puțință lipitorilor să stoarcă vlaga Statului. Dreptul de a emite valori va fi rezervat în mod exclusiv însoțirilor industriale, care vor putea plăti ușor interesele din beneficiile lor, căci Statul nu scoate din banii împrumutași nici un câștig, din vreme ce el împrumută pentru a cheltui iar nu pentru a face operații productive.

Hărțile industriale vor fi cumpărate chiar de către Stat,

care, din tributul al impozitelor ce este astăzi, va deveni un împrumutător pentru a câștiga. O asemenea măsură va face să înceze stagnarea banilor, parazitismul și presa, care ne erau folositoare atâta timp cât creștinii erau independenți, dar care nu sunt de dorit sub domnia noastră.

Cât de bine se vede de aci lipsa de judecată a creierilor pur animalici ai creștinilor! Ei împrumutau dela noi cu interese, fără a se gândi că vor trebui să scoată chiar acești bani, cu interesele pe de-asupra, tot din buzunarele Statului, pentru a se achita față de noi! Ce ar fi fost mai simplu decât să ia banii trebuincioși dela contribuabilii lor?...

Din faptul că am știut să le prezentăm creștinilor afacerea împrumuturilor într'o astfel de lumină, încât au văzut în ele chiar foloase pentru ei înșiși, — putem să ne încredinșăm odată mai mult despre superioritatea generală a spiritului nostru.

Socotelile pe care le vom prezenta noi, (luminate, la vremea lor, de lumina experiențelor seculare pe care le-au făcut Statele creștine), se vor deosebi prin limpezimea și siguranța lor, și vor arăta tuturor îndeajuns folosul schimbărilor făcute de noi. Ele vor pune capăt abuzurilor, mulțumită cărora fineam noi pe creștini în mâni, dar care nu pot fi îngăduite în regalul nostru.

Vom pune baze atât de sănătoase sistemului nostru de conturi, încât nici guvernatorul, nici cel mai mic funcționar, nu vor putea abate vre-o sumă ori-cât de mică dela destinația ei, fără ca să se bage în seamă, nici s'o îndrepte spre o altă destinație decât aceea care a fost indicată odată pentru totdeauna în planul nostru de acțiune.

Nu se poate guvernă fără un plan stabilit. Înșiși eroii cari urmează o cale sigură, însă fără rezerve bine socotite, pier pe drum. Conducătorii creștinilor, cărora le dădeam noi statul de a se mai odihni de grijile ce le dădea conducerea Statului, prin participarea la recepțiile reprezentative, de elicheță, și prin alte petreceri, — nu erau decât niște paveze în dosul cărora se ascundea stăpânirea noastră. Dărilor de seamă ale favorizilor, cari îi înlocuiau pe conducători, erau făcute pentru aceștia de către

agenții noștri, și mulțumeau toldeaua spiritele puțin clarvăzătoare, prin promisiuni că viitorul va aduce cu sine economii și îmbunătățiri... Economii, de unde?... Din noul imprumuturi?... ar fi putut întreba; dar nu întrebau niciodată aceia cari citeau dările de seamă și proiectele noastre... Știfi la ce rezultate i-a dus o asemenea nepăsare, la ce desordine financiară au ajuns, cu toată activitatea admirabilă a popoarelor lor.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XX.

Este un fapt cunoscut, dovedit de o experiență seculară, că: pe când Arianul, creștinul, exploatează forțele naturii, Jidanul exploatează forțele oamenilor. Arianul luptă cu natura și prin muncă grea îi smulge pas cu pas din puterea ei brută, o cucerește, o utilizează spre folosul omenirii și deci împinge civilizația mai departe. Jidanul nu face această sfortare: nu asudă cultivând pământul ca agricultor,¹⁾ nu lucrează din greu în mine ca să scoată din măruntalele pământului materiile absolut necesare sau prețioase, nu-și expune viața în navigație, în explorări, în periculoase expedițiuni științifice; el înțelege să tragă maximum de folos din circulația bogățiilor produse prin munca altora. Din punctul de vedere al producției, el este în viața economică un parazit. Alții produc; el numai negociază valoarea bogățiilor. Rolul lui începe din momentul când munca devine mult mai ușoară și mult mai profitabilă, din momentul când bunurile, smulse naturii prin muncă grea, trebuiesc puse în circulație. Aici intervine Jidanul ca intermediar, se infixe între producător și consumator și exploatează nevoile ambilor factori. Exploatează trebuința producătorului de a-și desface marfa, exploatează trebuința consumatorului de a-și procura bunul necesar. Între două interese deosebite, el lucrează cu maximum de profit, fără a fi contribuit cu nimic la producerea bogățiilor.

¹⁾ După Sombart („Die Zukunft der Juden“), din 12 milioane de Jidani căți erau în lume la 1912, abia vre-o 10.000 se ocupau cu agricultura.

Există companii care lucrează pentru producerea bumbacului, a orezului, a trestiei de zahăr, a tot felul de materii prime din coloniile diferitelor State; dar toate acestea nu sunt jidovești. Jidovul își întinde ghiara în momentul când începe circulația acestor lucruri, și de aceea este exact a spune că există un comerț jidovesc cu materiile prime din toată lumea.

Cum Jidanii în toată circulația bunurilor din lume figurează ca agentul de căpetenie și cum duc și o politică de distrugere a Statelor creștine, autorul Protocoalelor și-a rezervat în Protocolul XX, plăcerea de a expune auditorului său în ce fel trebuie să lucreze forța economică a judaismului, spre a distruge mai repede Statele creștine.

Tactica este următoarea: să concentreze în mâna capitaliștilor evrei toate întreprinderile de importanță capitală pentru viața Statului modern. Ajungând să acapareze industriile cele mai însemnate, să pună mâna pe mijloacele de transport, să concentreze în mâna lor negoțul cu materiile prime, ca: petrol, cărbune, cereale, lemn, lână, bumbac, etc., și industrializarea acestor materii, ei formează o forță invincibilă, care atrage toată averea mobilă a țării, care pune Statul în imposibilitate de a se mișca, de a face război, de a conduce altfel politica externă, decât în conformitate cu politica mondială a lui Izrael. Față de o asemenea forță, Statul rămâne în veșnică dependență, în vremuri de pace pe tărâm financiar, iar în vreme de război nu poate să se miște decât numai atunci și numai în măsura îngăduită de conducerea jidovească. Astfel se explică înțelesul mărturisirii relative la „concentrarea actuală a bogățiilor în mâinile câtorva persoane particulare, pentru a contrabalansa forța de guvernământ a creștinilor, adevărate finanțele Statului“.

Asemenea machinațiuni ale Jidanilor, în Statele-Unite, le scoate la lumina zilei H. Ford, în opera-i mai sus citată, sub titlul: „Criza financiară americană sub controlul financiar jidovesc“, precum și în articolul, unde desvâlue trustul câtorva bănci jidănești, intitulat: „Kuhn, Loeb & Compagnie = New-York. — M. M. Warburg & Compagnie = Hamburg“. Destăinuirile prezintă

un deosebit interes pentru lumea financiară, întrucât arată pe deo- parte spiritul de câștig feroce și potrivnic intereselor Statului, pe de altă parte descoperă specialistului metodele, când subtile, când brutale, totdeauna însă lipsite de scrupul, ale acestor „lipitori” cum le caracterizează însuși autorul Protocoalelor.

Spre a demonstra cum, prin dominațiunea vieții economice, politica lui Izrael poate determina și atitudinea unei mari puteri, ca în conflagrația mondială din 1914—1918, comunicăm celitoru- lui și următorul fapt, citat din lucrarea lui H. Ford, pag. 34—43:

Jidanul Baruch ajunsese în timpul neutralității americane atotputernic în viața economică a Statelor-Unite. O stăpânea așa, încât el eră chemat să mobilizeze toată industria în caz de răz- boi. În 1916 Wilson s'a ales pentru a doua oară Președinte, în baza programului afișat în alegeri, că nu va arunca țara în răz- boi. Baruch declarase, în 1915, că el știa cu mult înainte că la războiul mondial vor participa și Statele-Unite. De unde, cum știa? Mister. Fapt este că Jidanul a fost mai bine informat decât Pre- ședintele, șeful oficial al Statului; și mai este un fapt cert, că in- trarea Americanilor în război a adus profit *imediat* sindicatului negustorilor de aramă, patronat de Baruch. Alt profit imediat și palpabil rezultă din faptul că 80% din îmbogățirii de război ame- ricani, sunt jidani, după afirmația miliardarului Ford, care cunoaște viața economică a țării lui. Profit mai depărtat și istoric este ri- dicarea Jidanilor, după război, la acea putere ocultă, care a dic- tat condițiile păcii mondiale și și-a asigurat o preponderență du- rabilă în Liga Națiunilor, sub masca puterilor anglo-saxone.

Ca o urmare a faptului că Jidanii domină viața economică din întreaga lume și prin această stăpânire dictează și politica lumii, autorul Protocoalelor, având siguranța că va sosi domnia lui Izrael, face următoarea afirmațiune pentru trecut: „*Șefii creș- tini... nu erau decât o perdea înapoia căreia sta ascunsă cârmui- rea noastră*”. Sunt acestea vorbe de trufie sau e în adevăr o tristă realitate? Iată cu ce mărturisiri își începe Jidanul Isak Blümchen, cartea mai nainte citată, intitulată „*Le droit de la race supérieure*”:

„În sfârșit poporul jidănesc este stăpânul Franței. Guvernele și națiunile recunosc oficial acest fapt.

„Alfons XIII, regele Spaniei, din casa de Bourbon, a venit în Franța în luna lui Novembre 1913. El a mers la Președintele Poincaré pentru o partidă de vânătoare la Rambouillet. Dar a mers la Edouard de Rothschild al nostru, pentru a trata afacerile Spaniei cu Franța.

„Majestatea Sa catolică regele Spaniei, oaspe al unui Jidan! Carol Quintul, Filip II, Henric IV nu prevăzuseră aceasta.

„Ferdinand, Țarul Bulgariei, lăstar din casele de Orléans și de Cobourg, venind în Franța pentru a trata afacerile țării sale, nici nu a făcut o vizită președintelui Fallières: el a mers direct la Jidanul nostru Josef Reinach și acolo a întâlnit pe Miniștrii Republicei“.¹⁾

Aceste fapte sunt mărturisite de un Jidan, care disprețuște metoda de a-și schimba numele jidovesc într'un pseudonim creștin, pentru-că, zice el, își dă seama de puterea efectivă la care a ajuns neamul lui (pag. 55). Aceste fapte nu concordă oare cu învăță- mintele ce le întâlnim în cartea Profeților, cap. 60? :

„Porțile voastre vor fi totdeauna deschise pentru ca să vi se aducă prin ele bogăția națiunilor și ale regilor lor.

„Vei suga laptele națiunilor și fățele regilor și astfel vei ști că eu sunt Cel Etern, Salvatorul tău“.

După 2500 de ani, Jidanii de astăzi nu își desmint profeții de odinioară!

¹⁾ La textul de mai sus, traducătorul a mai pus următoarea notă spre a demonstra și mai convingător puterea ocultă a Jidanilor în Franța: „Când poliția Republicei s'a hotărât să facă o perchiziție la Reinach, banditul socie- tăților „Căile ferate de Sud”, „Panama” și „Paturile Militare”, — poliția a găsit acolo dosarele diplomatice pe care Ministerul Afacerilor Straine refu- zase să le comunice comisiunii parlamentare, invocând motivul „secretului de Stat”. Secretele noastre de Stat sunt în siguranță la Reinach (Jidani ori- ginari din Frankfurt am Main)!“

CAPITOLUL XXI.

Conținut: — Împrumuturile interne. Pasivul și impozitele. Preschimbările titlurilor. Casele de economii, și renta. Suprimarea bursei efectelor publice. Taxarea valorilor industriale. —

Voiu mai adăuga la cele ce vi le-am spus în capitolul precedent, o explicație amănunțită a împrumuturilor interne. Despre împrumuturile externe n'o să vă mai spun nimic, deoarece acestea umpleau cassele noastre cu banii nașionali ai creștinilor, iar pentru Statul nostru viitor nu vor mai exista străini, adică nu va mai fi nimic extern. Noi ne-am folosit de corupția administratorilor și de neglijența conducătorilor, pentru a primi sume duble, triple și încă și mai mari, împrumutând guvernelor creștine bani de cari Statele lor nu aveau deloc trebuință. Cine ar putea oare face acelaș lucru cu noi?... Iată de ce nu vă voiu vorbi în amănunte decât despre împrumuturile interne:

Când fac un împrumut, Statele deschid o subscripție pentru cumpărarea obligațiilor lor. Pentru ca acestea să poată fi cumpărate de ori-cine, se tipăresc astfel de hârtii dela o sută până la o mie; în acelaș timp se face o reducere pentru subscrierile cele dinfăi. A doua zi are loc o ridicare de prețuri artificială, așa zicând pentru că toată lumea se aruncă asupra lor. Câteva zile mai târziu, cassele Visteriei sunt, zice-se, pline, și nici nu se mai știe unde să se pună atâția bani (atunci de ce i-au mai cerut?). Subscripțiile întrec de mai multe ori emisiunea împrumutului: atât de mare e încrederea în polițele guvernului.

Dar, după ce comedia s'a jucat, Statul se trezește în fața unui pasiv, a unui pasiv foarte greu. Pentru a plăti interesele,

173
trebuie să se recurgă la noi împrumuturi care nu absorb ci măresc numai datoria principală. Când creditul e epuizat, trebuie, prin noi impozite, să se acopere nu împrumutul în sine, ci numai interesele împrumutului. Aceste impozite sunt un pasiv, întruinșă pentru a acoperi un alt pasiv...

Vine apoi vremea conversiunii, a preschimbărilor, care nu fac altceva decât să micșoreze plata intereselor, dar nu acoperă datoriile, și care, ce-i mai mult, nu pot fi făcute fără învoirea împrumutătorilor: anunșând o preschimbare a titlurilor, se oferă de a se plăti banii celor ce nu se învoesc să-și preschimbe valorile. Dacă toți și-ar arăta dorința de a-și lua înapoi banii, guvernele ar fi prinse în propriile lor lașuri, și s'ar găsi în imposibilitatea de a plăti banii pe cari îi oferă. Din fericire, supușii guvernelor creștine, puțin pricepuși în afacerile financiare, au preferat totdeauna oarecari pierderi asupra cursului și o micșorare a intereselor, riscului unor noi investiții a banilor, iar prin aceasta au dat adesea puținșă guvernelor de a se scăpa de un pasiv de mai multe milioane.

Cu datoriile externe, creștinii nu îndrăznesc însă să facă astăzi tot așa, deoarece știu că noi ni-am cere înapoi toți banii.

De-asemena o bancrută recunoscută, va dovedi odată pentru totdeauna Statelor, lipsa de legătură dintre interesele popoarelor și acelea ale guvernelor de astăzi.

Vă atrag toată atențiunea asupra acestui lucru, și încă asupra celui următor: astăzi toate împrumuturile interne sunt consolidate prin datorii cuprinse sub numele de flotante, adică prin datorii a căror scadențe sunt mai mult ori mai puțin apropiate. Aceste datorii se compun din banii depuși în cassele de economii și în cassele de rezervă. Cum aceste fonduri rămân multă vreme în mâinile guvernului, ele se evaporază pentru a se plăti cu ele interesele împrumuturilor externe, și în locul lor se pune o sumă echivalentă de depuneri de rentă.

Acestea din urmă sunt acelea care umplu toate golurile din cassele Statului la creștini.

Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învârtituri fi-

nanciare vor fi desființate fără a lăsa vre-o urmă, deoarece nu corespund intereselor noastre; vom desființa deasemenea toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinaț prin variașiunea preșurilor valorilor noastre. Ele vor fi declarate prin lege la preșul valorii lor complete, fără vre-o fluctuație posibilă, (făci urcarea preșului dă naștere scăderii lui; în acești fel ne-am jucat, la începutul luptei noastre, cu valorile creștinilor).

Vom înlocui bursele prin niște mari așezăminte de credit special, a căror menire va fi de a taxa valorile industriale după vederile guvernului. Aceste așezăminte vor fi în stare să arunce zilnic pe piață valori de câte cinci sute de milioane. În acest fel toate întreprinderile industriale vor depinde de noi. Vă puteți închipui ce putere câștigăm prin aceasta.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XXI.

Poziția economică de *intermediar*, ce și-a ales Jidanul, ca parazit în lupta pentru existență a altor popoare, implică în primul rând *specula*, adică exploatarea fără scrupul a trebuințelor acelor factori economici, cari au interese contrarii. Unul din mijloacele cele mai potrivite pentru *speculă* este instituția Bursei. Toată lumea știe că toate bursele din lume sunt țixite de Jidani.¹⁾ De ce? Pentru că acolo, fără muncă, numai cu informațiuni exacte despre situația actuală și unele cunoștințe rezervate celor puțin, privitoare la viitor, se pot face averi de milioane printr'o lovitură de bursă. Mijlocul este următorul: se face o anumită dispoziție în piața efectelor, — Jidanii sunt meșteri în ceea-ce se numește

¹⁾ Cine se îndoește de această afirmațiune, să-și amintească de faptul că, atunci când au izbucnit tulburări studențești înăuntrul Universității din București și la un moment dat s'a crezut că studenții evrei sunt maltratați, în același moment Bursa din Capitala țării nu a mai putut funcționa, pentru că remizerii jidani s'au pus în grevă, în semn de protestare.

„Stimmungsmache“¹⁾ — și, exploatând starea de deprimare sau de optimism a cumpărătorilor sau vânzătorilor de efecte, cumpără ei sau interpușii lor, cu preș mic, efecte, după ce au isbutit să le discrediteze pentru ca mai târziu să le vândă scump, sau vând efecte pe care în mod artificial le-au prezentat publicului ca pline de câștig, pentru că prevăd că mai târziu valoarea lor va scădea. Și într'un caz și în altul este chestiunea de *speculă*; în general merg la sigur pentru că sunt bine informați: *) agențiile internaționale de telegraf sunt pe mâna lor, telegrafia fără fi a ajuns un monopol jidovesc, cea mai mare parte a presei este a lor. Prin sistemul de informațiuni — care a variat cu progresul tehnic, Jidanii au fost totdeauna stăpânii tuturor coniecturilor economice. Prin faptul că Jidanul Rothschild a cunoscut înaintea tuturor negustorilor englezi rezultatul bătăliei de la Waterloo, a adunat printr'o lovitură de bursă suma rotundă de 40 milioane șilingi. Cum? A stat martor în apropierea câmpului de luptă până s'au hotărât sorții bătăliei. Apoi imediat a plecat și, cu sforțări mari, a ajuns la Londra cu două zile înainte de a fi sosit vestea victoriei în mod oficial. În ziua de 20 Iunie dimineața, Jidanul se prezintă desperat la bursă, face o dispoziție deprimantă acreditând șvonul că Napoleon a câștigat bătălia. Toți deținătorii de efecte ale împrumutului de Stat le vând pe preș de nimic. Jidanul le cumpără prin prepușii lui și în urmă, în seara zilei de 21 Iunie, sosește comunicatul oficial despre victoria lui Wellington. Efectele, sosește comunicatul oficial despre victoria lui Wellington. Efectele, cumpărate în panica de la bursă, s'au ridicat imediat în mod vertiginos. Dar se aflau deja în posesiunea lui Rothschild!²⁾ (Cf. Ford,

¹⁾ Prin asemenea „Stimmungsmache“, prin dărfire și ponegri, au isbutit să prăbușească și mai jos valuta noastră în legătură cu grevele studențești din primăvara anului 1923. Iși aduce aminte fie-care Român cu ce satisfacție dușmănoasă înregistrau faptul ziarele jidovești și jidovite ca: *Adăvărul, Dimineața, Presa, Aurora, Lupta, Argus*, etc.

²⁾ Prin mită, niște bancheri jidani din Transilvania au reușit ca să obție dela unii telegrafiști din serviciul P. T. T. comunicațiunile cursurilor dela Bursă înaintea telegramelor oficiale. Faptul a fost constatat și impiegații pedepsiți. Speculatorii însă au rămas cu câștigurile și acum încearcă mai departe același sistem.

³⁾ Îmbogățirea familiei Rothschild își are origina în 1815. De atunci ramura Rothschildilor în Franța s'a îmbogățit în așa fel, încât înainte de răz-

op. cit., I, pag. 163—164). Prin speculă de asemenea natură, instituția Bursei servește de multe ori ca mijloc de îmbogățire a Jidanilor în detrimentul micilor economii, realizate cu multă trudă de cetățenii cinstiți.

Dar în criza economică, ce a urmat pretutindeni războiului mondial, nu se aduc pagube enorme Statelor încă neconsolidate, prin speculațiunile de bursă? Când zicem de bursă, zicem jidănești, pentru că Jidanii se ocupă mai ales cu asemenea operațiuni. Scăderea valutei noastre se datorește, bine înțeles, unui complex de cauze. Dar în acest complex intră și machinațiunile speculanților jidani la bursele din marile capitale streine. Ziarul „Le Temps” din 3 Februarie 1923, făcea următoarea constatare în această privință:

„Moneda română a încetat momentan de a mai fi expresiunea situației economice și generale a României, din cauza campaniei întreprinsă în unele capitale occidentale, de a o face să cadă cât mai jos posibil pe piețele streine. Unele speculațiuni de bursă au făcut să scadă moneda mai mult de cât evenimentele de ordin general”.

Aceeași explicațiune o întâlnim și în broșura, publicată de Societatea Națiunilor, asupra situației financiare mondiale de la 1920—22 (vezi ziarul „Viitorul” din 24 Iunie 1923), unde se afirmă că, dacă nu ar fi la mijloc „speculațiuni necinstite”, leul nostru ar fi cotelat la Paris nu cu 7—8 centime cum este astăzi, ci cu 25

bol posea 10 miliarde. (Vezi Emile Cazanove, *la Révolution Antijuve de demain*, din 1904, pag. 93). În ce privește averea Jidanilor în Franța, la 1904, evaluată de același autor, ea se ridică la 80 miliarde, pe când toată averea națională a Franței era evaluată la 240 miliarde! Jidanii deci posedau acum 20 de ani o treime din averea Franței. Cât posedă după războiul mondial, când știut este că enorma majoritate a îmbogățitorilor de război o constituie Jidanii? În Statele-Unite această categorie cuprinde 80% Jidani. În ce privește istoria familiei Jidanului Rothschild, care se numea Meyer-Amschel (iar „Rothschild” vine de la firma prăvăliei și înseamnă „La scutul roșu”), precum și tactica acestei familii de a-și planta lăstarele în toate marile orașe ale Europei, pentru a stăpâni mai bine viața financiară a continentului, vezi cartea lui Théo-Doedalus, intitulată „L'Angleterre juive — Israël chez John Bull”, Ed. III, din 1913, pag. 222—42.

centime. Iată opera Jidanilor! Cum lucrează? Un exemplu mărunț, petrecut la Cluj, în cafeneaua Metropol: Jidani, cu apucături clan-informați de conducerea lor ocultă că moneda va scădea, fiind deau convingând pe cumpărători că moneda unui popor, atât de harnic și organizat ca Germanii, nu va mai putea scădea ci cu siguranță se va ridica: deci câștig pentru cumpărător. Calculul vânzătorilor clandestini s'a realizat: moneda a scăzut. Jidanul a câștigat, cumpărătorul român a pierdut și statul român a pierdut de asemenea: pentru că, abundând moneda românească pe piețele streine, — ca ori-ce marfă, fiind multă la ofertă, — îi scade valoarea și astfel a scăzut valuta noastră. Generalizând cazul petrecut la Cluj, dând operațiunii proporții mai întinse prin mărimea schimbului și punând-o la adăpostul unor bănci cu legături în străinătate, care lucrează în țara noastră conform cu interesele internaționale jidovești, iată una din cauzele care țin atât de jos leul nostru în străinătate. De operațiuni cu asemenea efect a fost acuzată Banca Marmorosch-Blank, exponentul Judaismului insinuant, abil și perseverent, în România întregită.

Contra aruncării de Lei românești pe piețele streine, Statul a luat măsura blocării Leilor în băncile cu reședință în România, dar cu suflul peste hotare. Cine eludează măsura salvatoare? Jidanii. Iată ce citim în ziarul „Viitorul” din 28 Iunie 1923:

„Guvernul a avut informațiuni precise că, împotriva dispozițiilor legii de control a valutei, nenumărați agenți fac un trafic întins de devize la cafeneaua Schreiber din strada Lipscani. Prefectura Capitalei fiind însărcinată să facă o rază, a arestat peste cincizeci de agenți, cari se ocupau cu acest comerț ilicit de devize, dăunător valutei. Din cercetarea carnetelor confiscate la cei arestați, s'a stabilit, nu fără regret, că multe din băncile mari sunt amestecate în aceste operațiuni nepermise. Sindicul Bursei va lua măsuri de urmărire. Până când vor fi pedepsiți contravenienții, este bine să semnalăm graba cu care o anumită presă din solda băncilor internaționale, a luat apărarea agenților speculanți de devize. Oricât ziaristii cari scriu sau conduc azi această

anunțată presă, ar fi vândut haine vechi, nu credem că le este permis să atace o autoritate chemată să supravegheze respectarea legilor țării.

Ori-cine înțelege aluzia străvezie la „anunțată presă” și foștii „vânzători de haine vechi”. Sunt Jidani, cari nu pot fi mulțumiți cu măsurile noastre de apărare. Din constatările de mai sus, bazate pe fapte, rezultă că Bursa, cum este astăzi organizată și cum funcționează cu o enormă majoritate de Jidani, constituie un cuib de speculă nepermisă, prin care economiile cetățenilor intră în punga speculanților jidovi.

De aceea, autorul Protocoalelor scrie:

„Când ne vom urca pe tronul lumii, toate aceste învârtituri financiare vor fi desființate fără a lăsa vre-o urmă, deoarece nu corespund intereselor noastre; vom desființa deasemenea toate bursele de efecte publice, deoarece noi nu vom îngădui ca prestigiul puterii să ne fie clătinat prin variațiunea prețurilor valorilor noastre”.

Iată Jidanul cu două fețe: distructiv pentru alții, constructiv pentru el!

CAPITOLUL XXII.

Conținut:—Taina viitorului. Răul secular e temelia binelui viitor. Aureola puterii și adorarea ei mistică. —

În tot ceea-ce vi-am expus până aci, m'am silit să vă arăt secretul întâmplărilor din trecut și de astăzi; ele anunță un viitor deja aproape de a se împlini. Vi-am arătat secretul legăturilor noastre cu creștinii și al operațiilor noastre financiare. Îmi mai rămân puține lucruri de spus în legătură cu acestea.

Noi avem în mâni cea mai mare putere modernă, aurul; îl putem scoate în două zile din depozitele noastre, în ce cantitate ne va plăcea.

Mai trebuie oare să dovedim că stăpânirea noastră e predestinată de Dumnezeu? Oare nu vom dovedi prin o asemenea bogăție că tot răul pe care am fost siliți a-l face în cursul altor veacuri, a contribuit în sfârșit la adevăratul bine, la punerea în ordine a tuturor lucrurilor?... Iată confuzia dintre noțiunile binelui și a răului. Ordinea va fi restabilită, cu oarecari violențe, dar va fi restabilită. Vom și dovedi că suntem niște binefăcători, noi, cei cari am redat lumii chinuite adevăratul bine, libertatea omului, care se va putea bucura de odihnă, de demnitatea raporturilor, cu condiția, bine înțeles, de a se supune legilor stabilite de către noi. În acelaș timp vom explica oamenilor că libertatea nu însemnează desfrâu și drept la desfrăbălare; deasemenea demnitatea și puterea omului nu însemnează dreptul fiecăruia de a proclama principii distructive, cum ar fi dreptul conștiinței, dreptul egalității și altele asemănătoare; și iarăși nici dreptul omului nu constă deloc în dreptul de a se așaja pe sine însuși și de a așaja pe alții, făcând paradă cu talentele sale oratorice în adunări sgomoșoase. Adevărata libertate constă în in-

violabilitatea persoanei care se supune cu cinste și executate
futura legilor vieții în comun; demnitatea omnească constă în
conștiința drepturilor pe care le are și totodată în aceea a drep-
turilor pe care nu le are individul, iar nu în singura desfășurare
după bunul său plac a femeii „EULUI” său.

Puțerea noastră va fi glorioasă, deoarece va fi mare, va
stăpâni și îndrumă, și nu se va lăsa târâtă de șefi de partide și
de oratori cari sbiară cuvinte bune, pe care le numesc prin-
cipii înalte dar care nu sunt, la dreptul vorbind, decât niște utopii.
Puțerea noastră va fi stăpâna ordinii din care se naște toată
fericirea oamenilor. Aureola acestei puteri îi va căștiga o adorare
mistică și venerația poporului. Adevărata forță nu stă la târguială
cu nici un fel de drept, nici chiar cu dreptul divin; de-aceia ni-
meni nu îndrăznește să o atace și să-i răpească nici cea mai
mică particică a puterii ei.

COMENTARII

LA CAPITOLUL XXII.

Motto: „Ovreeii sunt un vierme intestinal,
ce ne roade pe noi drept la inimă”.

(B. P. Hașdeu).

În acest capitol autorul mărturisește „tot răul ce Jidanii au
fost obligați să facă lumii timp de secole”.

De ce această obligațiune? Pentruca pe ruinele creștinismu-
lui să ajungă la domnia universală a lui Izrael. Aceasta este po-
runca cărților lor sfinte, acestea sunt învățăturile Talmudului, care
în secolul al XX-lea se realizează și încep a fi mărturisite chiar de
scriitorii lor din vremea noastră. Există la ei o perfectă unitate de
vederi, de simțire și de acțiune, din cele mai vechi timpuri și până
astăzi. Câteva dovezi, care pot servi ca jaloane depărtate, de-a-
lungul veacurilor:

În cartea a VII-a Deuteronomului, întâlnim următoarele învă-
țăminte:

Nu vei trata nici un fel de alianță cu popoarele din țara
în care vei intra.

„Nu te teme că celelalte națiuni sunt mai numeroase ca tine,
căci cel Etern, Dumnezeuul tău, este și puternic și teribil și le va
spulberă dinaintea ta, — nu dintr’odată, dar puțin câte puțin
până vor fi exterminate.

„Tu vei distruge toate popoarele pe care Dumnezeuul tău
cel Etern ți-le va da în mână.

„Cel Etern îți va da în mâna ta pe Regii lor, de care nu
se va mai vorbi pe Pământ”.¹⁾

Ceea-ce are o deosebită însemnătate, este faptul că învăță-
mintele destăinuie un caracter teocratic, deci nu se pot schimba.
În adevăr, aceeași tradiție religioasă de distrugere a tot ce nu
este ovreesc, se continuă și prin cuprinsul Talmudului. Ce este
Talmudul? Hașdeu²⁾ îl definește astfel: „Talmudul se poate numi
tot ce au lucrat până acum rabinii, în curs de optsprezece secole
și tot ce vor mai lucra de acum înainte în secolii nesfârșiți”. Deci
un comentariu al învățăturilor biblice, al cărui principiu caracteris-
tic este: „nu te amesteca cu celelalte neamuri” (Hașdeu, op. cit.
pag. 25). Care este rolul rabinilor? Să ascultăm pe cel mai stră-
lucit reprezentant al intelectualității românești:

„Istorie. Ovreeilor se împarte în două epoci: dintâi, Ovreeii
având o țară proprie a lor; și apoi, Ovreeii crescând din sudoarea
streină, precum crește mușchiul pe alte plante nobile. În primii
secolii ai creștinismului, îi vedem alungați din Palestina de armele
Romei; și de atunci încolo, dintr’un popor tare, compact, liber,
il vedem degenerând tot mai mult în vagabonzi slabi, împrăștiați,
târători“... „Fiecare comunitate ovrească avea câte unul sau mai
mulți rabini, adică dascăli, însărcinați cu explicațiunea și aplicarea
legilor divine și umane cuprinse în Biblie. Precum Moise fusese
odată mijlocitor între Dumnezeu și poporul lui Izrael, de aseme-
nea rabinii ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise și Ovreeii
cei destărați. Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui
lui Dumnezeu propriile sale gânduri și pasiuni, de asemenea ra-

¹⁾ Cf. Alexandru Iarca, „Destinul și Istoria evreiască”, 1922, pag. 43.

²⁾ Cf. „Talmudul”, conferință ținută la 1866 de B. P. Hașdeu, publi-
cată în Biblioteca Universală, în 1916, pag. 14.

binii căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce le venea lor la socoteală. Precum *Jidanii* cei antici nu puteau cunoaște pe Dumnezeu decât numai prin Moise, de asemenea *Jidanii*ăștia posteriori, nu mai puteau cunoaște pe Moise decât numai prin rabini. În fine, rabinii fură instrumentul care a operat pe nesimțite trecerea judaismului dela religiunea-i primitivă biblică, la o altă religie mai corespunzătoare cu noua poziție națională și socială a *Ovreurilor*.¹⁾

Dacă ne întrebăm care sunt învățăturile religiunii și moralei propovăduite de rabini, răspunsul îl avem în următoarea caracterizare generală dată de Hașdeu:²⁾

„În rabinism înzadar ași căuta un pai de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scânteiță de liberalism“.

Iată ce se cuprinde în rugăciunile matinale ale *Jidanului*: „O, Doamne, desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți ne-Ovreurii“; iar în a doua zi de Paști toate sinagogile răsună de următoarea invocațiune: „Fă, Doamne, și de astădată, precum făcuși în acea noapte, în care cutreerând Egiptul, ai păstrat pe *Ovreurii* și ai secerat pe ne-Ovreurii“.³⁾

Iată un sfat luat din Talmud: „Când întâlnești în cale-ți un creștin, salută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuși a te emancipa; de îndată însă, ce va sosi ora ca *Ovreurii* să fie mai tari, atunci să nu mai suferi pe creștini între voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguțători, nici ca pe drumășii“.

Așadar, întâlnim și în Talmud aceeași împotrăvire de a se adapta, aceeași intoleranță, aceeași intenție distructivă ca și în cărțile lui Moise.⁴⁾

¹⁾ Cf. Hașdeu, op. cit., pag. 7-8.

²⁾ Ibid., pag. 26.

³⁾ Ibid., pag. 27.

⁴⁾ Dar nu s'a schimbat acest spirit la *Jidani* în secolul al XIX-lea, al complectei libertăți, fără deosebire de rasă și religie în Occidentul civilizat? Nu, este răspunsul categoric și documentat. La cei mai străluciți reprezentanți ai rasei semite, cari au jucat rol în politică, literatură, știința Europei, a rămas ceva negativ, răsărit și disolvant, transmis din generație în generație prin puterea sângelui, mai tare decât influința mediului arian. Recomandăm

Dar în purtarea lor față de celelalte popoare, cum se prezintă *Jidanii*, de când secolul al XIX-lea li-a adus egalitatea civică și politică? S'au abătut dela căile Talmudului?, ori profită de libertate ca să ajungă mai repede la sfaturile străvechi concentrăte în următoarele două formule: „Tu vei suga laptele nașunilor și țigetele regilor“; „Tu vei distruge toate laptele nașunilor care Dumnezeuul tău cel Etern ți le va da pe mână“?

Răspunsul îl dăm din cartea generalului celebru, care este și un puternic gânditor politic, *Ludendorff*,¹⁾ citând în traducere următorul fragment:

„Poporul evreesc caută să dobândească domnia asupra popoarelor care l-au primit în sânul lor, și ca să-și ajungă acest scop, tinde să pună mâna pe toate averile pe care le transformă în avere mobilă. Gândirea, pe care *Ovreimea* ni-o propagă după un plan stabilit, poate fi cuprinsă în următoarele trei cuvinte ade-menitoare: „libertate, egalitate, frățietate“. Nici neadevărul acestei formule, nici intențiile cu care ne este mereu prezentată, nu au fost pătrunse și nici astăzi încă nu s'au desvăluit. Aceste vorbe au ca țintă supremă, să desvolte pornirile noastre cosmopolite, să ne infiltreze o gândire internațională și pacifistă, să ne răpească bărbăția ca oameni și ca popor, pentru-ca alții, cu o mai puternică voință națională, să ne stăpânească, și mai ales aceia cari ne spun acele vorbe“.

Și cum va fi această stăpânire? Poate vă închipuiți, *Domnilor creștini*, că sub regimul universal judaic veți înotă în belșugul bunului traiu, la umbra steagului lui *Izrael*?

Să ascultăm mărturisirea *Jidanului Isak Blümchen*²⁾ în această privință, vorbind despre situația Franței sub călcăiul *Jidovesc*:

„Cucerirea noastră este de pe acum un fapt împlinit. Am explicat (în cartea intitulată: „*A nous la France!*“) că nu voiam

dăm în această privință cartea intitulată „*L'Esprit Juif*“ a lui Maurice Muret, unde autorul face o pătrunzătoare analiză a lui Spinoza, Heine, Beaconsfield, Karl Marx, Georges Brandes și a lui Max Nordau.

¹⁾ Vezi „*Kriegführung und Politik*“, ed. II, pag. 42.

²⁾ Cf. „*Le droit de la race supérieure*“, Cracovia, 1914, pag. 4.

să scoatem pe Francezi din Franța, cum au spus-o cu îndrăzneală unii dintre ai noștri, exaltați de victorie (cum e jidanul Semenov). Noi nu vom suprima decât pe Francezii rebeli dominațiunii noastre, adică un pumn de energumeni. Massa supusă și muncitoare a indigenilor ne este necesară, cum erau necesari iloții Spartanilor în Laconia, precum Indușii sunt necesari Englezilor în Hindustan“.

Înțelegeți ce vă așteaptă, Domnilor indigeni dintre Nistru și Tisa?

CAPITOLUL XXIII.

Conținut: — Reducerea producției obiectelor de lux. Mica industrie. Lipsa de lucru („șomajul“). Oprirea beției. Condamnarea la moarte a societății vechi, pentru a o învia sub o altă formă. Alesul lui Dumnezeu. —

Pentru ca popoarele să se obișnuiască cu supunerea, trebuesc obișnuite mai întâi cu modestia, și prin urmare trebuie micșorată producția obiectelor de lux. Prin aceasta vom îmbunătăși moravurile stricate de rivalitatea luxului. Vom restabili mica industrie, care va aduce atingere capitalurilor particulare ale fabricanților. Acest lucru e trebuincios și pentru motivul că marii fabricanși conduc, adesea fără a o ști, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului. Un popor care se ocupă cu mica industrie, nu cunoaște „șomajul“, lipsa de lucru, e legal de ordinea existentă și prin urmare de puterea stăpânirii. „Șomajul“ e lucrul cel mai primejdios pentru guvern. Pentru noi, însemnătatea lui va pieri, de îndată ce puterea va trece în mâinile noastre. Beția va fi de-asemena oprită prin lege și pedepsită ca o crimă împotriva omenirii, deoarece oamenii cari cad în ea sunt transformați în dobitoace sub influența alcoolului.

Supușii, o repet încă odată, nu se supun orbește decât unei mâni hotărâte, cu desăvârșire independente de ei, în care ei văd o sabie care-i apără și un sprijin împotriva nenorocirilor sociale... Ce nevoie e să vadă în regele lor un suflet îngeresc? Ei trebuie să vadă în el întruparea puterii și a țării.

Domnitorul, care va lua locul guvernelor de astăzi, care își târăsc viața în mijlocul societăților demoralizate de către noi, care au tăgăduit chiar puterea lui Dumnezeu, și în sânul cărora se ridică din toate părțile focul anarhiei, acest domnitor va trebui

înainte de toate să stingă această flacără mistuitoare. De-aceia el va trebui să osândească la moarte asemenea societăți, chiar dacă ar trebui să le înnece în propriul lor sânge, pentru a le învia sub forma unei armate bine organizate, luptând cu conștiință împotriva oricărei infecții capabile de a îmbolnăvi trupul Statului.

Acest ales al lui Dumnezeu e numit de sus, pentru a sfărâma puterile nesăbuite, mișcate de instincte iar nu de rațiune, de bestialitate iar nu de umanitate. Aceste puteri triumfează astăzi, jefuesc, săvârșesc tot felul de violențe, sub pretextul libertății și al unor drepturi. Ele au nimicil orice ordine în societate, pentru a ridica pe aceste dărâmături tronul Regelui lui Izrael; dar rolul lor va fi terminat în momentul ridicării pe tron a regelui nostru. Atunci vor trebui să fie îndepărtate din calea lui, pe care nu va putea rămânea nici cea mai mică piedecă.

Atunci vom putea spune popoarelor: mulțumiți lui Dumnezeu și plecați-vă înaintea aceluia care poartă pe șașa lui semnul acelei predestinări, spre care însuși Dumnezeu i-a îndreptat steaua, pentru că nimeni, afară de el, să nu vă poată descătușa din lanțurile tuturor volnicilor și ale tuturor rețelilor.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XXIII.

Jidanul autor, presupunând sosită domnia lui Izrael, mai face în acest capitol unele aprecieri privitoare la instituțiile creștine pe care treptat-treptat le va fi distrus. Spre exemplu, este știut că marea industrie a desființat mica industrie, că la această distrugere a participat marele capital pe care, mai ales Jidanii, au știut să-l acapareze. Așa dar, amestecul lor în această prefacere din viața economică nu se poate tăgădui. Dar, ceea ce interesează mai mult, este faptul că, prefacerea nu s'a mărginit numai pe tărâmul economic, ci prin machinațiuni subversive, curat ovcești, s'a întins și în viața politică. Și anume: capitalistul jidan având

în mână masa muncitorilor prin puterea ce-i dă aurul, influențează, mișcă și conduce această masă ușor iritabilă în contra principiului de ordine, deci în contra guvernului. Autorul Protocoalelor recu-noaște în acest capitol că „marii fabricanți conduc, adesea fără a o ști, ce-i drept, spiritul maselor împotriva guvernului“. Dar când o fac cu intenție, după un plan de mai înainte stabilit? Cu atât mai mult au atunci masele în mâna lor, pe care le vor arunca la atac la momentul oportun. Această concluzie nu este o simplă presupunere, ci o mărturisire a lor. În adevăr, protocolul III ne desvăluie planul în următorii termeni: „Când vom fi dat naștere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse, de care dispunem prin aurul care e în întregime în mâinile noastre), unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă gloatele întregi de muncitori, în aceeași zi, în toate țările Europei.

„Aceste gloate vor vărsa cu sete sângele acelora pe cari, în simplitatea neștiinței lor îi pizmuesc încă din copilărie, și ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

„Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și vom fi luat măsuri pentru a ne pune la adăpost“. (Vezi pag. 55).

În ce privește înfăptuirea acestui plan, știm cum mulțimea din Rusia, asmuțită de agenții revoluționari în mare parte jidani, a jefuit toate averile așa zișilor „burjuu“, ale acelei burghezizimi, contra căreia cu 70 de ani înainte Jidanul Karl Marx își îndreptase teoriile lui destructive¹⁾.

În alte țări, afară de Ungaria, planul din Protocoale deocamdată nu s'a putut pune în practică. Dar în ce privește metoda de a mobiliza masele, aceasta se exercită de pe acum, pentru momentul oportun, în Statele-Unite²⁾. Și anume: Jidanii recurg

¹⁾ Aceluia care se îndoiește de legătura dintre bolșevismul rusesc și teoriile lui Karl Marx, îi amintim următoarea afirmațiune a marelui economist și sociolog german W. Sombart: „Bolșevismul este fratele adevărat al sindicalismului revoluționar; amândoi au același tată: pe Karl Marx; amândoi frații au aceeași mamă: Revoluția“. (Cf. „Sozialismus und Soziale Bewegung“, Jena, 1920. Ed. IX, pag. 144).

²⁾ Asupra machinațiunilor jidovești în Statele-Unite, prin care organi-

la mijlocul de a mobiliza masle jidovești din orașe și grosul populației neștiutoare, pentru a face manifestațiuni politice care să impresioneze guvernele slabe și chiar să le ăstoarne. Această tactică concordă exact cu învățăturile Protovoalelor și s'a aplicat și la noi, când partidele de opoziție au manifestat atât de puțin românește în contra votării Constituției. Atitudinea opoziției a fost curat jidovească și ca spirit, și ca mijloace și ca metodă: Spiritul disolvant al Jidanului de a zădărnici puțința de organizare a țării întregite. Mijloacele jidovești, pentru că sufletul manifestației a fost partioul *țărănist*, crescut și întreținut de finanța jidovească. Metoda curat jidovească, cu manifestațiile compuse din gloata Capitalei, cu sistemul cinematografierii, pentru ca să se poată mai bine propaga, prin imagini, exemplul și nădejdea izbânzii prin mișcări de stradă.

Astfel se poartă Jidovimea în orașele creștine, unde cu ori-ce preț, ajutată de asociațiunile lor secrete, caută să pună stăpânire, cumpărând tot mai mult imobilele urbane. Orașele fiind centrele în care Jidanul poate exploata prin speculațiune mai ușor munca ne-Jidanilor, fiind locurile unde se concentrează energia și inteligența conducătoare, și de unde deci se cârmuește restul țării, este firesc ca asupra centrelor urbane să se arunce Jidovimea ca lăcustele. Cu ce efect? Să ascultăm pe *Ford* în această privință, rămas pe gânduri de năpădirea Ovreilor în orașele țării lui (op. cit., I, pag. 154):

zează așa numitele „Massenversammlungen“, cf. *Ford*, op. cit., II, pag. 74, 130—131 și 86, unde autorul american scrie: „Culisele cele mai eficace, în dosul cărora Judaismul își ascunde intențiile, sunt adunările în masă. Comitetul jidovesc american, zis Kehillah, poate în 24 de ore să țină adunări în masă în ori-ce oraș. Acestea sunt mijloace de luptă curat mecanice, nu pentru a exprima deschis opinia jidănească, ci pentru a influența „opinia publică“ într-o anumită direcție. Prin adunări populare în masă, guvernul a fost silit să denunțe convenția comercială cu Rusia; prin asemenea adunări guvernul a cedat și a renunțat la cercetarea stării de cultură a imigranților și în fine s'a abrogat legea prohibițiunii imigrării în Statele-Unite. Dacă i-ar veni în minte Președintelui Harding să destitue un funcționar Jidan, sau să ceară Direcției Statisticii a deosebi pe Jidani, după rasă, de ceilalți cetățeni, a doua zi în o sută din marele orașe americane ar avea loc adunări în masă spre a protesta“.

„Este o chestiune americană, că orașele, despre cari se spune tinerecului în școală că sunt centrele libertății și fortărețele americanismului, că aceste orașe, din punct de vedere financiar și politic, devin așezăminte semite și centre de recrutare ale bolșevismului mondial“.

Cu privire la aceste cuiburi ale bolșevismului, iată ce scrie autorul american (op. cit., II, pag. 146):

„Bolșevismul rus s'a dezvoltat în cartierele de Est ale New-York-ului și a fost promovat prin incurajarea religioasă, morală și financiară a personalităților conducătoare ale Ovreimii. Leon Trotzky e originar din Est-New-York. Puterile care l-au sprijinit aveau centrul lor în „Kehillah“ (organizație secretă jidănească). Această organizație și comitetul american jidovesc aveau interes ca puterea, care fusese aliată Statelor-Unite în război, să se prăbușească. Bolșevismul rus a fost susținut (și este încă) de aurul jidovesc din Statele-Unite“.

Dar numai sămânța bolșevismului o aruncă Jidanul, pe unde trece? Nu, nu numai atât! El schimbă mentalitatea poporului în mijlocul căruia trăește, îi pervertește simțul moral, îi strică gândirea cea dreaptă și cinstită, transformă cu totul aspectul locului unde se așează în masă. Pentru a dovedi această nefastă influință, vom lua ca exemplu un fapt din țara cea mai bogată, cea mai puternică după război, cea mai bine înarmată în lupta pentru existență, care totuși este amenințată de acțiunea disolvantă a Jidanilor. Ne gândim la Statele-Unite. Iată ce spune *Ford* (op. cit., II, pag. 144) despre aspectul orașului New-York în partea lui de Est:

„Astăzi, pe înserate, se înghesue în stradă mii de mii de indivizi negricioși și împiedică circulația, — o atmosferă slav-orientală. Ei dețin acest cartier atât de compact și exclusiv ocupat, ca și cum l-ar fi cucerit cu baioneta“.

Dar la noi, în mahalalele jidovești ale orașelor Moldovei, nu întâlnim aceeaș puzderie de Jidani, cari ocupă străzile pe înserate în așa chip, încât autohtonii nu mai pot trece? Ceea-ce ne îngrijorează, este faptul că, mai ales dela încheierea păcii mondiale,

se pronunță tot mai mult politica jidovească de a cutropi orașele noastre. Ar fi interesantă o statistică, prin care s'ar stabili exact numărul și valoarea caselor trecute dela Români sau alți creștini, la Jidani, prin cumpărare, dela Unire încoace. Numai la lumina cifrelor ne-am deșteptă poate și am vedea că orașele noastre se jidovesesc într'un chip îngrozitor,¹⁾ că Bucureștiul puțin de tot mai aparține Românilor, și că în ce privește capitala României, întreprinderea de cucerire jidovească este promovată de casa de bancă Marmorosch-Blank. Această firmă a cumpărat în București terenuri întinse pentru a clădi. Cine își închipuește că construcțiile ce se vor ridica, vor servi populației românești, acela este sau interesat a învălui realitatea, sau un naiv. Scopul este altul: a înlesni Jidanilor puțința să se așeze cât mai numeroși în orașe, pentru-ca, după-ce vor fi ocupat toate pozițiile economice dominante, să dicteze și în conducerea țării.

Dovadă că urmăresc să conducă, ei, România întregită, rezultă din campania ce a început o parte din presa jidovită contra regimului nostru electoral. Ziarul jidovit „Adevărul” din 4 Iulie 1923, se ridică contra „atotputerniciei satelor” și pune chestiunea

¹⁾ Prin două mijloace ocupă Jidanii tot mai puternic capitala noastră: prin legea chiriilor și politica hotelurilor:

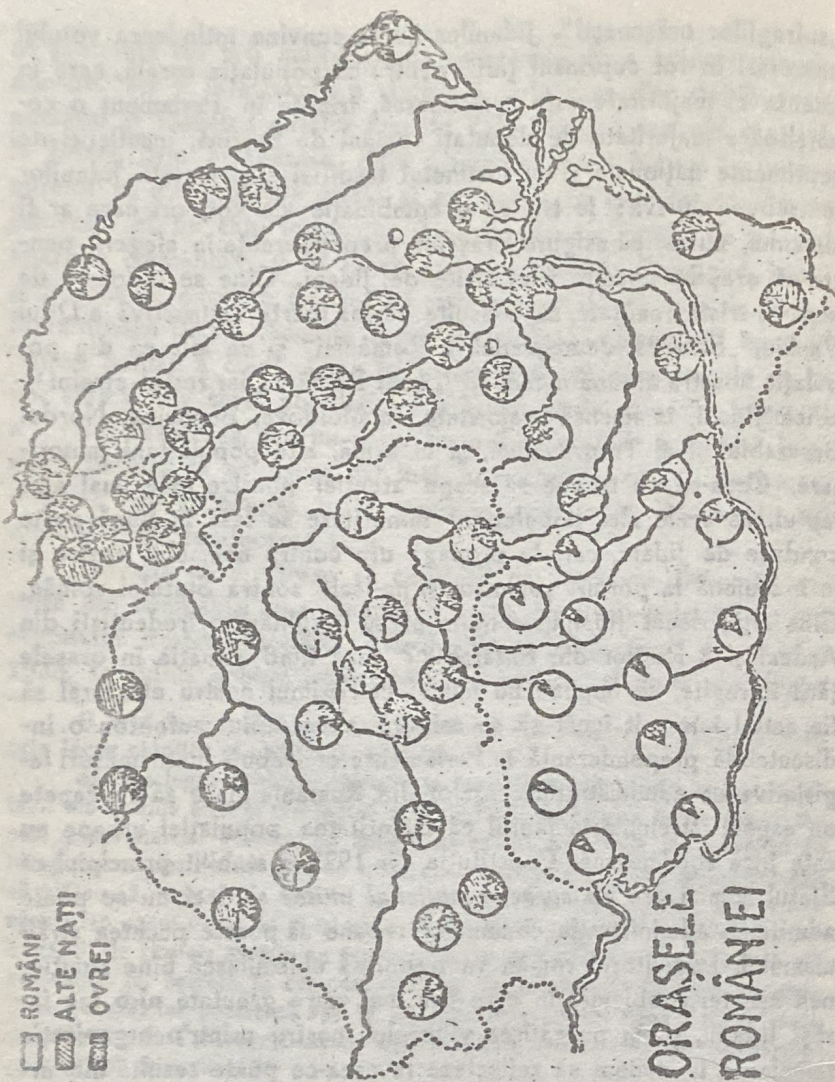
a) Prin legea chiriilor; chiriașii, la majoritate încă Jidani, au așa avantajii din chiriile mici și din faptul s'închirierii, încât s'au perpetuat în casele proprietarilor români; iar aceștia ne-având, din cauza legii, venitul de locațiune ce s'ar cuvenit față de scumpetea crescândă a vieții, ne-putând nici să plătească impozitele sporite, cu chiriile ce încasează, în cele mai multe cazuri fac pasul desperat și își vând casele. Cui? Jidanilor! Aceștia sunt îmbogățiții de război; aceștia au capital propriu, sau primesc ajutoare dela organizațiile lor secrete, să cumpere case, să se instaleze în orașe, să deposeze pe creștini pentru-că așa le dictează conducerea secretă a lui Izrael, desvăluită prin Protocoale. Acum înțelegeți, iubite cetitor, cine stă ascuns înăpoia „Ligii chiriiașilor”?

b) Chestia hotelurilor: Cine merge la București, este amenințat să rămână pe drumuri: Nu poate găsi nici o cameră la hoteluri. Toate acestea sunt luate în închiriere de Jidani. Ei, bine înțeles, păstrează camerele pentru conaționalii lor. Și astfel, pe când toți speculanții jidani își găsesc adăpost și își fac treburile în Capitală, Românul autohton nu poate intra în București, nu-și poate vedea de interesele lui, din cauza acaparării hotelurilor de către Jidani.

„sufrașiilor orășenești”. Jidanilor nu le convine întinderea votului universal în tot cuprinsul țării, pentru-că populația rurală, care în imensa ei majoritate este românească, trimite în Parlament o co-vârșitoare majoritate de deputați români de baștină, însuflețiți de sentimente naționale și cu instinctul tradiției strămoșești. Jidanilor le trebuie altceva: le trebuie o combinație de vot, ori care ar fi sistemul, numai să asigure orașelor preponderența în alegeri, pentru-că orașele noastre sunt tixite de Jidani. Cine se îndoaie de această tristă realitate, să consulte cartea foarte instructivă a D-lui Vasiliu, „Situția demografică a României” și va afla că din populația noastră urbană numai 28% sunt Români; iar restul streini¹⁾, adică Jidani, în imensă majoritate, în Moldova, Bucovina, Nordul Basarabiei și al Transilvaniei, și în urmă, alte populațiuni minoritare. Ceea-ce nu trebuie să scape atenției noastre este mai ales faptul, că acele alte populațiuni minoritare se lasă în bună parte conduse de Jidani, cari le propagă ura contra neamului nostru și le îndeamnă la porniri șoviniste și ne-leale contra Statului român. Cine alții, decât Jidanii, conduc presa Maghiarilor iredentiști din Ardeal și a Rușilor din Basarabia? Așa fiind situația în orașele țării întregite, se impune nu numai ca regimul nostru electoral să fie astfel întocmit încât să se asigure elementului autohton o indiscutabilă preponderență în Parlament; ci trebuie luate măsuri legislative ca administrația orașelor din România Mare să nu capete un aspect strein, prin faptul că majoritatea populației urbane nu este încă românească. Constituția din 1923 a stabilit principiul că Statul român are un *caracter național unitar* și deci nu se poate admite ca administrația comunelor urbane să poarte pecetea străinismului. Legiuitorul român va trebui să chibzuiască bine soluțiunea acestei probleme, în care cea mai mare greutate ni-o fac iarăși Jidanii, și, în pregătirea viitorului nostru printr'o organizație temeinică, îi invităm să reflecteze la ceea-ce poate rezultă din următoarea statistică oficială, — ea însăși incompletă relativ la idica-

¹⁾ A se vedea la pag. 192 harta cu orașele României, cutropite de Jidani, unde proporția numerică este reprezentată grafic, astfel încât cine își aruncă ochii pe ea, dintr'odată este sgduuit de realitate.

Harta de mai sus e extrasă din lucrarea, citată mai înainte, a D-lui Em. D. B. Vasiliu („Situația Demografică a României”). Din ea se vede grafic ceea-ce, am arătat până acum de atâtea ori: orașele României nu mai sunt, în cea-mai mare parte, ale Românilor. Jumătate din țară ne este astfel pierdută, sau, s'o nădăjduim, încă nedesrobită!

rea mărimii primejdiei, după cum vom vedea din compararea ei cu notele ce vor urmă:

TABLOU
de numărul locuitorilor din comunele urbane ale României.
I. În orașele din Transilvania, Banat, etc., la 1920. ¹⁾

Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționali-tăți	Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționali-tăți
Abrud	1439	28	759	Transport	113650	60109	248545
Aiud	1954	437	5717	Odorhei	211	163	9818
Alba-Iulia	5228	1770	2647	Zălau	1306	552	7511
Ocna-Sibiului	2977	12	1153	Șimleul-Silv.	1792	1580	3554
Arad	12469	5306	44715	Baia-Mare	5005	1792	5983
Oradia-Mare	8441	17880	41760	Baia-Sprie	1438	193	2377
Bistrița	3716	2018	6630	Careii-Mari	2938	2571	9785
Brașov	12183	1505	26647	Satu-Mare	4543	7855	24978
Lugoj	7625	1774	10641	Sibiu	8553	1310	22885
Caransebeș	4282	460	2877	Sebeșul-Săs.	5092	95	2238
Miercurea-Ciuc.	268	188	2219	Dej	3460	3224	5816
Gheorgheni	466	270	8084	Gherla	2585	1041	2935
Cluj	28274	10633	44635	Sighișoara	3428	204	7929
Făgăraș	2900	457	3495	Mediaș	3219	435	6470
Deva	2606	728	3903	Dicioșanmărt.	1220	490	2999
Hațeg	2425	554	1064	Ibașfalău	1464	146	2316
Hunedoara	1822	175	2201	Timișoara	15892	8296	58501
Orăștie	4107	311	2726	Sf.-Gheorghe	1337	280	9572
Sighet	4964	11026	7701	Târgul-Săcuil.	74	66	4660
Târgu-Murăș	3947	3246	23795	Turda	4475	701	9883
Reghinul-Săs.	1557	1331	5176				
				În total	181678	91113	448755
					(25%)	(12,6%)	(62,4%)
Transport	113650	60109	248545				

¹⁾ D-l Em. D. B. Vasiliu în lucrarea sa „Situația Demografică a României” ajunge la concluziuni într-o câțiva deosebite și mai probabile decât acelea ale acestor statistici oficiale, anume: 21% Români (nu 25%, cum a ratat statistica oficială), 23% Jidani (nu 12,6%!) și 53% Unguri și alții (nu 62,4). Date fiind greutatea ce le întâmpină Statul în alcătuirea Statelor, credem mai apropiate de realitate datele statistice ale cărui dlui Emil Vasiliu, deși e cunoscută obiectivitatea Direcțiunii Statisticii din Transilvania, spre deosebire de a celorlalte direcțiuni din țară, dovedite de rea creștință (cum e Direcțiunea dela București, de sub conducerea Jidanului românizat la suprafață, Colescu). V. lucrarea dlui Vasiliu.

K. În orașele din Bucovina la 1919. 1)

Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități	Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități
Cernăuți	12639	43555	35573	Transport	32055	49830	52452
Câmpulung	5246	1143	1163	Siret	2773	2330	2531
Vatra-Dornei	5773	32	2391	Storojineț	3571	2496	3137
Coțmani	19	639	5259	Suceava	1988	4909	3287
Gura-Humorului	769	1704	2626	Vijnița	19	3173	567
Rădăuți	7609	2757	5440	În total	40406	62738	61974
Transport	32055	49830	52452		(24%)	(38%)	(38%)

III. În orașele din Regatul-vechiu la 1912. 2)

Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități	Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități
Alexandria	15145	129	518	Transport	508835	81569	97099
Babadag	4216	127	343	Chilia-Veche	2744	53	148
Bacău	10885	7187	774	Curtea-de-Argeș	5909	4	366
Baia-de-Aramă	1440	—	50	Cuzgun	1530	—	74
Bârlad	20101	4367	820	Dorohoi	6891	6624	436
Botoșani	16566	14596	1412	Drăgășani	6220	97	402
Brăila	41670	8830	14553	Fălticeni	3636	4531	470
București	243496	39853	57972	Filipești	1532	—	40
Buzău	25668	1545	1594	Focșani	18871	4595	1600
Calafat	6845	150	613	Găești	3594	156	240
Caracal	13974	223	851	Galați	49828	11461	10352
Călărași	11709	362	924	Giurgiu	18409	478	1742
Câmpina	6145	527	1853	Hârlău	1704	2414	240
Câmpulung	15605	21	464	Hârșova	3674	23	293
Cernavodă	4481	150	1112	Herța	916	1880	53
Constanța	19540	706	6954	Huși	12067	3415	170
Corabia	8014	125	894	Iași	39742	30932	4555
Craiova	43335	2671	5398	Isaccea	3847	40	225
Transport	508835	81569	97099	Transport	689959	148272	118505

1) Și aici, această statistică oficială a Statului nu e aproape de tot de realitate. Di Vasiliu ajunge la următoarea proporție, în Bucovina: 11% Ro-mâni (nu 24%), 49% Evrei (nu 38%) și 40% alte nații (nu 38%).

2) Di Vasiliu constată următoarea proporție în 1919: 60% Români (față de 75% în 1912), 35% Evrei (față de 14%), 5% alte nații (față de 11%).

Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități	Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități
Transport	689959	148272	118505	Transport	856181	173632	133013
Mahmudia	1897	42	79	Sinaia	2783	58	1078
Mangalia	1522	5	402	Slatina	9086	156	583
Măcin	4821	25	440	Slănic	5478	3	31
Medgidia	5375	23	854	Slobozia	4662	24	172
Mihaileni	828	1920	454	Sulina	2891	175	4281
Mizii	6135	32	191	Târgoviște	11940	423	678
P.-Neamț	5758	3217	120	Târgul-Frumos	2524	1889	573
Ocele-Mari	5032	1	87	Târgu-Jiu	8713	81	969
Odobești	4004	1229	511	Târgu-Ocna	6086	1405	498
Oltenița	6030	130	413	Tecuci	12848	1434	645
Ostrov	3246	15	148	Tulcea	19245	735	1747
Panciu	1384	1103	250	Turnu-Măgurele	8969	189	1011
Piatra	10427	7555	980	Turnu-Severin	19081	649	3913
Pitești	17305	730	1687	Urleți	4563	6	72
Ploești	50103	2508	3849	Urziceni	3160	90	187
Râmnic-Sărat	12625	1186	685	Vaslui	6553	3492	352
Râmnic-Vâlcea	8018	209	1401	Văleni-de-Munt.	3633	11	60
Roman	11754	5299	1075	Zimnicea	6940	18	605
Roșiori-de-Vede	9958	120	882	În total	995126	184459	150470
Transport	856181	173632	133013		(75%)	(14%)	(11%)

IV. În orașele din Basarabia la 1919. 1)

(Date aproximative).

Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități	Orașele	Ro-mâni	Evrei	Alte naționa- lități
Hotin	4000	6000	7000	Transport	74000	106000	93000
Soroca	5000	6000	8000	Ismail	8000	11000	18000
Bălți	7000	8000	7000	Chilia-Nouă	5000	3000	7000
Orhei	5000	8000	7000	Bolgrad	2000	2000	14000
Chișinău	40000	62000	31000	Cahul	5000	3000	4000
Tighina	5000	8000	15000	Reni	4000	4000	6000
Cetatea-Albă	8000	8000	18000	În total	98000	129000	142000
Transport	74000	106000	93000		(23%)	(35%)	(42%)

1) Di Vasiliu indică următoarele proporții pentru același an, în Basarabia: Români 20,3% (nu 26%), Evrei 50,4% (nu 35%), alte nații 29,3% (nu 39%).

TABLOU GENERAL
Toate orașele după provincii. ¹⁾

Provincia	Români	Evrei	Alte naționalități
Vechiul Regat (1912)	995.126	184.459	150.470
Transilvania, etc. (1920)	181.678	91.113	448.755
Bucovina (1919)	40.406	62.738	61.974
Basarabia (1919)	98.000	129.000	142.000
Total	1,315.210 (50%)	467.310 (18%)	803.199 (32%)

Acest tablou general el însuși, nu oglindește, cum ar trebui, realitatea dela mijlocul anului 1923, nici cu oare-care aproximație, după cum am dovedit-o și prin notele dela paginile precedente, pentru următoarele motive:

1) Statistica din vechiul Regat este făcută de Jidanul care se pitea sub numele românesc „Colescu”. Acest domn, conform politicei rasei lui, ascundea adevărul statistic, cum se face și în alte țări occidentale cu mai mari prețeașuni de precizie și conștiinciositate ca la noi. ²⁾

2) Este făcută, în parte, la 1912, și de atunci s'au strecurat o puzderie de Jidani în țară.

3) Statisticile din provinciile alipite datează din anii 1919 și 1920 și toată lumea știe că o enormă mulțime de Jidani din

¹⁾ Dl Vasiliu ajunge în lucrarea sa la următoarele proporții foarte deosebite de cele oficiale (și justificate, într-o câtva număr, de faptul că statistica dlui Vasiliu se raportă la populația întregii țări din anul 1919-1920, pe când în totalul tabloului oficial publicat aci s'a socotit Vechiul Regat din 1912): Români 28,1% (față de 50% din statistică oficială), Jidani 40,1% (față de 18%, ¹⁾), alte naționalități 31,8% (față de 32%).

Observațiile și învățămintele pe care le-am schișat în aceste note comparând datele oficiale cu acele științifice ale Dlui Vasiliu, vor primi în mintea cititorului o desăvârșită certitudine citind prețioasa carte a Dlui Em. Vasiliu (Edit. „Cartea Românească”, Cluj).

²⁾ A se vedea constatările făcute de Ford în cartea-i mai sus citată, capitolul intitulat: „Jidanii ței ascund în Statele-Unite numărul și puterea lor”.

Ungaria, Ceho-Slovacia, Polonia și Rusia au trecut și s'au stabilit în România întregită, prin neprevăderea guvernărilor noștri și prin venalitatea administrației românești. Așa încât statistica de mai sus rămâne o palidă lumină, sub care nu se poate vedea bine realitatea, în toată goliciunea ei. Starea de fapt este alta: pe zi ce vine întâmplător, ci sunt sistematic împinși de o conducere nevăzută, și susținuți de miliardele băncilor internaționale jidovești, având o ținută bine stabilită: cucerirea treptată, lentă dar irezistibilă, a teritoriului dintre Nistru și Tisa.

Tuturor veneticilor semiți, li-am dat noi înșine o mână de ajutor, prin dispozițiile mult prea largi din Constituția dela 1923; mai mult nici nu le trebuie. Alt ajutor le dă puterea ascunsă de peste hotare; iar în țară îi ajută presa jidovească și jidovită, în a cărei strună cântă toți acei domni umanitariști români, ce își primesc răsplata serviciilor prin aurul jidovesc și prin aureola de tămăiere fabricată în atelierile presei jidovite.

Care e tactica acestei prese? Aceea recomandată de Protocoale (cap. V, pag. 65) de „a destrămă toate forțele colective”. Un exemplu:

Cum la noi există o forță colectivă puternică, aceea care rezultă din unirea pe vecie încheată între popor și Regele Ferdinand, asupra acestui legământ se aruncă Jidovimea, prin presa ei înveninată, și caută să-l distrugă, semănând intringa, minciuna, calomnia și teroarea. ¹⁾

Cităm un exemplu:

Ziarul „Viitorul” (din 29 Iunie 1923) vorbind de „Unelirile unei anumite prese”, arată că ziarele jidovite „Adevărul”, „Dimineața”, „Aurora”, „Presa” și „Lupta”, „inventează conflicte diplomatice și publică declarații pe care miniștrii nu le-au făcut,

¹⁾ Faptul că Jidanii practică această politică până va sosi domnia lui Izrael, îl recunoaște însuși autorul Protocoalelor, vorbind despre necesitatea unirii între rege și popor: „Această (apropiere) produce unirea necesară a celor două forțe, pe care noi astăzi le-am despărțit prin teroare. Această teroare ne eră indispensabilă câtva timp, pentru-ca cele două forțe (popor și rege) să cadă separat sub înflința noastră”.

pentru a creia conflicte între Rege și poporul său" și apoi citează următoarea afirmațiune făcută de gazeta țărănistă jidovită „Aurora“:

„Astăzi complotul regilor împotriva popoarelor a devenit public. Popoarele sunt prevenite și un om prevenit face cât doi“ (!)

La această intrigă perfidă, și criminală instigație, ziarul „Viitorul“ răspunde, denunțând machinațiunea scribilor Jidani, în următorii termeni:

„Scopul pe care-l urmărește anumita presă din România, reese acum în toată goliciunea lui. Ziarele d-lor Rosenthal și Honigman, împreună cu officiosul țărănist, urmăresc să creeze, prin știrile pe care le inventează, un conflict între poporul român și regele Ferdinand, o desbinare între poporul jugoslav și regele Alexandru și o neînțelegere între poporul bulgar și regele Boris.

„Oamenii cari ar fi fost indicați să vândă altă-dată haine vechi și au ajuns azi să scrie și să conducă ziarele democrației noi, au pretenția să denunțe unele „alianțe sfinte“ și să îndrumeze destinele unor popoare din rândul cărora dâșii nu fac parte.

„Față de pretențiile absurde ale acestor îndrumători de ocazie ai opiniei publice românești, se cade ca oamenii cinstiți din această țară să păstreze o rezervă cuvenită și un dispreț suveran“.

Din faptul acesta, care e doar un exemplu între multe altele, nu rezultă numai acțiunea ascunsă, dușmănoasă și disolvantă a Jidanilor opleșiți la noi și îngrășați din sucii muncii românești; ci mai ales acea fățarnicie, care nu s'a desmintit nici odată în acțiunea Jidovimii de pe glob, acea discordanță între vorbele mincinoase aruncate de ei pentru uzul credulilor și între adevăratele intenții, care, realizate fiind, le aduc lor și numai lor bani și putere. Foarte exact îi demască Ford (op. cit., I, pag. 79—80) în următoarele rânduri:

„Jidanul este adversarul ori-cărei întocmiri care nu este jidănească. Când dă drum liber înclinațiunilor lui, el este republican în monarhie, socialist în republică, iar față de socialism este bolșevic.

„Care sunt motivele acestei acțiuni disolvante? Întâi, o lipsă

totală a unei convingeri democratice. Jidanul, după firea lui, este despot. Democrația este bună pentru restul omenirii; pe când Jidanul, ori-unde s'ar afla, constituie o aristocrație de un fel sau altul. Democrația este numai instrumentul, pe care agitatorii jidani îl pun în mișcare, spre a se ridica ei la nivelul general, sub care până atunci erau confundați. Îndată ce au ajuns la acel-nivel, ei încep imediat a face sforțări spre a dobândi privilegiu, ca și cum ar avea dreptul la o situație privilegiată: un exemplu de cel mai înspăimântător privilegiu de care s'au bucurat, ni-l oferă situația ce au avut-o la Conferința Păcii după războiul mondial. Jidanii sunt astăzi singura națiune, ale cărei privilegii speciale și extraordinare au fost asigurate la acea Conferință“.

CAPITOLUL XXIV.

Conținut: — *Întărirea rădăcinilor regelui David. Pregătirea regelui. Îndepărtarea moștenitorilor direcți. Regele și cei trei inițiatori ai săi. Regele-destin. Crăznenia obiceiurilor exterioare ale regelui Jidanilor. —*

Acum voiu trece la mijloacele asigurării rădăcinilor dinastice ale regelui.

Aceleași principii ne vor conduce, care au dat până acum înțelepșilor noștri frânele tuturor treburilor lumii. Noi vom îndruma gândirea, întregii omeniri.

Mai mulți membri ai rasei lui David vor pregăti pe regi și pe moștenitorii lor, alegând pe aceștia din urmă nu după dreptul ereditar, ci după însușirile lor strălucite; îi vor iniția în tainele ascunse ale politicei, în planurile de guvernământ, cu condiția totuși ca nimeni să nu cunoască aceste secrete. Scopul acestui fel de a lucra e ca toată lumea să știe că conducerea nu poate fi incredințată celor cari nu sunt inițiați în misterele artei sale.

Numai aceste persoane vor putea învăța aplicarea planurilor politice, învățămintele experienței veacurilor, toate observările noastre asupra legilor politice-economice și asupra științelor sociale, într'un cuvânt întregul spirit al acestor legi, pe care natura însăși le-a făcut neclintite, pentru a regula raporturile dintre oameni.

Moștenitorii direcți vor fi adesea înlăturați de la tron, dacă, în timpul lor de studii, dau dovadă de ușurință, de blândețe și de alte însușiri primejdioase pentru putere, care îi fac incapabili de a governa, și care sunt dăunătoare funcțiunii regale.

Numai aceia cari sunt absolut capabili de o guvernare ho-

lărată, neînduplecată până la cruzime, vor putea primi frânele dela înțelepșii noștri.

În caz de boală care ar pricinui slăbirea voinței, regii vor trebui să remită frânele stăpânirii, după cum spune legea, în alte mâni, care vor fi capabile.

Planurile de acțiune ale regelui, planurile sale imediate, nu vor fi cunoscute nimănui chiar de aceia cari vor purta numele de prim-sfetnici ai tronului.

Singur regele și cei trei inițiatori ai săi vor cunoaște viitorul.

În persoana regelui, stăpân pe sine însuși și pe omenire, mulțumită unei voințe neclintite, toți vor crede că văd destinul cu căile lui necunoscute. Nimeni nu va ști ce vrea să atingă regele prin poruncile sale, și de aceea nimeni nu va îndrăzni să se pună de-acurmezișul drumului necunoscut.

Trebue, bine'nțeles, ca inteligența regelui să corespundă planului de guvernământ care-i este incredințat. Iată pentru ce nu se va putea urca pe tron decât după ce îi va fi fost pusă la încercare de către înțelepșii despre cari am vorbit. Pentruca poporul să-și cunoască și să-și iubească regele, trebue ca acesta să vorbească poporului pe piețele publice. Aceasta dă naștere unirii trebuincioase a celor două forțe, pe care astăzi le-am despărțit prin feroare.

Această feroare ne era indispensabilă câțva timp, pentruca aceste două forțe să cadă, separat, sub influința noastră...

Regele Jidanilor nu trebue să stea sub puterea palimilor, și mai ales sub puterea voluptății; el nu trebue să dea prin nici o lamură a caracterului său întâietate instincțelor asupra inteligenței. Voluptatea lasă înrâuriri primejdioase asupra facultăților intelectuale și asupra limpezimii vederilor, întorcând gândurile omului asupra părții celei mai rele și celei mai animalice a activității omenești.

Stâlpu omenirii — în persoana domnitorului universal din sămânța sfântă a lui David, — trebue să jertfească poporului său toate gusturile sale personale.

Suveranul nostru trebue să fie de o corectitudine exemplară.

COMENTARIU

LA CAPITOLUL XXIV.

Este un fapt psihologic cunoscut, că: imensa majoritate a criminalilor mărturisesc crimă înainte de a muri. Această lege stăpânește și națiunea evreiască. Protocoalele Înțelepților Sionului constituie o dovadă. Ce sânt aceste Protocoale de cât o îngrozitoare mărturisire a tuturor suferințelor ce au provocat Jidanii omenirii creștine? Nu ne dau ele cheia pentru a înțelege tot răul ce bântue astăzi în omenire? Nu se pătrund mai exact și mai adânc, în lumina Protocoalelor, adevăratele cauze ale frământărilor sociale și politice de la marea Revoluție franceză încoace? Pre-tutindeni observăm amestecul jidovesc, disolvant. Chiar un om ca Bismark a trebuit să facă compromisuri cu această față ocultă, care pe vremea lui nu părea atât de periculoasă.

Astăzi însă lumea a început să se deștepte. O puternică suflare antisemită, nu retrogradă, nu obscurantistă, nu pornind din motive religioase cum clevetesc Jidanii, ci luminată, națională, isvorâtă din adâncurile instinctului de conservare, se ridică tot mai impunătoare din Statele cele mai înarmate în lupta pentru existență. Această mișcare crește pe zi ce merge, cucerește pe indiferenți și convertește pe umanitariști, cari totuși simt că Patria este mai aproape de cât Umanitatea. Când lumea creștină a început să vadă primejdia, când îi simte apăsarea și când, încet dar sigur, se pregătește să scuture jugul domniei jidovești, mai rămâne vre-o îndoială de partea cui va fi isbânda? Rămâne a se lumina națiunile pe care Jidanii le zăpăcesc încă prin presa lor, a se revizui toate concepțiile false fabricate în officinele semite, a se pune ordinea în locul desordinei ivite după marele război și întreținute de Jidani, a se ridica în sufletul ori-cărui ne-Jidan altarul Patriei mai presus de toate utopiile cosmopolite; și atunci, în loc să se înfățișeze lumii înmărmurite despotismul majestos al Judaismului, se vor împlini cu dreptate cuvintele din Sfânta Scriptură: *Pieirea ta prin tine Izrael!*.

SPARȘITUL „PROTOCOALELOR“.

ÎNCHIEIERE

Cine își inchipuiește că „Protocoalele“, — comentate în această ediție, în grabă, pentru a deștepta cât mai e timp pe adevărații Români asupra pericolului evreesc, — constituie cea dintâi mărturisire a Jidanilor că ținesc să dărâme actuala ordine socială creștină, se înșală amar. Asemenea apreciere sumară și superficială provine de obicei din faptul, că nici oamenii noștri politici, nici intelectualii noștri, în imensa lor majoritate, nu cunosc chestiunea evreiască. Fiecare din ei constata răul în oarecare măsură, simte o anumită apăsare invizibilă și tot mai efectivă, dar nu s'a ridicat la un studiu aprofundat, spre a pătrunde problema în toată adâncimea și întinderea ei internațională.

Mareșalul Ludendorff, care este și un cap politic, a făcut următoarea afirmațiune, ce dă prilej de gândire serioasă: „Dacă vom studia cu de-amănuntul istoria poporului evreu, organizațiile lui, felul său de a lupta, vom ajunge să scriem altfel istoria lumii. Această schimbare în tratarea istoriei va fi cu atât mai mare, cu cât ne apropiem de actualitate“¹⁾.

„Protocoalele Înțelepților Sionului“ nu constituie decât una din edițiile atâtor planuri jidovești de dată mai veche, lucrate în taină, care de mult ținesc la desființarea principiului de autoritate din lumea creștină. Pentru a dovedi identitatea de gândire dintre învățămintele²⁾ din „Protocoale“ și cele din o serie de

¹⁾ Cf. Ludendorff, „Kriegführung und Politik“, ediția II, din anul 1922 pag. 51. — Ultimele cuvinte ale acestui citat din autorul german, se pot preciza în felul următor: cu cât pătrundem mai adânc în tainele diplomației contemporane.

²⁾ Este foarte probabil că conținutul Protocoalelor provine din notele luate de un discipol, după cursul ținut de vre-un mare învățat jidan, într-o întrunire secretă și exclusiv jidovească. Aceasta rezultă, spre exemplu, din următoarea farză cuprinsă în Protocolul XVI: „Când voiți să isprăviți expunerea programului nostru de lucru pentru zile de-acum și pentru viitor, o să vă arăt și bazele acestor teorii“. Cf. de asemenea începutul Protocolului X: „Încep astăzi repezindu-vă ceea-ce vi-am mai spus altă-dată, și vă rog să vă aduceți aminte...“

în Statele-Unite, după informația dată de Ford în „Jidanul internațional” partea II, pag. 67: Generalul Bingham, prefect al poliției din New-York, a afirmat că cei mai mulți din negustorii de carne vie sunt Jidani. După o campanie aprigă a presei jidovești și jidovite, omul acesta cinstit, care a avut curajul să spună adevărul, a trebuit să se retragă din viața publică.

II. Un Stat de-asupra Statului. Un exemplu de această realizare a politicii jidovești ne oferă *Liga Națiunilor*, unde puterile anglo-saxone au preponderența, dar de fapt sunt mânate de la spate de forța mondială a Jidanilor. Cine se îndoește de această afirmațiune, să citească articolul lui Ford, din lucrarea mai sus citată (pag. 111—127), de unde se vede cum mâna ascunsă jidovească a umilit Polonia, prin Jidanul Morgenthau, impunându-i-se un regim de Stat vasal.

Dar și înainte de războiul mondial se pot urmări machinațiunile jidovești în raporturile internaționale dintre State. Câte-va exemple, luate din *Ford*, op. cit., pag. 84:

„Istoria diplomatică a Statelor-Unite în ultimii 70 de ani este bogată în dovezi despre activitatea organizației jidovești *B'nai B'rith* (care și-a împărțit lumea în 11 districte, având până în prezent 426 organizațiuni în subordin. Dintre aceste districte 7 sunt în America, iar celelalte 4 în Berlin, Viena, București și Constantinopol). În 1870 un membru al acestei organizațiuni, Pixotto, a fost numit consul al Statelor-Unite la București, cu scopul special „de a ameliora starea Jidanilor crud persecutați în România”.

Ford continuă:

„Aceste persecuțiuni au constat în apărarea țărănilor români contra celui mai rău dintre dușmanii lor: basamacul (rachiul) jidovesc și arendașul jidan. Această numire a avut loc după propunerea făcută de *B'nai B'rith*; tratativele au fost conduse de membrul Simon Wolf.

„Acest Simon Wolf a fost 50 de ani în Washington reprezentantul permanent și oficial al pretențiunilor jidănești. Dacă ar voi, ar putea să scrie o istorie plină de învățăminte asupra legăturilor dintre *B'nai B'rith* și numirile din diplomație. El a propus secretarului de Stat de la Externe, Bryan, să numească un Jidan ca Ministru al Statelor-Unite în Spania, spre a arăta acestei țări că Statele-Unite nu aprobă isgonirea Jidanilor din Spania în secolul al XV. Jidanii împing pe Președintele Harding să numească

ca ambasador pentru Germania un Jidan, spre a arăta Germanilor nemulțumirea Statelor-Unite față de împotrivirea Germanilor contra concepției, că serviciul diplomatic american funcționează ca o agenție a pretențiilor mondiale jidovești, atare concepție s'a format de mult și a avut ca urmări unele numiri în diplomația americană, care pun poporul nostru pe gânduri”.

Alt caz, din articolul lui Ford, intitulat: „Cum a trebuit să se plece un șef de Stat” (pag. 98—104):

Între Rusia și St.-Unite exista o convenție comercială din 1840. Jidani din Rusia plecau în America, obțineau repede cetățenia americană și se întorceau ca cetățeni americani în Rusia, sub protecția Statelor-Unite. Această manevră le da puțința, ca streini, să exploateze Rusia în mai multă libertate, decât dacă ar fi rămas supuși ruși. Guvernul rusesc oprește intrarea în țară a acestor pseudo-americani. Jidanii din Statele-Unite tipă prin presa cumpărată de ei, împing la explicațiuni diplomatice și cer președintelui Taft denunțarea convenției. Acesta refuză net. A treia zi, după refuzul dat delegației curat jidovești (vezi numele membrilor, pag. 102), Președintele Statelor-Unite își pleacă capul și denunță convenția comercială cu Rusia, în Februarie 1911. Aceasta nu înseamnă un Stat de-asupra Statului, așa cum scria Maestrul Jidov al Francmasoneriei, lui Garibaldi?

III. Un Stat în contra Statului. Din momentul în care a pătruns în sufletul Jidanilor convingerea că ei, ca „popor ales”, vor clădi un Stat al lui Izrael, universal, pe ruinele Statelor creștine, este firesc ca Jidanii din orice Stat actual să lucreze astfel, încât să se poată apropia mai repede de realizarea idealului lor. De câte ori politica unui Stat, starea socială a unei societăți, nu promovează interesele lor, este firesc ca ei, să se opună din răsuputeri, să fie dușmanul înversunat al acelui Stat.¹⁾ Să-și amintească bătrânii și să aște tineretul nostru, că cele mai grele bătălii, cele mai sfruntate neadevăruri, cele mai negre calomnii în streinățate, contra României mici, au pornit din sânul comunităților evreiești din țară. Când Prințul Carol a venit în România la 1866, una din chestiunile cele mai spinoase, ridicate de propa-

¹⁾ Această atitudine și mentalitate domnește la Jidanii din toate țările. În 1912 avocatul jidan Loeb a făcut într-o adunare jidovească următoarea declarațiune: „Noi trăim într'un Stat creștin: aceasta nu se poate împăca cu interesele judaismului. Statul creștin trebuie dat de-o parte”. Vezi nota traducătorului german al cărții lui Ford „Der Internationale Jude”, Partea II, pag. 131.

ganda dușmănoasă a Jidanilor din țară, a fost chestiunea evrească. Și pentru-că bărbații de Stat ai României înțelegeau să nu cedeze, ci să apere patrimoniul strămoșesc, lupta a luat un caracter extern: este cunoscută scrisoarea trimisă Domnitorului Carol, viitorul rege Carol I, de Jidanul Crémieux, prin care îi spunea: „dă afară din guvern pentru totdeauna pe Brătianu“ („frappez Brătianu d'une révocation absolue“); este cunoscută faimoasa notă diplomatică a lui Kogălniceanu, din 1868, prin care a luminat streinătatea, spulberând calomniile și minciunile răspândite în lumea întreagă de Jidanii veșnic tânguitori și bârfitori din țara noastră. (Vezi: *Verax „La Roumanie et les Juifs“*, pag. 141—146).

Așa se purtau Jidanii în epoca de consolidare a României mici. Dar în România Mare cine împedecă consolidarea, discreditându-ne țara în streinătate? cine ne ponegrește prin presa jidovită ce își zice „independentă“? Jidanii. Răsleți? Nu; ci constituiți într'o formidabilă organizație secretă. Acestea nu sunt oare acte de ostilitate contra țării unde te hrănești și unde te îmbogățești prin exploatarea autohtonilor?

Dar față de Rusia, cum s'au purtat în vremea Tarismului? Despre propaganda făcută în streinătate, prin presa jidovită, în contra Rusiei, Ford, în lucrarea citată, pag. 100, face următoarea apreciere:

„Propaganda contra Rusiei din cauza „persecuției Jidanilor“ constituie cea mai mare excocherie mondială („der ärgste Weltbetrug“) a timpurilor noi“.

Spre a tăia ori-ce puțință de replică, făcută cu bună-credință, să ne întoarcem privirea către o țară, care până la 1920 nu a cunoscut „antisemitismul“, către Statele-Unite.

Cum se manifestă acolo ostilitatea contra Statului, în ultimii ani, dela încheierea păcii încoace?

Jidanii simțindu-se tot mai puternici, au început o campanie sistematică pentru a „judaiza“ societatea americană. Acolo nu mai este vorba de păstrarea intactă a ființei neamului evreesc, ci de un atac pornit contra societății creștine. O sumă de pretențiuni formulate prin presa jidovită, desvăluie această campanie. Luăm din Ford, pag. 76—82, câteva informațiuni prețioase, spre a deștepta spiritul public românesc din România întregită:

„Să se suprimă ori-ce indicație privitoare la *Christos*, ce ar apărea în documente oficiale și adunări publice, emanând dela autoritățile orașenești, de Stat, sau federale. Se menționează protestul unui rabin contra guvernatorului din Arcansas, care într'o

manifestație publică a întrebuițat „o expresie privitoare la *Christos*“, „einen christologischen Ausdruck“.

Altă pretenție:

„Jidanii să aibă dreptul să-și țină deschise Dumineca magazinele lor, fabricile lor, teatrele lor, să aibă dreptul să lucreze și să facă comerț Dumineca“.

Altă pretenție:

„Să se suprimă sărbătorirea Crăciunului în școlile publice, în piețele publice, în birourile poliției; să se interzică expunerea în piețele publice a brazilor de Crăciun, precum și cântări în public, prin care se glorifică nașterea Domnului.“¹⁾

Altă pretenție:

„Să fie dați afară din slujbe și urmăriți judecătorește toți funcționarii cari critică rasa jidovească, chiar când fac aceasta în interesul public“.

Altă pretenție:

„Să se institue *Beth Din's*, adică tribunale jidovești, în clădirile oficiale ale tribunalelor actuale. În mai multe locuri s'a și admis atare cerere“.

Altă pretenție:

„Să fie interzisă expresia „creștin“ sau expresia „Stat, religie și naționalitate“ în toate publicațiile oficiale, pentru-că ating drepturile jidovești și înseamnă degradarea Jidanilor“.

După aceste pretențiuni și multe altele, Ford, găsind că

¹⁾ Cine se mai poate îndoi că cele trei pretențiuni, mai sus citate, nu pornesc din instrucțiile date în Protocoale, de a distruge religia creștină? Protocolul IV, pag. 59—60, conține următorul învățământ: „Iată de ce trebuie să dărămăm credința și să smulgem din sufletul creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a-l înlocui cu socoteli și lipsuri materiale“. În Protocolul XVII se întâlnește următoarea mărturisire: „Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoșilor creștini și să le desorganizăm misiunea care ne-ar putea astăzi stânjeni mult“. În afară de veninul presei și al literaturii jidovești și jidovite, aruncat cu iscusință asupra fețelor bisericesti și instituțiilor creștine, Jidanii au mai găsit un mijloc mult mai practic de a discreditat preoșimea creștină: prin *cinematografe*. Ei n'au inventat *cinematograful*, dar ei l-au acaparat exclusiv, pentru a influența opinia publică prin filme, combinate pentru atingerea scopului lor. *Cinematograful* este instrumentul cel mai potrivit de a răspândi „invățământul prin imagini“ despre care se vorbește la sfârșitul Protocolului XVI (pag. 132 și 134). (Cf. Ford, op. cit., II, pag. 53—65).

Jidanii prea întind coarda răbdării americane, face următoarele aprecieri:

„Acum, ori-ce American trebuie să vadă, că drepturile lui (nu ale Jidanilor) sunt atinse, prin exploatarea simțului lui de dreptate. El vede că: astăzi singura intoleranță religioasă efectivă este atacul Jidanilor asupra drepturilor religioase ale altora, precum și hotărîrea semită de a stinge ori-ce urmă de caracter creștin¹⁾ din viața publică a Statelor-Unite. Ori-ce privire și ori-ce sunet despre ceea-ce este creștin, le tulbură lor liniștea și pacea, și acest caracter creștin îl calcă în picioare de câte-ori pot, prin mijloace politice. Unde duce aceasta, au arătat „școlile reformiste“ ale bolșevicilor din Rusia și din Ungaria“.

Rugăm pe celitor să pună în legătură această tendință de descreștinare, cu faptul, că toată presa jidovească și jidovită din România a atacat, persiflat, târît în noroiu dispoziția I. P. S. S. Mitropolitului Primat al României întregite, prin care a introdus un ceremonial mai impunător și mai pronunțat creștinesc la depunerea jurământului înaintea instanțelor judecătorești.

Spre a dărâma complect organizația actuală a societății creștine, mai trebuie sfărâmată și *armata*, scutul Statelor moderne: așa scrie Maestrul francmasonic. Această învățătură este cea mai potrivită cu firea Jidanilor, ea rezultă din toată istoria lor și a lumii, și este mai ales ilustrată de puterea Jidanilor în războiul mondial. A scrie adjectivul „războinic“ pe lângă cuvântul Jidan, înseamnă a face glume. Chiar în luptele lor naționale pe pământul Palestinei, n'au luptat ei, ci triburile streine de neamul lor, pe care le-au plătit ca mercenari. (Vezi: Maurice Muret, „L'Esprit Juif“, pag. 39). Acest neam de paraziți e așa de nefolositor în război, încât nimeni, până în secolul XIX, nu l-a chemat la recrutare. Ar fi fost să se umple oștirile creștine cu elemente disolvante și cu

¹⁾ Nu numai în Statele-Unite, și nu numai după războiul mondial, care a adus Jidanilor putere și bogăție, formulează ei pretenții, care înseamnă a șterge ori-ce urmă de caracter creștin din viața Statului, — ci și în Franța, cu mult înaintea războiului mondial, Jidanii au așiflat aceeași politică. Un caz: „La 20 Februarie 1899, se discutau în camera franceză creditele necesare pentru înmormântarea națională și creștină a președintelui Republicii, Félix Faure. Ovreiul Dejante se ridică și strigă: „Protestez contra caracterului religios al înmormântării, ca contrar sentimentului național“. Președintele Camerii, d-l Deschanel, îi răspunde: „Sentimentele familiei lui Félix Faure sunt conforme cu sentimentul național“. — Cf. „Destinul și Istoria evreiască“, de Generalul Alexandru Iarca, 1922, pag. 115.

trădători. Numai după ce li s'au acordat drepturi cetățenești, au fost recrutați în diferitele State europene. Cu care rezultat? Răspunsul stă, între altele, în următoarele două fapte:

1. S'a propus a se face o statistică în Germania, spre-a-se ști numărul Jidanilor cari au luptat efectiv pe front în războiul mondial. Statistica nu s'a întocmit, fiind oprită de Jidanii atotputernici, pentrucă s'ar fi rușinat neamul lui Izrael de concluziile ei.

2. În Polonia a adus un proiect de lege prin care Statul se dispensează de serviciile militare ale Jidanilor.

Dar în țara noastră, cum s'au purtat Jidanii în timpul ocupației germane, și ca militari?

Cine voește să se informeze exact asupra purtării lor în timpul ocupației, să citească cartea scrisă de Arhibald, intitulată „Porcii“, volumul I, pe care Jidanii au avut grija să-l scoată din comerț. Acolo se va vedea ce cetățeni fideli și iubitori de țară strânge România la sânul ei!

Cine voește să afle ce isprăvi au făcut în războiul pentru întregirea neamului, în ce măsură au răspuns la chemare și cum au luptat cu „fața spre inamic“, să citească cartea dlui A. C. Cuza intitulată „Jidanii în Război“, din care, spre edificarea cititorului, extragem următorul rezumat:

I. În războiul de la 1877. Au trecut Dunărea 900 de Jidani. N'a murit nici unul, au dispărut 4 Jidani din Regimentul 13 Iași, care s'a acoperit de glorie.

Pentru fapta de a fi dispărut 4 Jidani, au fost încetățeniți *una mie* după încheierea păcii. (Cf. A. C. Cuza, *Jidanii în Război*, pag. 11).

II. În campania din 1913. La Corpul IV de Armată, au participat 5400 Jidani dintre cari 53% la front, iar 47% la părțile sedentare.

După arătările comandantului diviziei VIII, pe teritoriul căreia sunt cei mai mulți Evrei, rezultă că de la 1900—1909, au fost recrutați în absență 11754 Evrei și 6567 Români; iar dezertările în timpul svonului de război între noi și Bulgaria, prin Decembrie 1912 și Ianuarie 1913, au fost, în cifră rotundă, de 10,27% pentru Evrei, și 0,60% pentru Români. (Cf. Cuza, pag. 14, 16, 18).

III. În războiul pentru întregirea neamului. La 741.309 Români mobilizați, au fost mobilizați 15.969 Jidani; Români au fost mo-

bilizați în proporție de 10%, din populația românească a vechiului Regat, iar Jidanii, cum erau cel puțin 300.000, — după declarația Primului Ministru din 1918, A. Marghiloman, — rezultă că s'au sustras cu 50% dela recrutare. După statistica lui A. C. Cuza, cum locuiau 500.000 Jidani în țară la 1916, urmează că s'au sustras în proporție de 70% dela recrutare. În loc să fie recrutați 50.000 de Jidani, au fost recrutați circa 16.000, adică de 3 ori mai puțin decât se cuvenea, față de Români.

Cum s'au purtat mobilizații jidani?

Din 15.969 Jidani, 6078 au fost trecuți dela început ca ne-comatanți. S'au redus numărul așa zișilor combatanți, la 9951.

Din 9951 Jidani, au trecut ca dezertori la inamic în așa măsură, încât la un dezertor român, apar 26 dezertori evrei. Vezi raportul Statului Major al Diviziei VI, ibid., pag. 29).

Așadar, pe când au participat de 3 ori mai puțin la mobilizare, decât se cuvenea, după numărul populației, au dezertat de 26 de ori mai mult decât soldații români.

Printre dezertorii jidani, îl ocupă locul de frunte nu gradele inferioare, ci ofițerii medici, adică pătura cultă a elementului semit. (V. ibid., pag. 20—30).

Drept ultim argument, reproducem mai jos, pentru a lumina pe cetitorul român asupra calităților de militar și de patriot român ale Jidanului, un act oficial, deosebit de elocvent: „Ordinul Generalului Arghirescu, comandantul, în război, al Diviziei a VI-a, Nr. 5945, din 8 Octombrie 1917, dat către Divizia sa:

„Încă dela începutul războiului, am avut ocazia să constat că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte rușinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marțială a Diviziei, dela intrarea în campanie până azi.

„Din totalul de 107 dezertări la inamic, 50 de cazuri sunt ale soldaților evrei, care, raportat la numărul luptătorilor evrei, revine peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezertările de aceeași categorie ale Românilor, în raport cu numărul luptătorilor români, nu atinge aici 0,5 la sută. La un dezertor român revine deci 30 de dezertori evrei.

„Proporția este mai mult decât îngrijitoare; ea desvăluie mentalitatea și sentimentele antipatriotice ale acelor cari s'au

născut, au crescut și s'au hrănit pe pământul țării noastre, pentru ca la momentul de grea cumpănă s'o părăsească.

„Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, cari își calcă, fără scrupul, jurământul de credință și datorită de cinste și omenie față de steagul țării, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia, și că, dacă nu au dezertat până în prezent, este că nu au avut ocazie s'o facă.

„Pentru a preîntîmpina răul, ce decurge pentru noi din formațiunile ce acești dezertori conștienți procură inamicului, și pentru a înlătură exemplul imoral, ce ei dau celorlalți luptători,

„Ordon ca Comandanții tuturor unităților să ia măsurile cele mai potrivite cu situația în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aci înainte, în niște un chip, soldaților evrei, ocazia de a dezerta la inamic.

„Ei nu vor mai fi întrebuințați în patulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, semnalizatori etc. Vor fi supravegheați cu ultima rigoare și puși la lucru înapoia frontului, în condițiuni care prin ele înșile să compenseze îndepărtarea dela posturile periculoase.

„Fac răspunzători pe toți comandanții de unități, de dezertările viitoare ale Evreilor, care nu vor putea reuși, decât numai datorită nerespectării acestui ordin,—

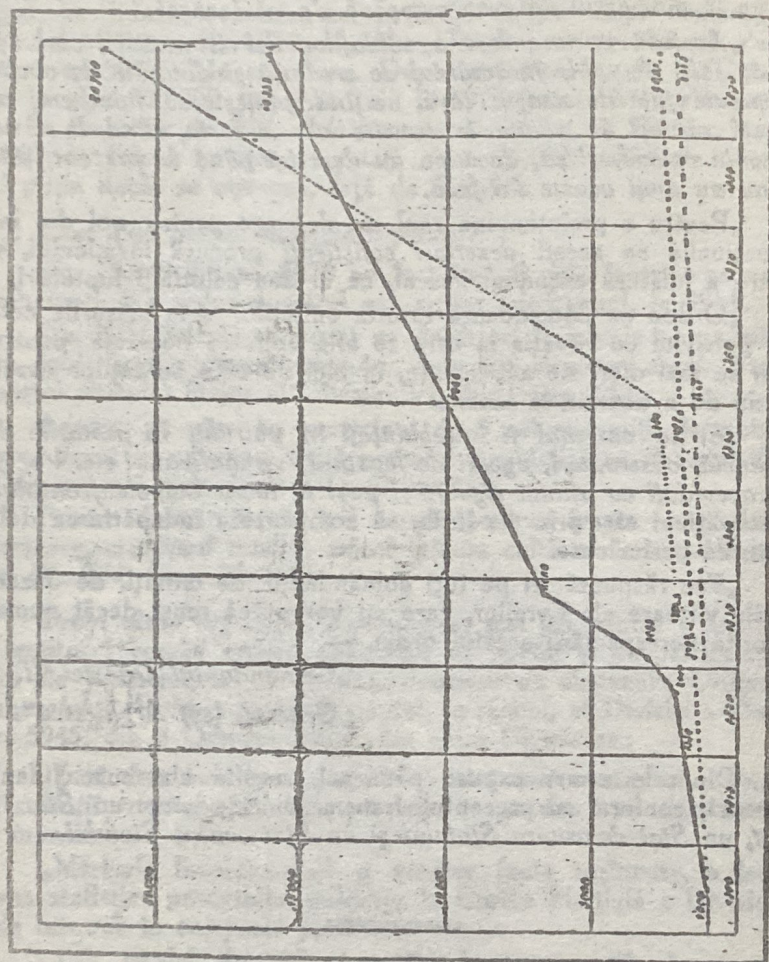
„Comandantul Diviziei VI.

„General, (ss) Arghirescu“.

Din cele sumar expuse până aci, rezultă clar cum Jidanii lucrează, conform cu preceptul francmasonic, pentru: un Stat în Stat, un Stat de-asupra Statului și un Stat contra Statului.

CUM SE ÎNMULȚESC JIDANII:

Creșterea comparată a 1000 Jidani și 1000 Creștini: în Moldova dela 1831 până la 1899, în Muntenia dela 1803 până la 1899.

LEGENDA:

----- Creștinii în Moldova.   ——— Jidanii în Moldova.
 ..... Creștinii în Muntenia.   ..... Jidanii în Muntenia.

(Din Verax: „La-Roumanie et les Juifs”, București, 1903, pag. 58).

APENDICE

CONSTATĂRI
 FĂCUTE DE MILIARDARUL AMERICAN HENRY-FORD,
 CANDIDAT LA PREȘEDINȚIA STATELOR-UNITE,
 ÎN CARTEA SA ÎNTITULATĂ „JIDANUL INTERNAȚIONAL”
 Traducere germană, — „Der Internationale Jude”, Leipzig, 1920).

(Traducerea germană a părții I, în timp de 2 ani, a ajuns la 37.000 exemplare; partea II, în curs de un an, a ajuns la 13.000 exemplare).

Mărturisirea Jidanilor către conașionarii lor,
 că bolșevismul este opera lor.

Ford (op. cit., partea I, pag. 189) citează următoarea afirmațiune din ziarul „Evreul American” din 10 Septembrie 1920:

„Starea de lucruri pe care o produs-o cu atâta putere, în Rusia, idealismul jidovesc și nemulțumirea jidovească, — tinde să se înlăptuiască acum și în alte țări, prin mijlocirea aceluiași însușiri istorice ale spiritului și inimii jidovești”.

Ibid., pag. 195:

„D-I Cohan scrie în ziarul „Comunistul” din Aprilie 1919: „Fără exagerare se poate spune că marea revoluție socială din Rusia s'a înlăptuit prin mâinile Jidanilor. Massele proaste și apă-sate ale muncitorimei și țărânilor ruse, ar fi fost în stare să scuture jugul burgheziei? Nul Jidanii au fost aceia cari nu numai că au dus proletariatul rusesc către aurora Internaționalei, dar conduc și astăzi sovietele, care sunt puse în mâni sigure. „...Simbolul judaismului, care a luptat veacuri de-arândul contra capitalismului (!) a devenit și simbolul proletariatului rus, precum arată și adoptarea stelei roșii cu cinci colțuri, care, precum este știut, a fost în vremuri mai vechi simbolul sionismului și al judaismului. Sub acest semn ne vine victoria, sub acest semn sosește moartea burgheziei parazitare. Lacrimile pe care judaismul le-a vărsat odată, le va transpiră prin stropi de sânge această burghezime”.

La pag. 194, Ford spune următoarele despre finanța internațională jidovească, care întreține bolșevismul:

„Adevărul întreg este că finanța jidănească din toate țările este interesată la existența bolșevismului, acesta fiind o întreprindere jidovească“.

Ibid., I, pag. 190, despre tâlhăria bolșevică, deci jidovească:

„Acum vedem bolșevici ruși în țară la noi, paradând pe străzile New-York-ului, cu tabachere de aur furate dela familiile ruse; vedem la ei bijuterii de tot felul, răpite femeilor ruse. Niciodată bolșevismul nu s'a înălțat mai sus decât a fi idealul cămătarilor și al hoților prin efracțiune. Dar va mai trece încă vreme până când America să primească ordine redactate în jidovește (ca în Rusia), sau până când femeile americane să cedeze bijuteriile lor „poporului ales“. Cu toată legătura ce este între Ovreiul american, bolșevismul rus și Protocoale, totuși se găesc scriitori jidani, cari au îndrăzneala să spună că numai nebunii văd acea legătură. Nu, numai orbii nu o pot vedea“.

Despre „Kehillah“ (Cahalul), organizație secretă atotputernică, cu sediul în New-York și cu ramificații în toată lumea, Ford spune următoarele (II, pag. 68):

„În această organizație se întâlnesc în realitate toate grupurile și toate interesele, acolo se întâlnesc membrii în calitate de jidani. Capitalistul și bolșevistul, rabinul și meseriașul, lucrătorul în grevă și patronul în contra căruia s'a pus în grevă — toți se adună sub steagul lui Iuda. Dacă te atingi de capitalistul jidan, îi sare în ajutor anarhistul jidan. Poate să nu se iubească între ei, dar mai tare este lanțul comun care îi leagă împreună: ura contra ne-Jidanilor.“

„Kehillah (Cahalul) este o organizație mai mult de atac decât de apărare contra Goimilor (creștinilor). Majoritatea membrilor ei au un caracter politic radical; sunt acele sute de mii din Estul orașului New-York, cari cu precauțiune au pregătit și înarmat expediția, ce trebuia să sfărâme imperiul rusesc, cari chiar au ales pe Jidanul care trebuia să fie succesorul Țarului. Deși Kehillah păstrează acest caracter fundamental, se află totuși în capul organizației bărbați, al căror nume se rostește răsănător în guvernul american, în justiție, în corpurile legiuitoare, în finanțe. Această organizație oferă aspectul măreț al unui popor consolidat ca rasă, cu credința vie în viitorul lui, lucrând să depărteze toate deosebirile, un popor care se închide într'o puternică corporație pentru promovarea intereselor materiale și religioase ale rasei, cu excluderea tuturor celorlalți“.

A V I Z
D-LUI PROFESOR DE SOCIOLOGIE GUSTI, CARE CREDE ÎN
ASIMILAREA CELOR 2 MILIOANE DE OVREI DIN ȚARA NOASTRĂ¹⁾

Autorul *Théo-Doedalus*, în cartea intitulată: „L'Angleterre juive; Israël chez John Bull“, ediția III, din 1913, pag. 56, scrie pe toată suprafața globului:

„Jidanul nu se absoarbe în mijlocul popoarelor printre care trăește. Fie stabilit în Franța sau în Anglia, el rămâne izolat printre aceia; căroră le declară că este concetățeanul lor; este totdeauna în el ceva care strigă: „eu nu sunt unul dintre ai voștri“. În realitate el are ca frate pe Jidanul rus, pe Jidanul polonez, pe cel din Levant sau din Maroc, sărac, păduchios, superstițios, ignobil; pe când Englezul și Francezul, la al cărui privilegiu înțelege să ia o parte mai mult decât acesta, nu rămâne pentru inima lui de Semit decât un strein, un fiu disprețuit al apăsătorilor rasei lui.“

„Din acest sentiment, ce nu i-se poate desrădăcina, a eșit organizația acelei vaste republici, despre care Alianța Izraelită Universală rămâne o mărturie vie și atât de eficace încât a cuprins tot Pământul“.

Acelaș autor, la pag. 381, pune următoarea concluzie:

„Problema jidănească începe a preocupă opinia publică engleză; spirite moderate și pătrunzătoare au scris articole excelente asupra soluțiilor ce ar putea fi date. Nici una din acele soluțiuni nu satisfac, într'adevăr, pe aceia cari judecă faptele prin filosofia istoriei. Nu poate să aibă loc o absorbțiune; de aceea ar fi logic să conchidem că ar putea să aibă loc o vomitare. În cazurile de intoxicație ale individului sau ale unei rase, trebuie cu ori-ce preț să fie aruncat afară ceea-ce nu se poate absorbi.“

„John Bull (poporul englez) va vomită pe Izrael? Va evacua el toxinele și va avea într'o zi curajul îngrețoșării lui? Trebuie să sperăm aceasta; dar singur viitorul va lămuri pe strănepoții noștri asupra acestei chestiuni, care neliniștește toate popoarele civilizate ale Europei și Americii, cari suferă de acelaș rău, de acest „se-mito-morbus“, al cărui ser nu s'a descoperit încă“.

¹⁾ A se vedea asupra acestei chestiuni: W. Sombart „Die Zukunft der Juden“, Leipzig, 1912, capitolul „Assimilation“ și concluzia savantului german, dela pag. 52.

DESPRE AMESTECUL DE PRETUTINDENI AL JIDANILOR

Ford, II, pag. 137:

„Nu trebuie să ne dea de gândit faptul că, ori de câte ori mergem la izvorul curentelor vătămătoare din viața noastră, întâlnim grupuri de Jidani? În transformarea sportului într'o afacere de vânzare, în finanța care exploatează, în reducerea artiștilor scenei la starea de a nu avea ce mânca, — dăm peste un grup de Jidani cu pricina. Jidani la călcarea ordinului de a se vinde alcool. Politica națională a războiului, în mâna Jidanilor. Telegrafia fără fir, un monopol jidănesc. Primejdia filmelor murdare de cinematografe, pornește de la Jidani. Tot ei, stăpâni ai gazetăriei prin presiunea afacerilor și a finanței; tot ei, îmbogățiii de război, 80%, față de creștini; tot ei, Jidanii, organizatorii rezistenței active în contra obiceiurilor și deprinderilor creștinești. Și acum, această atmosferă înăbușitoare de așa zisă muzică populară, un miș-maș de stupiditate și imoralitate, — iarăși Jidani.

„Se zice la noi: „lasă-mă să fac cântecele unui popor, și voi face cu acel popor mai mult de cât pot legile“. Ei bine, la noi în țară, Jidanul are amândouă mijloacele în mână“.

DESPRE JUDAIZAREA TEATRULUI AMERICAN

Ford, II, pag. 44, 45, 46, 48:

„De multă vreme teatrul este mijlocul principal de a influența gustul și opinia publică. Teatrul este tovarășul neobosit al acelor oameni, cari din culise, zi cu zi, introduc în capul mulțimii ideile ce voesc. Nu este o simplă întâmplare: în Rusia, unde aproape nu mai poți avea nimic, bolșevicii sprijinesc teatrul în sensul voit de ei; ei știu că efectul teatrului de a forma și modela „opinia publică“ este tot așa de puternic și de adânc, cum este și efectul presei.

„Că teatrul stă sub influența jidănească, este pretutindeni cunoscut. Fie-care simte că spiritul american a dispărut din teatru; o atmosferă greoaie, orientală, a pătruns în locul aceluia spirit.

„Nu numai teatrul, dar și cinematograful, al cărui aparat ocupă în Statele-Unite a cincea dintre cele mai mari industrii, este deplin jidovit.

...„În fie-care seară sute de mii de oameni își sacrifică timp și bani. Milioane se duc la cinematograful. Aceasta înseamnă că milioane de Americani, zi cu zi, influențați de concepția jidovească despre viață, iubire, muncă, prind în susfletul lor propaganda aproape fără perdea a Jidanilor; — o procedură ideală pentru Jidan, care se desvăluie ca masseur al opiniei publice.

...„Teatrul a ajuns jidovesc nu numai în conducerea lui, dar și în piese și în reprezentarea lor. Din ce în ce mai multe bucăți ajung pe scenă, ale căror autori, directori de scenă, actori de primul rol și secundar, sunt Jidani. Nu sunt opere de artă și nu au un succes durabil. Este firesc: interesele jidovești privitoare la teatru nu ținesc să se atingă succese artistice, să se mențină la înălțime scena americană, sau să se atragă artiști însemnați ca altă dată. Nici de cum așa ceva: Interesele Jidanilor sunt de natură financiară și de rasă — a scoate banul din buzunarele ne-Jidanilor și, în afară de aceasta, a jidovi pe creștini în gust și concepții.

...„În teatru, Jidanul a scos tot mai mult în relief partea mecanică, care pune în umbră jocul artistului și talentul lui. ...Marii artiști n'au nevoie de mașinaria scenii. Omuleții și muieruștile cari joacă rolurile din piesele jidovești, sunt pierduți fără întreg aparatul de scenă. Scena strivește piesa. Jidanul știe aceasta. Artiști buni se întâlnesc tot mai rar, pentru că politica jidovească privitoare la teatru înseamnă moartea talentului. Asemenea talente și costă mult. De aceea Jidanul își cheltuiește mai bine banul în lemn, pânză, culori, postavuri și zorzoane. Aceste elemente nu pot roși de rușine și mânie față de idealul soios al Jidanului de teatru și față de trădarea artei celei adevărate.

...„În toate faptele lui, Jidanul merge drept către succesul cel repede.

...„Artiștii se formează cu timpul. Dar și reclama îi face; și precum în timpurile trecute dentistul ambulant prin sunete de trompetă făcea să nu se audă țipetele victimelor lui, tot astfel directorul de teatru jidan, abate atenția publicului asupra lipsurilor dramatice prin faptul că servește publicul prost, cu confetti, picioare, dantele și zorzoane“.

A V I Z

D-LOR INTELECTUALI CARI INCURAJEAZĂ INTREPRINDEREA
JIDANULUI BLANK, DE A ÎNFIINȚA LA BUCUREȘTI UN TEATRU
NUMAI „POUR L'AMOUR DE L'ART.”¹⁾

Despre presă și literatura pornografică jidănească sau jidovită din Franța.

(Din *Urban Gohier*: „*La Terreur Juive*”, Paris, 1909, pag. 15—22).

„Presa întreagă este la discreția Jidanilor; jurnalele cele mai sgomotos catolice sau naționaliste, sunt administrate sau redactate de Jidani, precum și gazetele francmasonice. Ziarele care nu au Jidani în personalul lor, depind în existența lor de agențiile de publicitate jidovești.

... În Franța trăește un Jidan la 400 de Francezi; dar în presa de la Paris, cel puțin și în marile jurnale care fac opinia publică, nu este loc decât pentru Jidani sau pentru Francezi puși în serviciul lor.

... Influența jidănească în presă și în literatură, s'a manifestat printr'o deslănțuire a pornografiei. Romanul și scena nu tratează decât chestiunea sexuală în termeni brutali. Spiritul galic, ștrea gării spirituală (a rasei noastre) a făcut loc obscenității. În opera lui Zola, Jidanii au regăsit murdăria înspăimântătoare din cărțile lor sfinte... Anatole France, înainte de intervenția semită, privea opera lui Zola ca o „grămadă de spurcăciuni”, în următorii termeni: „Zola inoculează tuturor personajilor lui nebunia după „murdărie... El a dat Georgicele desfrâului. Nici odată un om nu „a făcut o sforțare mai mare ca să terfească umanitatea, să aducă o insultă tuturor imaginilor de frumusețe și de dragoste, „să tăgăduască tot ce este frumos și tot ce este bine. Opera „lui este rea, și el este unul dintre aceia despre cari se poate „spune că ar fi fost mai bine dacă nu s'ar fi născut”. (Pag. 17).

Și totuși osemintele acestui Jidan scârbos se odihnesc în Panteon, alături de rămășițele sfinte ale celor mai mari genii ale latinătății! Aceasta dovedește că Franța s'a jidovit. Chiar Anatole France, autorul rândurilor de mai sus, și-a schimbat părerea despre Zola, s'a lăsat „convertit la naturalism, de o Izraelită multi-milionară, născută Lippmann”.

¹⁾ = „pentru dragostea de artă”.

AUTO-CARACTERIZARE JIDĂNEASCĂ

Jidanul *Levi*, unul din cei mai distinși conducători ai organizației jidănești americane *B'nai B'rith*, spune despre propria lui nație:

„Religia singură nu face poporul nostru. Cum am mai amintit, prin faptul că cine-va a trecut la credința noastră, nu a devenit Jidan. Pe de altă parte, Jidanul de naștere rămâne Jidan, chiar când s'a lepădat de credința părinților lui.”¹⁾

De aceeași părere sunt și oameni ca *Brandeis*, membru la Curtea de Casație a Statelor-Unite. El spune:

„Noi mărturisim că noi Jidanii formăm o națiune deosebită, din care fie-care Jidan, ori-unde ar locui și ori-ce ar crede, face parte ca membru în mod necesar”.

Levi continuă:

„Jidanii, în timp de 2000 de ani, ab'a dacă s'au schimbat în ce privește cifrele (statistica). Ei nu au dobândit prozeliti la religia lor. Ei și-au însușit arta, literatura și civilizația multor neamuri, dar s'au păstrat neatinși de amestecul de sânge. Ei au filtrat sângele lor în sângele altor popoare, dar puțini au primit din sângele altor popoare în sângele lor propriu”.

Căsătoriile între Jidani și ne-Jidani, le numește *Levi* o mezialianță pentru Evrei: „Pentru mine este un lucru clar că Jidanii trebuie să evite căsătoriile cu creștinii și viceversa, pentru același motiv pentru care noi evităm căsătoriile cu bolnavi, cu osticoși, cu scrufuloși și cu negri”.

SITUAȚIA LUPTEI ÎNTRE AMERICANI ȘI JIDANII
DIN STATELE-UNITE

Ford mai face următoarele constatări (II, pag. 135):

„Jidanii nu voesc nici cuvânt liber nici presă liberă. În fiecare Stat al Statelor-Unite, lucrează *B'nai B'rith* (organizație secretă jidovească), spre a impune o lege care să interzică ori-ce publicație, ce ar aduce vre-o critică Jidanilor. Acesta este răspunsul Jidanilor la faptele noastre.

¹⁾ Cf. Ford, op. cit., II, pag. 152.

„În sute de librării Jidanii lucrează să îndepărteze din comerț toate acele cărți cari ar cuprinde numai bănuiala cum că Jidanii nu ar fi modelul tuturor virtuților și nu ar fi poporul ales.

„Și aceasta are loc în Statele-Unite și mai ales într'unele din acele State, din partea de răsărit, care altădată apărau cu cel mai mare curaj libertatea cuvântului și libertatea presei.

„Mai departe, fie-care caz în parte, dovedește mai mult, că ceea-ce se scrie despre Jidani este adevărat.

„Situția actuală a chestiunii jidovești în Statele-Unite este următoarea:

„Publicarea faptelor prea lungă vreme ținute ascuns, este în curs de executare.

„Conducătorii Jidanilor sunt perfect convinși de adevărul acelor fapte. Răspunsul lor este: tăgăduire și ascundere.

„Rezultatul: Înfrângerea lor completă pe această cale“.

Rugăm pe cetitor să se gândească dacă la noi nu se urmărește aceeași tactică. Libertatea presei? Au apărut-o, dar pentru a asigura presei jidovești și jidovite puțința de a ne destrăma principiul ordinii. Atât și nimic mai mult. Dovadă: nu au suflat un cuvânt când s'a suprimat „Cuvântul Studențesc“ din București și „Dacia Nouă“ de la Cluj, (în primăvara 1923), pentru că nu le conveneau faptele acolo destăinuite. Dar în privința cărților cari nu le convin? Nu au scos ei din comerț „Istoria Evreilor în țările române“ scrisă de Nicolae Iorga în 1913? Nu au scos ei din comerț cartea lui Arhibald, intitulată „Porcii“, volumul I? Nu au urzit ei conspirația tăcerii împotriva a tot ce apare contra lor? Nu tăgăduiesc, nu ascund și falsifică totul ce i-ar compromite? Aceeași tactică e urmată la noi ca și peste Ocean, pentru că cei ce o practică formează una și aceeași națiune, călăuzită de lumina Protoalelor.

CÂTEVA DIN MACHINAȚIUNILE FRANCMASONICE

Paul Rosen, în opera-i mai sus citată (vezi Anexa), face următoarele constatări, privind machinațiunile Francmasoneriei jidovești în Franța, Belgia și Italia:

„Am voit să punem în evidență cum se săvârșește — în aceste trei țări — opera satanică de descreștinare, hotărâtă cu

țarie în logile masonice și realizată cu ipocrizie sub toate formele, sub toate denumirile și în toate modurile, în toate clasele societății; operă nelegiuită, care înnumără printre complicii săi cei mai binevolitori, pe toate victimele indicate și viitoare ale masei muncitorilor, pe cari Francmasoneria a ajuns să-i despoaie în întregime de ori-ce credință și de ori-ce simț moral“ (pag. 423).

Din cauza acestei primejdioase proceduri oculte și ipocrite, Papa Leon XIII spune că fiecare bun creștin are datoria „să smulgă masca“ acestei secte, care caută să distrugă ordinea socială, spre a întronă puterea Judaismului. Un document prețios în această privință constituie enciclica Papei Leon XIII, care începe cu vorbele „Humanum genus“, indicând că întreaga omenire este amenințată în actuala ei organizație, și condamnând primejdioasa sectă, pentru-că:

„este *criminală* în organizarea ei;

„este *nelegiuită* în principiile și actele ei contra Religiei creștine;

„este *imorală* în principiile și actele ei contra legilor naturii;

„este *distrugătoare* a familiei;

„este *revoluționară* în principiile ei și în actele sale contra Societății;

„este *ipocrită* și *mincinoasă* în principiile și actele-ei contra Umanității“.)

Secta ocultă a Francmasonilor, care la vârful organizației cuprinde ca membri numai Jidani sau jidoviți, înnumără la 1890, ca instrumente inconștiente ale conducătorilor Jidani, 28 milioane de sectari, și dispunea de o avere de 3 miliarde.) Cunoscând aceste fapte și analizând doctrina lor precum și felul lor de a lucra, nu este greu a ne explica cum au reușit toate revoluțiile sociale dela 1789 și până la bolșevismul rusesc. Se observă în București, în ultimele timpuri, o întinsă activitate francmasonică pentru a cuceri aderenți. Cad în cursă mai ales ofițeri. Asemenea prozeliti pot constitui instrumente prețioase în întreprinderea de distrugere pornită de Jidani. Dar militarii noștri nu trebuie să se lase ademeniți de formulele învăluite și aparent inocente ce li-se servesc ca neofiti, sub masca raționalismului distrugător al tradiției sănătoase și sub pretextul umanitarismului care înăbușește

1) Cf. P. Rosen, op. cit., pag. 419.

2) „ 424

ideea de Patrie. Să citească Domnii ofițeri instrucțiunile date de Francmasoni lui Garibaldi în 1860, publicate în Anexa acestei cărți, și se vor convinge că Francmasonii privesc ca pe dușmanul lor cel mai neîmpăcat *armata*. Acesta este adevărul; nu vorbele dulcele și promisiunile interesate ce se fac aderenților pe pragul celei mai periculoase secte din câte cunoaște istoria.

NOTĂ

— Ordinul circular, citat la pag. 43, este luat din Roger Lambelin: „*Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons*”, pag. 130 și următoarele.

— Faptul arătat la pag. 50, este luat din „*Apărarea Națională*” N.º. 5, din 1 Iunie 1922; vezi coperta cu titlul „*rețetă contra anarhiei*”.

— Faptul comunicat la pag. 58, este luat din Emile Cazanove: „*La Révolution antijuive de demain*”, Paris, 1904; pag. 37.

A N E X Ă

TRADUCERE¹⁾
DIN
„JIDANUL INTERNAȚIONAL”
DE
HENRY FORD

PARTEA I.

CAPITOLUL XIX.

Pecetea jidovească pe Rusia Roșie.

„Într-o lume în care unitățile de Stat sunt complet organizate, Evreul are numai două posibilități de reșită: el va trebui sau să doboare pilaștrii întregului sistem de State naționale, sau atunci va trebui să întemeieze un Stat propriu independent. În Europa orientală bolșevismul și sionismul se pare că prosperează cot la cot... și aceasta nu fiindcă Evreul s'ar interesa de partea pozitivă a teoriei radicale, sau că ar voi să participe la naționalismul ne-evreesc și la democrația ne-evrească, — ci fiindcă ori-ce formă de Stat ne-evrească îi este odioasă.”
Gustave Percq.

Dacă cineva ar voi să cunoască ceea-ce gândesc și ceea-ce vor conducătorii evrei ai Statelor-Unite, sau ai altor State, atunci nu trebuie să dea importanță cuvintelor lor destinate pentru ne-Evrei, ci cuvintelor destinate poporului lor propriu. Dacă Evreul se consideră sau nu ca fiind ales pentru a stăpâni lumea; dacă se simte sau nu membru al unui popor și al unei rase, care se deosebește cu desăvârșire de celelalte popoare și rase; dacă Evreul privește sau nu omenirea ne-evrească de un teren al său legal de muncă, unde are voie să jefuiască în numele unor legi

¹⁾ Această traducere este a Dlui George Șerban, făcând parte din traducerea D-Sale, în manuscris, făcută operei lui Ford. Ne e dată puțința de a o publica aici, mulțumită bunăvoinței D-Sale, pentru care autorii ediției rămânești a *Protocoloalelor* îi aduc mulțumiri.

de o moralitate inferioară față de acele legi de care îi este prescris să se călăuzească în raporturile cu poporul său propriu; dacă, însă, tot el cunoaște sau nu principiile Protocoalelor, sau dacă le pune în aplicare, răspunsul autentic la toate întrebările acestea se poate găsi numai în cuvintele pe care conducătorii evrei le adresează Evreilor, iar nu ne-Evreilor.

Numele cunoscute evreești, care se întâlnesc mai des în presă, nu ni-i arată nicidecum pe toți leaderii Judaismului, ci numai o grupare selecționată a reprezentanților secțiunii pentru propagandă, sub formă de donațiuni pentru opere de caritate creștinești, și uneori de teorii „liberale“ cu privire la chestiuni religioase, sociale și politice. Sub o asemenea formă s'ar manifestă activitatea propriu zisă a cercurilor conducătoare evreești, această activitate se înfățișează sub masca actelor care atrag privirile recunoscătoare ale ne-Evreilor.

Părerile și constatările expuse în lucrarea de față, se sprijinesc întotdeauna pe dovezi și confirmări neechivoce, culese chiar din declarațiile conducătorilor evrei. De aceea, dacă Evreii vor ataca aceste constatări, atunci ei vor ataca fapte confirmate de ei. Aceasta se explică prin faptul, că Evreii cred că cercetările noastre înăuntru nu au pătruns până la adâncimea ce țin să tăinuiească lumii.

Afirmațiunea care se contestă cu mai multă energie decât ori-care alta, este aceea că bolșevismul, fie în Rusia, fie în Statele Unite, este jidovesc. Tăgăduirea aceasta este un exemplu cât se poate de limpede de duplicitatea lor îndrăzneată. Față de ne-Evrei, se tăgăduiește caracterul semitic al bolșevismului; dar în sânul și în liniștea comunităților evreești, se mărturisește cu mândrie poporului propriu, că bolșevismul este evreesc, mărturisire ascunsă fie în dialectul iudaic, fie în presa națională evreiască.

Pentru a scăpa, cu toate frazele lor mincinoase de umanitarism, de acuzațiunile ce li-se aduc, privind asasinat, vandalisme morale, tâlhării, omor și pedeapsă prin foamete, din Rusia de azi, — fapte care nu se pot nici descrie și nici închipui în toată grozăvia lor, — pentru a scăpa de toate acestea, propaganda evreiască se agață de două fire de paie: într'un rând se afirmă, că Kerensky, care se găsea în fruntea infracției bolșevice, nu ar fi Evreu. Ei bine, aproape nu există o dovadă mai puternică pentru caracterul evreesc al bolșevismului, decât afirmarea jidovească trimbițată în gura mare, că anume doi înși dintre conducătorii revoluției nu ar fi Evrei. Este, fără îndoială, compromițător faptul

de a contesta dintre sute de inși abia doi; și, în afară de aceasta, o simplă tăgăduire nu modifică întru nimic naționalitatea lui Kerensky. Numele său este Adler. Tatăl său a fost Jidan și mama sa Jidoavcă. Adler, tatăl, muri — și mama se căsătorii cu un Rus. Printre radicalii care l-au avut ca avocatul lor, printre potențații care l-au însărcinat să lovească primul cui în cosciugul Rusiei, printre soldații care s'au luptat sub el, — origina și caracterul său jidovesc nici odată nu au fost puse la îndoială.

„Dar Lenin — spun Evreii conducători — Lenin, capul, înțelepciunea tuturor, — Lenin nu este Jidan!“ Posibil. Dar de ce lasă el pe copiii săi să vorbească iddiș? De ce își publică el proclamațiile sale în limba evreiască? De ce a suprimat ziua creștinească a Duminecii și de ce a introdus Sâmbăta evreiască? — Faptul că s'a căsătorit cu o Jidoavcă, ar putea fi una din explicațiile pentru aceasta. A doua este aceea, că el însuși e totuși Jidan. E sigur, că nu este un nobil rus, dupăcum s'a afirmat întotdeauna. Ceeace el însuși susține în privința aceasta, este o minciună. Afirmarea, că n'ar fi Evreu, este cel puțin îndoelnică.

Până acum nimeni nu s'a îndoit de naționalitatea lui Trotzky. — El este Evreu și de fapt se numește Braunstein. De câțva timp se povestește ne-Evreilor, că Trotzky însuși ar fi spus, că el nu aparține nici unei confesiuni. Poate să fie adevărat. Dar la ceva trebuie să aparție: altfel de ce s'au făcut din bisericile creștine rusești grajduri, măcelării și săli de dans, în timp ce sinagogile evreești rămăneau neatînse? Și preoții creștini de ce au trebuit să împlinească munci de stradă, în timp ce rabinii rămăneau nestânjeniți în slujba lor? Poate că Trotzky nu mai aparține nici unei confesiuni, cu toate acestea el este Evreu. Nu este nicidecum o încăpăținare ne-evreiască, ce ar stărui asupra faptului că Trotzky este Evreu; — el e considerat ca atare de către toate autoritățile evreești.

Ni s'ar putea obiecta, că repetăm prea de multe ori lucruri în deobște cunoscute. Există însă și astăzi nenumărați oameni, care nu știu ce este bolșevismul și de aceea, cu tot riscul de a deveni monotoni, va trebui să luminăm înc'odată punctele esențiale. În afară de aceasta, scopul nu este numai acela de a lămurii situația din Rusia, ci și de a da un semnal de alarmă cu privire la ceace se petrece în Statele-Unite.

La sfârșitul verii din 1920, când, prin contrabandă, a ajuns în posesia autorităților creștine ultima dare de seamă, guvernul

lor eră alcătuit aproape exclusiv din Jidani. Această situație s'a schimbat de atunci prea puțin. Pentru a dovedi adevărata stare de lucruri, vom da numai câteva dovezi. Nu trebuie nici-decum să se creadă, că membrii ne-evrei ai guvernului ar fi cumva Ruși. Numai foarte puțini Ruși au astăzi un cuvânt în afacerile țării lor. Așanumita „dictatură a proletariatului“ în care proletariatul nu are să se amestece întru nimic, este rusească numai în sensul acela, că s'a infiripat în Rusia. Ea nu este rusească fiindcă nu a pornit dela poporul rusesc și nici nu dăinuște în interesul popoului rusesc. Bolșevismul este programul internațional al Proto-coalelor, pe care o mână de oameni trebuie s'o realizeze în fiecare țară. Evenimentele din Rusia sunt ca o probă generală ce se dă înainte de reprezentarea piesei înaintea publicului.

STĂPÂNIREA EVREIASCĂ ÎN RUSIA.

	Sumărul membrilor	Membri evrei	Procentul Evreilor
Consiliul comisarilor popoului	22	17	77
Comisariatul de război	43	33	77
„ pentru afaceri străine	16	13	81
„ de finanțe	30	24	80
„ de justiție	21	20	95
„ de instrucție publică	52	42	79
„ de ocrotiri sociale	6	6	100
„ de muncă	8	7	88
Delegații ai Crucii Roșii bolșevice în Berlin, Viena, Varșovia, București, Copenhaga	8	8	100
Comisari de provincie	23	21	91
Gazetari	41	41	100

Cifrele acestea sunt instructive. Participarea Evreilor nu cade sub 75%. (E ciudat, că procentul cel mai scăzut al Evreilor se găsește la Comisariatul de război). Dar în Comitetele, care vin în contact direct cu masele popoului, în Comitetele de apărare a Țării și în acelea de propagandă, Evreii ocupă literalmente toate locurile. Să ne gândim la ceea-ce spun Protocoalele despre stăpânirea asupra presei; să ne reamintim ceea-ce a spus despre aceasta baronul Montefiore, — și să ne uităm apoi la procentul gazetarelor guvernului. Cu propaganda bolșevismului este îndreptățită numai până jidovească.

Și apoi „delegații Crucii Roșii“, cari nu sunt altceva decât niște agenți revoluționari în orașele menționate mai sus, — sunt deasemenea cu toții Evrei.

Comisariatul Ocrotirilor Sociale, de care depinde fericirea sau nefericirea a zeci de mii de oameni, se compune din 6 membri, — și acești 6 sunt Evrei.

Dintre cei 53 de membri ai Comisariatului de Instrucție Publică, 11 sunt arătați ca ne-Evrei. Nu se specifică însă, ce anume fel de ne-Evrei sunt aceștia. Poate că sunt ne-Evrei ca Lenin, ai căror copii întrebuințează iddisch-ul de limbă maternă. În tot cacondus mai departe fără nici o modificare și că au dispus să se predea limba ebraică veche, — aruncă o lumină cât se poate de caracteristică asupra atitudinii lor. *Ebraica veche* este instrumentul de realizare pentru tainele mai adânci ale programului mondial.

Și ce-se va întâmpla cu copiii Ruși? Acești distinși educatori evrei spuneau că: „Pe ei îi vom învăța șase lucruri de-odată. Vom mătura din capul lor ori-ce nedumerire. Vor învăța adevărul tuturor lucrurilor“. Se împotrivesc pana să descrie ceea-ce înțelegeau ei prin asemenea adevăruri. Atunci, când Ungaria se eliberă de sub bolșevismul roșu a lui Béla Kuhn (sau Cohen), de sigur că au fost uciși și Evrei nevinovați; — și Evreii cam au dreptate, când numesc „teroarea albă“ evenimentele ce au urmat după prăbușirea încercării lor de a desfășura și în Ungaria tragedia rusească. Există însă un material copleșitor de argumente pentru a dovedi, că nimic nu a contribuit într-o măsură atât de mare la izbucnirea „teroarei albe“, decât desperarea și furia părinților, ai căror copii au fost târați cu de-a sila prin toate mocirlele, în timpul dominației bolșevice.

Evreii americani nu prea ascultă cu plăcere lucrul acesta. O aversiune oarecare din partea lor le-ar face numai cinste, dacă nu s'ar apuca să apere numai decât pe oamenii care au comis faptele de mai sus. E știut, că în fața tinerimii și a bărbaților evrei, castitatea tinerimii feminine creștinești nu se bucură de o cotă atât de ridicată, ca aceea a fecioarelor evreești. Atunci ar fi cel puțin plăcut, dacă am auzi, că toți Evreii condamnă ceea ce s'a petrecut în Rusia și în Ungaria sub numele de „educație“. Deoarece însă influențele principale, care depravează astăzi tinerimea ne-evreiască din America, pornesc dela Evrei și deoarece pe de asupra mai stă scris și în Protocoale, ca „depravarea tinerimii necredincioșilor“ este una din metodele de luptă, — chestia, într'adevăr, nu poate-fi lămurită numai prin aceea, că Evreii răspund la toate acestea prin injurii și desmintiri.

Gravitatea acuzării nu se îndreaptă împotriva sistemului economic al bolșevismului, și nici împotriva înșelăciunii sau a rățăcirii desperate în care a fost aruncat poporul. Nu. Acuzarea se îndreaptă împotriva murdăriei animalice, care răsbește prin toate: iată unde se deosebește în mod esențial concepția morală neevreiască și cea evreiască. Mai bine să nici nu vorbim despre grozăvia nemai pomenită care se leagă de toate acestea; redăm pur și simplu următoarea lămurire exprimată în presa evreiască: „Se poate, că în Rusia Evreul, fără ca să-și dea seama, se răsbună pentru suferințele lui seculare“!

Ni se pune întrebarea: „Dar prin ce se poate dovedi, că toate acestea sunt adevărate?“ Ei bine, dovada aceasta o aduce Senatul Statelor-Unite și este tipărită într'o dare de seamă a comisiei juridice. Nu ne vom opri prea mult asupra ei, deoarece preferăm citarea exemplurilor evreiești. Trebuie totuși să expunem câte ceva din ea, devremece e vorba de o documentare oficială.

Dr. George A. Simons, preot în slujba unei comunități bisericicești americane din Petrograd, a fost martorul izbucnirii teroarei bolșevice. Redăm o parte din declarațiile sale:

„Sute de agitatori, veniți din cartierul de Est al New-Yorkului, se găseau în suita lui Trotzky-Braunstein... Mulți dintre noi au rămas dela început uimiți de elementul evreesc frapant din această întreprindere, — și în curând s'a dovedit, că în așa numita mișcare bolșevică mai mult de jumătate erau Evrei“.

Senatorul Nelson: „Ebrai?“

Dr. Simons: „Erau Ebrai, — Evrei renegați. Nu vreau să vorbesc nici împotriva Evreilor. Nu am nici o simpatie pentru mișcarea antisemită; n'am avut-o niciodată și niciodată nu o voi avea... Am însă ferma convingere, că toată afacerea este evreiască și că una din rădăcinile ei trebuie căutată în cartierul de Est al New-Yorkului“.

Senatorul Nelson: „Trotzky venise în vara aceea din New-York?“

Dr. Simons: „Da“.

Dr. Simons declară mai departe: „În Decembrie 1918... Sub presidenția unui bărbat cunoscut sub numele de Apfelbaum... dintre 388 de membri, numai 16 erau Ruși adevărați, restul toți Evrei, cu excepția poate a unui singur om, a unui negru din America, care se numește profesor Gordon... 265 de inși din gu-

vernul acesta bolșevic din Nord, care se intrunește în vechiul institut Smolny, venită din partea inferioară a cartierului de Est al New-Yorkului... Vreau să mai amintesc, că în clipa în care bolșevicii venită la putere, întreg Petrogradul fu inundat de un cataract de proclamații și afișe scrise în limba evreiască. Se vedea căt de colo, că aceasta era menită să devie una din limbile principale în Rusia; bine 'nțeleș, că adevărații Ruși nu se arătau prea binevoitori“.

William Chapin Hunington, atașatul comercial al Legației Statelor-Unite din Petrograd, mărturisi: „După părerea mea cam două treimi dintre conducătorii mișcării sunt Evrei... Bolșevicii sunt internaționaliști și idealurile naționale speciale ale Rușilor le erau indiferente“.

William W. Welch, funcționar al Băncii Naționale Urbane, declară: „În Rusia e îndeobște cunoscut, că trei sferturi dintre conducătorii bolșevici sunt Evrei... Existau câțiva — puțini, dar totuși câțiva Ruși adevărați: — sub Ruși adevărați înțeleg oameni născuți Ruși și nu Jidanii ruși“.

Roger E. Simons, Expert comercial la Departamentul-comercial-al Statelor-Unite, declară acelaș lucru. De-asemena un martor anonim, om cu vază, numele căruia, cu învoirea Comisiunii, nu fu trecut în procesul verbal.

Cartea albă englezească sub titlul „Rusia“, No. 1, conține: „O colecție de rapoarte despre bolșevismul rusesc, predată parlamentului Majestății Sale în Aprilie 1919“ — și o sumedenie de alte depoziții similare, toate dela martori oculari.

Revista „Asia“, ce se bucură de o deosebită considerație, publică în numerele sale din Februarie și Martie 1920, un studiu, care pe lângă alte informațiuni prețioase, conține următoarele: „Șefii tuturor instituțiilor principale bolșevice sunt Evrei. Grünberg, Subcomisarul Instrucției Primare, abia știe rusește. Evreii au noroc la toate și-și ajung scopurile. Ei se pricep în a realiza și în a menține o supunere complectă. Dar ei sunt îngâmfăți și disprețuitori față cu toată lumea — și faptul acesta irită grozav poporul împotriva lor... Actualmente există printre Evrei o puternică însuflețire națională și religioasă. Ei sunt convingși, că se apropie timpul când Poporul Ales va avea să stăpânească Pământul. Ei au legat una cu alta: *Judaismul și revoluția mondială*. În extinderea revoluției ei văd împlinirea cuvintelor: „Chiar dacă voi distruge toate popoarele printre care te-amrisipit pe tine, ție nu-ți voi da sfârșitul“.

Opiniunile evreești asupra bolșevismului au variat foarte mult. La început bolșevismul fu salutat cu entuziasm. În timpurile acelea ale introducerii noului regim, nimic nu fu tănuțit, în afară de participarea Evreilor. Rând pe rând eșiră la iveală adunări publice, consfătuiri și articole speciale, în care se găsea o sumedenie de comunicări foarte importante și adevărate. De-asemenea n'au încercat să tănuiască nici nume.

Apoi veni timpul, când omenirea fu cuprinsă de groaza provocată de evenimentele din Rusia, — și pentru o clipă se făcu liniște în sânul lui Iuda. Abia una sau două desmințiri convulsive. Pe urmă un nou torent de glorificări. Ele dăinuiesc încă în sânul Evreimii, dar, față de ne-Evrei, Jidanii afișează o profundă deprimare — și vorbesc chiar de „persecuții“. Noi ne-am așteptat, ca într'o bună zi, Jidanii să facă pe victima și să explice mai târziu bolșevismul ca „persecuțiuni antisemite“.

În „The American Hebrew“ din 10 Sept. 1920, apăru un articol, în care se recunoaște și se declară nu numai măsura în care Evreii au participat la tulburările actuale, ci în care se și justifică faptul și încă în mod bizar... cu „Predica de pe munte“. Autorul spune, că: „Evreul a desvoltat capitalismul organizat împreună cu instrumentul sau eficace, sistemul bancar“. Față cu numeroasele încercări ale Evreilor de a desminți această realitate, — mărturisirea de mai sus face un bun efect.

„Unul din fenomenele cele mai impresionante ale acestor vremuri impresionante, este răscoala Evreului împotriva orânduirii capitaliste, pe care însuși spiritul lui a născocit-o și pe care a făcut-o însuși mâna lui“. Dacă lucrul acesta e adevărat, — atunci de ce „capitalismul evreesc organizat, împreună cu sistemul sau cel mai eficace, sistemul bancar“ sprijinește revoluția?!

„Fapta aceasta (revoluția rusească) menită să fie încrustată în istorie ca urmarea inevitabilă a războiului mondial, a fost într'o largă măsură opera cugetării, a nemulțumirii și a voinței judeice de a reclădi lumea.

„Grabnica schimbare a revoluției rusești din faza ei destructivă în aceea constructivă, este expresia fidelă a caracterului creator, ascuns în spiritul judaic, de a fi veșnic nemulțumit“. (Decamdată rămâne a se dovedi, dacă faza constructivă a început sau nu. Afirmația din articolul acesta are numai un scop de propagandă. Protocoalele, însă, conțin un plan pentru o reclădire mondială).

Rugăm să se citească cu toată atențiunea următoarele:

„Cecace idealismul evreesc și nemulțumirea evreiască au săvârșit cu atâta putere în Rusia, aceleași lucruri caută să le realizeze aceste înrușiri istorice ale spiritului judaic și în alte țări“. Ce așa zise „puternice“? De ce „idealismul evreesc“ se găsește întotdeauna combinat cu „spiritul de nemulțumire al Evreilor“? Dacă citești Protocoalele, totul se lămurește. Idealismul evreesc înseamnă distrugerea Statelor și organizațiilor sociale ne-evreești și ridicarea unei singure forme de organizațiune socială și de Stat evreiască. Oare în Rusia lucrurile nu s'au petrecut astfel? Pe pereți proclamații evreești, în școli limba ebraică veche, Sabbatul în locul Duminecii, și rabinii rămași neatinși în timp ce preoții creștini trebuiau să măture străzile. — Asasinate, tâlhării, furturi și omoruri prin foamete — toate într'adevăr sunt fapte ultra-„puternice“! Autorul articolului din „The American Hebrew“ a scăpat din gură ceva mai mult decât voia să spue: legătura a-cesta intimă dintre idealism și nemulțumire, o numește „insușirile istorice ale spiritului judaic“! — Dar asta încă nu e totul: însușirile acestea atavice de rasă, care au trezit teroarea roșie în Rusia și azi încă sunt în plină activitate acolo, vor pregăti — după părerea autorului — aceeași soartă și altor țări. Lucrul acesta l-am știut și noi de mult. Deosebirea constă numai în aceea, că, dacă așa ceva s'ar afirma din partea ne-Evreilor, atunci ei ar fi copleșiți de injuriile cele mai sălbatice. Acum însă un autor evreu spune aceleași lucruri într'o revistă evreiască de frunte. Scuzându-se oarecum, autorul mai adaugă: „Era firesc ca... nemulțumirea să-și fi găsit și într'alte părți ale lumii expresia într'un exces de sforțări și într'o abundență de noi scopuri“. — Ce nemulțumire? Bine'nțele o nemulțumire jidovească. Și nemulțumirea față cu cine? Cu oricare formă de stăpânire, ce nu este evreiască. Și din ce anume se compuneau sforțările și scopurile? Anume: de a deslănțui revoluția bolșevică și asupra Statelor-Unite. O „abundență“? — Nu; erau scopuri puține, dar limpezi și hotărâte. Numai că, pentru atare înfăptuire și-au cam ales greșit țara.

Pe la noi se pot vedea acum bolșevici ruși vânzând pe străzile New-Yorkului tabachere de aur, pe care le-au furat de la familiile rusești, și juvaerele familiare și verighetele ce le-au răpit femeilor din Rusia. Bolșevismul nu s'a ridicat mai sus de idealul tuturor cămătarilor și spărgătorilor. Dar va trece încă mult timp, până când America va primi ordine în iddisch, sau până când femeile americane vor trebui să cedeze bijuteriile lor „Poporului Ales“...

Cu toată legătura dintre Evreul american, bolșevismul rusesc și „Protocoale”, publiciștii evrei au totuși îndrăzneala să afirme, că numai nebunii pot să descopere o legătură de aceasta. Nu. Numai orbii nu vor și nu trebuie s'o vadă.

PAGINI DIN N. IORGA:

„ISTORIA EVREILOR ÎN ȚERILE NOASTRE“

CONFERINȚĂ ȚINUTĂ LA ACADEMIA ROMÂNĂ, ÎN 1913.

La pagina 18 a cărții D-lui N. Iorga, se arată ceea-ce scrie primul guvernator al Bucovinei răpite, generalul Enzenberg, în 1783, despre Evreii din Bucovina: „Sunt neamul cel mai de-a dreptul stricat, dedat trândăviei; se hrănește, fără a fi prea mult supărat, din sudoarea creștinilor muncitori“. O comisiune, care funcționa în 1781, arată că în Bucovina „Evreii obișnuesc a cum-pără țaranului dinainte puil în ou, miera în floare și mielul în pânțele mamei, pe un preț mic, și prin această camătă, obișnuesc a suge cu totul pe locuitori și a-i aduce la sărăcie, așa încât țararii împovărați astfel de datorii și pentru viitor, nu află alt mijloc de mântuire decât să fugă din țară; cu acest chip Evreii dau aici prilej la emigrație și sunt deci primejdioși poporației și agriculturii. Evreii de aici se hrănesc mai mult cu cărciumile și dau prilej poporului să bea și să se strice; prin expulzarea lor ar fi hrana mai ieftină, bețiile s'ar mai opri, înșelătoria în negoțul cu mărfurile ar încetă, prețul arenzilor ar scădea și satele s'ar păstră“.

La pag. 38—40, D-l N. Iorga continuă:

„În cartea sa: „*Les Juifs de Moldavie*“, Francezul Desjardins, care a făcut o călătorie prin Moldova în 1867, descrie o populație asiatică „streină țării prin naștere, ca și prin voință, moravuri, spirit și limbă... acaparând tot micul negoț prin industria sa, tot banul prin dibăcia și economia sa, popor strein în țara a cărei sevă o storc, alcătuiind un Stat în Stat“ în mare parte fugari din Rusia, „călici, corupători, cari cumpărau o patrie provizorie și cucereau un adăpost“ în „Canaanul camelei“, Moldova, „unde întri totdeauna cu punga în mână“. Nu vreau să fie soldați și,

cu toate că școlile și spitalele românești le erau deschise, — cum, cu fireasca favorizare a elementului indigen, le sunt și azi — se îndărătniceau a se păstră și în această privință ca popor izolat. Și autorul unui articol publicat în „*Revue des deux Mondes*“ pe 1868, recunoaște că „numărul Evreilor a crescut mult în Moldova“ — după revoluția polonă și urmările ei — „și tot vin zilnic din Galiția și din Rusia“; numărul lor e socotit la 400.000.

„Urgența unor măsuri de preservație eră așa de mare, încât acela care, în 1868, dădu ordin să nu se lase așezarea cărciumărilor evrei în sate, fu Kogălniceanu însuși, idealistul tovarăș al lui Vodă Cuza idealistul, și el apăra cu elocvență, față de amenințătoarea presiune streină, dreptul României de a cruța micul avut și sănătatea primejduită a sătenilor săi, puterea cea adevărată a Statului și a nației. Într'un interview acordat reprezentantului foii „*Deutsche Zeitung*“ la 1877, Ion Brătianu, la rândul său, făcea declarații clare cu privire la calitatea națională și morală a Evreilor, cari cereau drepturile în masă, sau pentru cari ele se cereau de filantropii Apusului: „*Sunt Evrei de naționalitate rusească, de calitate cea mai rea... Din zece contravenitori la impozite, nouă erau Evrei... Fiecare Evreea din clasa de jos se declară, îndată ce are un conflict cu autoritatea locală, supus austriac. Avem la noi Evrei ce au venit din afară pentru a scăpa de conscripția militară... Nu vreau ca România să devină un refugiu de răi cetățeni... Intoleranța religioasă, atât mie cât și țării mele, este ceva necunoscut*“. În sfârșit, C. Negri se exprimă, la 1869, astfel despre Evrei: „*Jidovimea, adică a șaptea parte din poporația noastră totală, este cea mai tristă lepră, cu care ne-a osândit slăbiciunea, neprevederea și venalitatea noastră*“, și el înțelegea o soluție numai (subliniază D-l N. Iorga) în favoarea „*celor înstăriți și vechi în țară*“ cu excluderea miilor de vagabonzi: „*după țara noastră trebuie să ne fie și politica, iar nu după cele streine*“.

„Totuși intervențiile streine, hrănite de elementele evreești bogate din țară, nu se opriră. În 1878, ele puseră condiții recunoașterii independenței, câștigate cu jertfe de sânge, a țării, și grămădiră umilinte asupra României independente, care nu-se putea sinucide, dând politicește jumătate din ea în puterea Evreilor moldoveni, dispunând de capitaluri și uniți într'o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiți de simțul ordinii de Stat ca și de respectul față de drepturile populației întemeietoare a Statului și locuitoare, prin peste 5,000.000 de oameni, a tuturor satelor ei. Și precum Kogălniceanu apărase satele de alcoolul și camăta evreiască, D-l Maiorescu apăra demnitatea României de insulta

primirii streinilor prin voința streinilor și fără ca ei să fi cerut măcar acest privilegiu. Se ajunsese, după votarea încetățenirii în bloc a celor 883 de Evrei, cari făcuseră campania — avură 5 morți — la reglementarea împământării individuale. De sigur că nici unul din acești bărbați de Stat nu poate fi taxa de trecere la anti-semitism, care, ca o concepție religioasă, n'a existat nici odată în România, decât în legătură cu persoane fără însemnătate politică. Nu mai vorbim de atitudinea energică de împotrivire a marelui nostru învățat B. P. Hașdeu, adesea amestecat și în viața politică“.

Astfel scria marele nostru învățat, N. Iorga, la 1913.
Ce a făcut D-Sa în Constituanta dela 1923?

CAMPANIA DE DISTRUGERE A RELIGIEI CREȘTINE ÎN RUSIA.

Să se pună în legătură faptele relatate în articolul de mai jos, apărut în revista „Cosinzeana” din 10 Mai 1923, cu următoarea instrucțiune dată de Jidanii de la Suprema conducere a Francmasoneriei, lui Garibaldi, în 1860:

„Nici legea, nici proprietatea, nici religia nu pot deci să se impună omului; și cum acestea îl nimicesc, lipsindu-l de drepturile lui cele mai prețioase, aceste instituțiuni sunt niște ucigași cărora le-am jurat cea mai strălucită dintre răsbunări; sunt dușmani cărora le-am jurat un război până la capăt și fără milă, un război de moarte. Dintre acești trei dușmani infami, Religia trebuie să fie ținta constantă a atacurilor tale ucigătoare“. (Vezi Anexa).

„PERSECUȚIA RELIGIOASĂ ÎN RUSIA.

„EXECUȚIA MONSENIORULUI BUDKIEWICZ.

(„Cosinzeana”, din 10 Mai 1923).

„O emoție considerabilă a provocat în lumea întreagă vestea, că sovietele au executat pe Monseniorul Budkiewicz, ajutorul arhiepiscopului catolic Cieplack din Petrograd.

„Amândoi prelații fuseseră condamnați la moarte de tribunalul revoluționar din Moscova. La intervenția lumii civilizate însă, pe deapsa arhiepiscopului a fost comutată la zece ani închisoare. Din toate părțile, sovietele au primit presante solicitări, ca pe deapsa Monseniorului Budkiewicz, să fie de asemenea îndulcită. Sfântul Scaun, reprezentantul diplomatic al Poloniei, precum și guvernul britanic au făcut demersuri serioase în acest sens. Inițiativa Angliei a provocat chiar o replică destul de vie din partea comisarului dela externe, Cicerin, tratând de inamică aceasta ingerință, pentru a proteja spionii și trădătorii.

„Execuția a avut loc la 31 Martie, în Sâmbăta Mare, în închisoare, la 4 ore dim. Preotul Edmund Walsh, reprezentantul Vaticanului la Moscova, n'a putut obține autorizația de a împărtași pe condamnat cu ultimele sacramente. Acesta a fost ucis cu un glonț de revolver tras pela spate, în cap, de călăul din Ceka.

„Mgr. Budkiewicz era în vârstă de 55 de ani. El aparținea unei vechi și bogate familii poloneze și era Superiorul bisericii Sf. Ecaterina din Petrograd.

„Procesul, ce i-a fost intentat lui și arhiepiscopului Cieplack, era bazat pe două motive: prelații erau acuzați, că au protestat împotriva confiscării obiectelor cultului și că au luptat împotriva regimului sovietic.

„Budkiewicz mai era învinovățit, că a trimis o telegramă de felicitare guvernului din Varșovia în 1918, când sovietele erau în stare de război cu Polonia.

„În acelaș timp au mai fost acuzați alți 14 preoți catolici și judecați la diferite pedepse.

„Tribunalul era prezidat de Kalakin și procurorul de Stat era Krylenko. Printre apărători se găsea avocatul Pușkin, unul dintre maestrii baroului rus.

„Acest proces nu este decât un episod în lupta urmărită de soviete împotriva tuturor bisericilor, dintre care cea ortodoxă are mai mult de suferit. Punctul de plecare al persecuției a fost ordinul de rechiziție a tuturor averilor bisericesti, ca obiecte prețioase de aur și argint, pietri scumpe, clopote, însăși tot felul de lucruri, care trebuiau predate autorităților civile, cu scopul de a se ajutara victimele foametei. Clerul a protestat, bineînțeles, împotriva acestei despoțeri. Sovietele au înlocuit printr'un sinod arhiepiscopul rus Tikhon, a cărui autoritate o înlocuiește printr'un sinod de episcopi și l-au dat în judecată. Un mare număr de alte ares-

tări au fost operate, unele pentru refuz de supunere, altele pentru complot împotriva Statului. Mai mulți episcopi au fost condamnați la 2—5 ani închisoare.

„În acelaș timp a fost dusă o campanie contra formelor de prejudecăți religioase. Într'un mare număr de regiuni, repausul săptămânal al Duminecei a fost mutat pe Lunea, sau o altă zi. La Murom, catedrala a fost transformată în teatru. La Minsk, sinagoga a devenit club pentru muncitori. Sărbătorile liturgice au fost suprimate și înlocuite prin „serbări roșii”, cari au luat cu privilegiul ultimului Crăciun o extindere generală. Efigiile Domnului, complet inutile lumii muncitorilor, au fost arse pe piețele publice. „Crăciunul Komsomol” sau „Crăciunul tineretului comunist” a preumblat într'un defileu grotesc de Carnaval chipurile lui Osiris, Buddha, Mithra, Isus și Mahomet.

„Ceremoniile tuturor cultelor au fost răsturnate în derisiuni, și relicviile profanate.

„Cortegii de bărbați și femei îmbrăcați în batjocură în odăjdii, cutreerău străzile.

„Rusia bolșevică a întreprins deci o adevărată persecuție religioasă sub toate formele. Una din consecințele acestei atitudini a fost ruptura unității bisericii ortodoxe.

„În sfârșit în urma depunerii patriarhului Tikhon și a înlocuirii lui, contra canoanelor, cu un consiliu superior eclesiastic, episcopii ortodoksi din Polonia, reuniți în sinodul dela Poczajof, în luna Mai 1922, au decis ruperea contactului cu Moscova și proclamarea independenței bisericii ortodoxe poloneze, cu toată opoziția episcopilor din Grodno și Vilna.

„Asasinatul Metropolitului George, șeful bisericii ortodoxe din Polonia, la 8 Febr. 1923, de către arhimandritul Smarag Latîsenko, este urmarea directă a acestei lupte. Metropolitul a căzut sub loviturile adversarilor autocefaliei poloneze.

„În Ucraina a fost deasemenea creiată o situație analogă în luna Februarie, însă contactul canonic trebuie să fie cu toate acestea conservat cu direcția supremă a bisericii din Rusia“.

PARTICIPAREA JIDANILOR LA CONDUCEREA BOLȘEVICĂ A RUSIEI

Nr. crt.	Numele fals (pseudonim)	Numele adevărat	Naționalitatea	Nr. crt.	Numele fals (pseudonim)	Numele adevărat	Naționalitatea
1	Lenin	Ulianov	Rus(?)	26	Zverdici	Fonstein	Jidan
2	Trotsky	Braunstein	Jidan	27	Radek	Sobelson	"
3	Steklov	Nathankiss	"	28	Litvinov,	Wallak	"
4	Martov	Zederbaum	"		altz Finkelstein		
5	Zinoviev	Apfelbaum	"	29	Lunaciarski	Lunaciarski	Rus
6	Gussiev	Dropkin	"	30	Kolutai	Kolutai	"
7	Kamenev	Rosenfeld	"	31	Peters	Peters	Leton
8	Suhanov	Ghimmer	"	32	Maklakovsky	Rosenblum	Jidan
9	Sagarsky	Krachmann	"	33	Lapinsky	Levenson	"
10	Bogdanov	Silberstein	"	34	Vobrov	Natanson	"
11	Garev	Goldmann	"	35	Ortodox	Axelrod	"
12	Uritzki	Radomilsky	"	36	Garin	Gerfeld	"
13	Volodarski	Kohen	"	37	Glazanov	Schulze	"
14	Sverdlov	Sverdlov	"	38	Lebedieva	Simson	"
15	Kamkov	Katz	"	39	Joffe	Joffe	"
16	Sanetzky	Fürstenberg	"	40	Kamensky	Hoffmann	"
17	Daun	Gurevici	"	41	Naut	Ginzberg	"
18	Meskovski	Goldberg	"	42	Zaguki	Crahmalink	"
19	Parvus	Helfant	"	43	Izoev	Goldman	"
20	Riazanov	Goldenbach	"	44	Vladimirov	Feldman	"
21	Martinov	Zimber	"	45	Bumskov	Fundaminchi	"
22	Cernomorski	Cermonordik	"	46	Manuilsky	Manuilski	"
23	Piamtzki	Levin	"	47	Larin	Luri	"
24	Abramovici	Rein	"	48	Krassin	Krassin	Rus
25	Solutzev	Blechmann	"	49	Cicerin	Cicerin	"
				50	Gankovsky	Gankovsky	"

BREVA PONTIFICALĂ ACORDATĂ DE PAPA LEON XIII LUI PAUL ROSEN AUTORUL LUCRĂRII ÎNTITULATE „L'ENNEMIE SOCIALE” („DUȘMANA SOCIETĂȚII”) DIN 1890.

„Dilecto filio Paulo Rosen, Lutetiam.

„LEO P. P. XIII.

„Dilecte Fili Salutem et Apostolicam Benedictionem.
„Perlatum Nobis fuit cum obsequiosa epistola tua, exemplar

libri a Te nuper editi inscriptique: „*L'Ennemie sociale*“ cuius ope propositum habes, ceu novimus ex adiectis litteris, consilia et opera defegere impiorum hominum, qui in coetus clandestinos coacti, ecclesiae reique publicae moliantur exitum.

„Equidem veniam quam poscis dicandi Nobis operis tui ultro Tibi concedimus, studium enim religionis tuendae quo praestas cum ex aliis argumentis Nobis est exploratum, tum maxime ex ea constantia qua adniteris fidei et pietatis hostes oppugnare, fraudis noxisque eorum explicatis.

„Dum porro optamus ut omnes cordati, nedum catholici, homines eas fraudes et noxas sic abhorreant, prout ipse iusta detestatione prosequeris, uberiora in dies Tibi adprecamur a Patre luminum verae sapientiae dona, et Apostolicam Benedictionem, paternae dilectionis testem, Tibi tuisque peramanter impertimus.

„Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VII Iulii, Anno MDCCCXC, Pontificatus Nostri decimo tertio,

„*Leo P. P. XIII.*“

Traducerea textului latinesc al Brevei pontificale:

„Fiului nostru iubit *Paul Rosen*, la Paris.

„*PAPA LEON XIII.*

„Fiule iubit, Sănătate și Binecuvântare Apostolică.

„Împreună cu scrisoarea ta respectuoasă Ni s'a adus un exemplar al cărții tale de curând apărută și intitulată „*L'Ennemie sociale*“ prin care ți-ai propus, precum am aflat din scrisoarea alăturată, să descoperi sfaturile și faptele acelor oameni neglegiuși, cari, adunași în societăți clandestine, aduc pieirea Bisericii și a Statului.

„Favoarea ce ne ceri, de a Ne dedica opera ta, ți-o acordăm bucuros, căci ne este cunoscută silința ta de a apăra religia și, între altele dovezi, mai ales staționarea cu care combași pe dușmanii credinței și ai pietății, desvălbind înșelăciunile și relele lor.

„Dorind deci ca toți oamenii, nu numai catolicii, să aibă aceeași groază pentru fraudele și relele lor, cum îi urmărești tu cu deplină dreptate, rugăm pe Părintele luminilor să-ți hărăzească darurile bogate ale adevăratei înțelepciunii și Noi îți împărțim ție

și alor tăi, cu toată dragostea, Binecuvântarea Apostolică, mărturie a iubirii noastre părintești.

„Dat la Roma, lângă Sfântul Petru, în ziua de 7 Iulie 1890, în anul al 13-lea al Pontificatului Nostru,

„*Leon XIII, Papă.*“

* * *

Dăm mai jos un pasagiu întreg extras din această carte a lui *Paul Rosen*,¹⁾ despre care vorbește Papa Leon XIII în Breva Sa de mai sus. E pasagiul care citează, în text original:

INSTRUCȚIILE DATE LUI GARIBALDI ÎN 1860, DE CĂTRE DIRECȚIA SUPREMĂ A FRANCMASONERIEI

Instrucțiile de mai jos poartă data de 5 Aprilie 1860.
Iată textul lor original:

„*Frate,*

„Cum actele tale ne-au dat proba sigură de un devotament absolut pentru fericirea Umanității, care fericire nu poate fi realizată de cât atunci când convingerile noastre vor fi adus pentru omenire Egalitate, doctrinele noastre vor fi Fraternitatea și voința noastră, a șefilor supremi ai Francmasoneriei, va fi devenit singura ei Libertate, noi consimțim să te ridicăm la rangul suprem.

„Și cum, dacă te admitem printre noi este ca să lucrezi, iar nu ca să studiezi, noi îți vom da, într-o Instrucțiune unică,

¹⁾ *Paul Rosen*, a fost un Francmason, ajuns până la gradul al 33-lea (cel mai înalt) de „Mare Inspector General“ al Francmasoneriei. Îi cunoștea deci toate tainele, mai bine decât ori-cine. Din motive sufletești, recunoscând satanica ticăloșie care stă la baza Francmasoneriei, s'a întors către religia cea adevărată a lui Christos, părăsind organizația francmasonică. În semn de pocăire, a crezut că e de datoria sa de bun creștin, să descopere semnul de pocăire, a scris atunci această carte („*L'Ennemie sociale*“), pe care a dedicat-o Papei Leon XIII. Din ea am extras documentul ce urmează: Instrucțiunile date, în 1860, de către Direcția Supremă a Francmasoneriei, lui Garibaldi, eroul național italian. Garibaldi, fiind și el un membru al Francmasoneriei (ajuns, de-aseamenea, la al 33-lea grad, de „Mare Inspector General“), putea aduce multe foloase organizației sale prin atacurile și războaiele lui aventuroase. Instrucțiile ce le dăm aci, sunt o dovadă despre faptul că, la 1860, când Garibaldi combătea Vaticanul reacționar, eroul favorit al Italiei era pus la cale de Francmasoneria dușmană a Bisericii.

cunoștința despre ceea-ce este real în Francmasonerie, făcând să strălucească înaintea ochilor tăi Marea Lumină a Adevărului Masonic.

„Vom începe să-ți explicăm în mod sumar ce este ritualul nostru și la ce răspund gradele noastre:

„Francmasoneria nefiind alt-ceva decât Revoluția în Acțiune, nefiind alt-ceva decât o Conspirațiune permanentă contra despotismului politic și religios, această Francmasonerie nu s'a impodobit ea însăși cu decorurile ridicole, prin care prinții și preoții joacă în societate roluri pe care le-au uzurpat și furat.

„Dar prinții și preoții neputând învinge o instituție care le este dușmană și de care se tem atât de mult, au avut, la epoci diferite, perfidia de a trece în câmpul inamic, de a se face Francmasoni ei înșiși și de a introduce în Francmasonerie acele uzuri, formule, titluri, și acele legende absurde, care trebuiau să falsifice spiritul instituției, care îi denaturau tendințele și care în locul doctrinelor liberale și democratice, păreau a favoriza principii religioase și aristocratice.

„Șefii noștri, față de acest pericol, strânsă legăturile adevăraților membri ai acestei Societăți secrete prin excelență, care este Francmasoneria, și, dorind să-și asigure, dacă nu protecțiunea, cel puțin toleranța puternicilor acestei lumi, i-a lăsat să participe la lucrările masonice, despre care însă nu le-a desvăluit adevăratul conținut decât în măsura în care au voit. Văzind șefii noștri, fără să se încrunte, că Francmasoneria s'a transformat în aparență într'o Societate, neînsemnată, de binefacere și caritate pe care puternicii Pământului credeau că o țin în mână, șefii noștri i-au lăsat să declare că *Politica și Religia* sunt cu totul streine de Francmasonerie.

„Vei avea deci și tu, frate, să suporti și să primești toate aceste absurdități ridicole, cari sunt pentru noi adăpostul protector, sub care instituția noastră poate, fiind pretutindeni acceptată, să lucreze în umbră și în secret la atingerea Sublimului Scop; căci nu trebuie să uiți că în Ordinul nostru nici un grad nu desvăluie în întregime Adevărul; subțiează numai vălul care ascunde adevărul de privirile curioșilor.

„Pentru noi, cei investiți cu Puterea supremă, pentru noi singuri Francmasoneria dă la o parte vălul pe de-a întregul, și, inundând inteligența noastră, spiritul nostru și inima noastră, ne face să cunoaștem, să vedem și să simțim că: *Omul este în același timp Dumnezeul, Pontiful și Regele lui însuși.* Iată Secretul sublim,

Cheia întregii științe, Culmea de a fi inițiat. Francmasoneria, sinteză perfectă a tot ce este uman, este deci Dumnezeul, Pontiful și Regele Umanității.

„Iată ce explică universalitatea ei, vitalitatea și puterea ei!

„Cât despre noi, marii șefi, noi formăm batalionul sacru al sublimului Patriarh, care la rândul lui este Dumnezeul, Pontiful și Regele Francmasoneriei.

„Iată, frate, al treilea triumphiu, al treilea întreit adevăr, care va da inteligenții tale, spiritului tău și inimei tale fericirea nespusă de a fi în posesiunea absolută a Adevărului fără valuri. Tot sistemul de organizare, de funcționare și de doctrină al Ordinului nostru îți apare acum în fața ochilor, Frate, radiind de lumină și acum vezi, înțelegi, că toată învățătura noastră se rezumă în:

„A aduce triumful Virtuții noastre, a Moralei noastre și a Autorității noastre în Omenirea întreagă.

„De aceea gradele noastre sunt împărțite în trei clase, după cum sunt chemate să combată ceea-ce inamicii noștri persecutori, clericali, îndrăznesc să numească Virtutea lor, Morala lor, Autoritatea lor.

„Pentru a combate respingătoarea lor Virtute, noi avem gradele:

„1) Ucenic; 2) Tovarăș; 3) Maestru; 4) Maestru secret; 5) Maestru Perfect; 6) Secretar intim; 7) Staroste și Judecător; 8) Intendent al Construcțiunilor; 9) Ales al celor 9; 10) Ales al celor 15; 11) Cavaler ales. Aceste grade ne permit de a ridică un profan de la inconștiența ucenicului până la misiunea Cavalerului Ales pentru apărarea Virtuții masonice, pentru cruciada Omului-Dumnezeu el însuși.

„Dintre toate actele omului, cel mai divin este, evident, acela care îi permite să-și perpetueze divinitatea: actul Generațiunii.

„Și cum clericali ascund acest adevăr prin superstițiile absurde ale unui Dumnezeu-tatăl creiator în vecii vecilor, al unui Dumnezeu-Fiul veșnic creiat și al unui Dumnezeu-Sfântul Duh unind veșnic pe ceilalți doi, noi dăm următoarea învățătură:

„Că *Ucenicul*, Bohaz, personificarea lui Osiris sau a lui Bacus, venind să caute adevărul într'o lojă masonică, găsește că există un Dumnezeu-bărbat și nedeplin pentru generarea de ființe.

„Că *Tovarășul*, Jackin, personificarea lui Isis sau a Venerii, este Dumnezeul-femeie care întregește pe Dumnezeul-bărbat și face posibilă generațiunea ființelor.

„Că *Maestrul*, Mahabone sau Mac-Benac, este Dumnezeu hermafrodit deplin, fiu al lui Lot și al fetii lui, fiul Soarelui și al Pământului, omul în deplină posesiune a puterii generatoare.

„Clericalii cred într'o Revoluție supranaturală, noi o combatem învățând pe *Maestrul Secret*, că singură conștiința existenței este izvorul a tot ce este imaterial în om.

„Clericalii cred în sfârșitul Omenirii; noi învățăm pe *Maestrii noștri perfecti*, că existența Umanității este eternă, căci ea se reproduce fără încetare.

„După ce am deșteptat astfel la Frații noștri ideea luptei până la capăt ce vor susține contra clericalilor, noi le procurăm armele, învățând pe *Secretarii intimi*, că curiozitatea, că spionajul dușmanului, este o virtute laudabilă; învățând pe *Staroste și Judecător* că dreptul natural ne sprijinește în această luptă; explicând *Intendenților Construcțiunilor* că, în virtutea acestui drept natural, toate mijloacele, potrivite spre a triumfa, sunt în esența lor și de-a 'ntregul în conformitate cu virtutea: și mai cu seamă suprimarea celor inutile care faptă este incredințată *Aleșilor celor 9*, represiunile, prin legi făcute ad-hoc, care sunt rezervate *Aleșilor celor 15*, și împlinirea triumfului, a victoriei definitive a *Virtuții masonice asupra Virtuții clericale*, cu care este însărcinat *Cavalerul Ales*.

„Pentru a combate spurcata lor Morală noi avem următoarele grade:

„12) Marele Maestru Architect; 13) Arca Regală; 14) Perfectul constructor; 15) Cavalerul Orientului; 16) Prințul Ierusalimului; 17) Cavalerul Orientului și al Occidentului; 18) Crucea-Roză; 19) Marele Pontif; 20) Venerabilul Mare Maestru; 21) Noachitul; 22) Securea Regală.

„La legile divine, la dreptul divin al Clericalilor, *Marii noștri Maestri Arhitecți* opun drepturile poporului, singurele legitime, singurele adevărate, singurele acceptabile; la dogma lor degradând pe om, — cei din *Arca Regală* le opun idealul perfecțiunii Umanității, în Umanitate și pentru Umanitate; la morală lor mai sus desvăluită, *Perfectii noștri Constructori* opun morală independentă; la persecuțiunile lor inspirate, *Cavalerii noștri ai Occidentului* răspund printr'o energică campanie în favoarea Progresului și a rațiunii pure; la rușinoasa lor supunere, *Prinții noștri ai Ierusalimului* răspund printr'o mândră proclamație de independență bărbătească.

„Pentru a lupta contra tiranilor infame a Clericalismului,

Cavalerii noștri de Orient și Occident se fac apărătorii dreptului absolut la libertatea de sindicalizare, spre a înfrânge robirea, în care clericalismul, ajutat de puterea civilă, voeste să țină omenirea; și *Crucea noastră Roză* va proclama pentru prima oară emanciparea de Papi și de Regi. Și pentru a ajunge la acest sfârșit *Marii noștri Pontifi* se fac apostolii libertății absolute a învățământului; *Venerabilii noștri Mari Maestri* se proclamă dușmanii inverșunați ai ori-cărui obscurantism, de ori-unde ar veni; *Noachii noștri* își dau între ei jurământul ca dreptate să se facă, și cei din *Securea Regală* ating culmea moralei noastre din momentul în care spiritul lor este inundat de razele Adevărului, ascuns lor, înainte de a ajunge la acest grad, prin frânturile diforme ale intoleranței, ale hipocriziei, ale superstiției și ale egoismului creștinătății.

„În sfârșit, frate, pentru a combate criminala lor Autoritate, noi avem următoarele grade:

„23) Șeful Tabernacolului; 24) Prințul Tabernacolului; 25) Cavalerul Șarpelui; 26) Trinitarul; 27) Comandorul Templului; 28) Prințul Adept; 29) Marele Scoțian; 30) Kadoș; 31) Marele Inchizitor; 32) Prințul Secretului Regal; 33) Marele Inspector General.

„Clericalii răspândesc prejudecățile lor în masă, căci acolo este singura lor scândură de salvare și *Șefii noștri ai Tabernacolului* îi combat, făcând apel la autoritatea, la acțiunea guvernamentală a claselor conducătoare; la umbrele goale, la formulele și emblemele prin care clericalii țin departe adevărul, *Prinții noștri ai Tabernacolului* proclamă dreptul societății de a se desface de instituțiile politice și religioase care sunt contrare spiritului nostru; șerpilor despotismului civil, religios, militar și economic, *Cavalerii noștri ai Șarpelui* le vor tăia capetele pentru a asigura distrugerea lor; superstițiilor și doctrinelor false clericale, *Trinitarii noștri* răspund prin apostolatul armoniei legilor sociale cu principiile noastre sublime.

„În fine ai noștri *Comandori ai Templului*, se devotează pentru a pune la cale promovarea fraților noștri în guvernele Statelor; *Prinții noștri Adepți* proclamă necesitatea domniei raționalismului; *Marii noștri Scoțieni* luptă fără încetare și fără cruțare contra ori-cărei uzurpări a puterii, ori de unde ar veni, fie civilă, fie militară, fie religioasă; ai noștri *Kadoși* înfăptuiesc emănciparea socială din cătușele infame ale preoților și ale regilor.

„Și pentru a încorona totul, *Marii noștri Inquisitori* propagă

autoritatea noastră, *Prinții noștri ai Secretului Regal* o statornicesc și o apără, iar noi, *Marii Inspectori Generali*, o exercităm.

„Clericali, infamii asasini ai Umanității, opun, precum vezi, frate, Virtutii noastre, Moralei noastre, Autorității noastre – Proprietatea lor, Religia lor și Legea lor, și tocmai acești dușmani de moarte ai Francmasoneriei vei avea să-i combați de acum înainte ca șef de armată.

„Legea, pentru-că nu este armonia perfectă între Drepturile omului izolat și Datoriile Omului Social în Societate, Drepturi care nu sunt câștigate pentru toți în toată integritatea lor, Datorii care nu sunt decât consecința imediată a dreptului ce are fie-care din noi de a se bucura de toate Drepturile sale, fără a fi împiedicat de cine-va.

„Proprietatea, pentru-că pământul nu aparține nimănui și produsele lui aparțin tuturor în măsura trebuințelor reale de bun traiu ale fiecăruia.

„Religia, pentru-că religiile nu sunt de cât sisteme filosofice datorite unor oameni de geniu, sisteme pe care popoarele le-au adoptat sub condiția expresă ca să contribuie a le aduce un spor de bun traiu pentru ele.

„Nici Legea

„Nici Proprietatea

„Nici Religia

nu pot deci să se impună omului; și, cum acestea îl nimicesc, lipsindu-l de drepturile lui cele mai prețioase, ele sunt asasini cărora le-am jurat de a ne răzbuna în modul cel mai manifest; sunt dușmani cărora li-am jurat un război de exterminare, fără milă, un război de moarte.

„Din acești trei dușmani infami, Religia trebuie să fie grija noastră constantă a atacurilor ucigătoare; pentru-că un popor nici odată nu a supraviețuit Religiei lui, și pentru-că, omorând Religia, vom fi nimicit și Legea și Proprietatea, pentru-că, așezând asupra cadavrelor acestor asasini Religia Francmasonă, Legea Francmasonă, Proprietatea Francmasonă, vom fi regenerat Societatea.

„Pentru a regenera Societatea, tu vei avea sub ordinele tale două corpuri de armată, acela format de Atelierele Simbolice și acela format de Atelierele Înaltelor Grade.

„Francmasoneria Simbolică trebuie să rămână societate închisă, având un secret, trebuie să se arate în mod discret profanilor, profitând cu dibăcie de împrejurări favorabile și trebuie mai ales să se silească să atragă ucenici.

„Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere cel mai mare număr de elemente dușmănoase Catolicismului, dușmane ideilor și instituțiilor Creștine, pe toți revoltații contra Bisericii, care este vrăjmașa noastră, pe toți necredincioșii de ori-e-fel.

„Te vei sili să faci un loc printre Frații Simbolici tuturor ambițioșilor, cari voesc să ajungă la onoruri și putere, tuturor declasaților și secăturilor, cari sunt în căutarea unei poziții sociale, oamenilor de petrecere, bonvivanților lacomi de plăceri materiale, negustorilor și industriașilor aprigi de câștig, literaților, savanților setoși de renume.

„Silește-te să îngrămădești în grupul Symbolismului oamenii inteligenți și influenți din toate țările, studiază-i, ghicește-le tendințele și înclinările lor.

„Semnalează-ni-i pe aceștia, și noi îi vom face să ajungă și să reușească, după ce vom fi pus stăpânire pe inteligența lor, pe voința lor și pe libertatea lor, pentru a-i avea la dispoziție după placul nostru.

„Cu acești oameni aleși, instrumente desăvârșite ale sacrosanctelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele Înaltelor Grade.

„Tu vei încredința acestor Frați de încredere, acestor oameni siguri, propagarea, apărarea și executarea sublimelor noastre idei moderne; tu le vei da însărcinarea să realizeze în Societate Răscumpărarea noastră socială prin francmasonizarea Familiei, a Patriei și a Proprietății, prin absorbirea de către Ordinul nostru, a învățământului de morală și a autorității, prin distrugerea Pa-palității și prin nimicirea tuturor Religiilor.

„Organism viu, cu proporții gigantice, care strânge întreaga Societate într-o imensă plasă din care fie-care ochiu este un om, Ordinul nostru își păstrează atotputernicia și se menține într-o formidabilă unitate grație disciplinei noastre, obligației de a ține totul în secret și jurămintelor noastre francmasonice.

„Nu putem să-ți recomandăm indestul, Frate, de a proceda astfel ca, aceste Jurăminte, ale tuturor Gradelor, precum și jurământul de Secret prin care se încheie întrunirea francmasonă, să fie jurate în termeni preciși și în așa fel, încât să constituie, pentru noi Francmasonii, legături atât de indisolubile, încât să putem fi siguri de cei folositori și să putem îndepărta fără primejdie elementele nefolositoare.

„Trebuie să te silești, Frate, să câștigi în fie-care Atelier un sămbure de Frați influenți, și, dacă nu convingi, cel puțin intere-

sați, cari să știe să satisfacă trebuințele sociale ale fie-cărui Ate-
lier, fie prin acei dintre Frați cari vor consimți să le realizeze cu
riscurile și pericolele lor personale, fie, ceea-ce este cu mult mai
preferabil, prin ajutorul profanilor.

„In acest din urmă caz, să ai grija de a exagera forma pro-
testărilor în contra regimului social, economic, politic și religios
actual, astfel că, odată ridicat și răscolit terenul popular prin
atari exagerațiuni, să poți semăna adevăratele noastre doctrine,
care în așa împrejurări vor avea un caracter într'adevăr moderat.

„Nu te preocupa prea mult de schisme, de diviziuni, de
sfășieri cari ar putea să se producă, nici de rivalitate sau de am-
bițiunile particulare cari ar putea să se ivească.

„Nu da decât o importanță secundară chestiunilor de formă
de guvernământ, competițiunilor de dinastii, rivalităților de puteri.

„Dar respinge fără milă și combate până la moarte, fără nici
o cruțare, prin toate mijloacele ce îți punem la dispoziția ta, cu-
tare dinastie, cutare instituție, cutare clasă din societate, cutare
influență politică, cutare autoritate guvernamentală, cutare perso-
naj princiar, cutare individualitate marcantă, care, împotrivindu-se
nouă fie ca adversar al Revoluției sociale, fie ca apărător al ideii
sau al societății creștine, ar forma printr'o astfel de purtare o
pedică sau ar întârzia împlinirea misiunii noastre sociale.

„Această misiune socială pe care Șeful nostru Suprem ni-a
încredințat-o, suntem aproape de a o fi îndeplinit.

„Cum Dumnezeu nostru nu este nici substanță, nici corp,
nici suflet, nici creator, nici tată, nici verb, nici ubire, nici diavol,
nici mântuitor, nici nimic, noi am robit Biserica puterii laice și
am răsturnat puterea temporală a Papii, așteptând și răsturnarea
puterii lui spirituale.

„Cum suntem ziditorii noului Templu- al fericirii Omenirii,
și cum pentru a construi trebuie a începe prin a dărâma, prin a
distruge actuala stare socială, noi am suprimat învățământul reli-
gios, noi am desființat Dreptul Internațional.

„După ce am răsturnat puterea temporală a Papii, inamicul
nostru înfam și de moarte, prin ajutorul Italiei și al Franței, noi
vom slăbi Franța, care susține puterea spirituală a Papii, prin
concursul puterii noastre și al Germaniei.

„Și o zi va sosi, când după împărțirea integrală a Europei
în două Imperii, German în Occident și Rus în Orient, Francma-
soneria le va uni într-o singură împărăție, cu Roma drept capitală
a Universului întreg.

„Șeful nostru Suprem va domni singur peste lume, și Franc-
masoneria, așezată pe treptele tronului său, va împărți cu el Atot-
puternicia.

„Pe cât este de măreț și orbitor prin lumină a acest scop
suprem, pe care ți-l trecem strălucitor pe dinaintea ochilor, atât
de mari și răbdătoare trebuie să fie străduințele și sforțările noastre
necesare pentru a-l atinge.

„Astăzi, când tu stai printre Maeștrii-șefi, străduințele tale
trebuie să sporească ca intensitate și pentru a-ți preciza bine ten-
dințele, asigurând în acelaș timp succesul lor și triumful lor, noi
îți vom rezumă într'un chip limpede Marea Lumină a inițierii
supreme.

„Tu ești Dumnezeuul tău, Pontiful tău și Regele tău însuși.
Rațiunea ta este singura regulă a Adevărului, singura cheie a
științei și a politicii.

„Postele tale și instinctele tale constitue singura regulă a
Binelui, singura cheie a progresului și a fericirii:

„Tu trebuie să înțelegi și să interpretezi precum urmează
sfânta noastră deviză:

„*Libertate*, armă atotputernică, cu care noi am răsturnat
lumea, înseamnă:

„*Independența* fără margini și restricții, sustrasă la ori-ce
fel de autoritate.

„*Independența spiritului*, care nu ar putea fi stânjenită prin
nici o revelație, nici limitată prin nici o dogmă.

„*Independența voinței*, care nu se supune la nici o putere,
care nu recunoaște nici Rege, nici Papă, nici Dumnezeu.

„*Independența personalității*, care a sfărâmat toate lanțurile
ce o țineau încătușată, lanțuri fizice și lanțuri morale, lanțuri ale
Pământului și lanțuri ale Cerului, pentru a realiza independența
Omenirii prin desrobirea ei absolută și deplină.

„Prin ajutorul *Libertății*, ca pârghie, și prin pasiunile ome-
nești, ca punct de sprijin, noi vom răsturnă pentru totdeauna pe
Regi și pe Preoți, acești inamici neînduplecați ai neamului omenesc,
mai funești pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale.

„*Egalitate*, instrumentul atotputernic cu care noi am trans-
format lumea, înseamnă:

„*Egalizarea proprietăților*, căci drepturile omului la pământul
comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al
unei singure și aceleiași mame, sunt mai vechi și mai sacre decât

toate contractele și tot dreptul nescris, și prin urmare aceste drepturi trebuie restabilite, pe când contractele trebuie rupte și dreptul nescris trebuie desființat.

„Egalizarea averilor, prin echilibrul proporțional al salariilor, prin desființarea completă și radicală a dreptului de succesiune, prin exproprierea tuturor societăților financiare, prin adaptarea la solidaritatea națională a fiecărui popor, a băncilor, a cancelariilor, a transporturilor, a asigurărilor și a minelor.

„Egalizarea indivizilor, prin solidaritate, prin participare egală a fiecăruia la producțiunea sa solidară.¹⁾”

„Prin ajutorul *Egalității*, ca pârgie, și poștele omenesci ca punct de sprijin, noi vom face să dispară pentru totdeauna Aristocrația Banului, călău neînduplecat, exploatoare fără saț a neamului omenesc.

„*Fraternitate*, făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:

„*Frăția în Francmasonerie*, pentru a constitui un *Stat în Stat*, cu mijloace și cu o funcțiune independente de Stat și necunoscute Statului.

„*Frăția în Francmasonerie*, pentru a constitui un *Stat deasupra Statului*, cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară Statului și să-l conducă.

„*Fiștia în Francmasonerie*, pentru a constitui un *Stat în contra Statului*, atâta vreme cât vor exista armatele permanente, instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrățiri.

„Prin ajutorul *Fraternității*, ca pârgie, și prin urile omenesci, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna

¹⁾ Pentru-ca cetitorul să stabilească identitatea de concepții dintre instrucțiunile date lui Garibaldi la 1860 și principiile Constituției Sovietice din 1918; pentru-ca să înțeleagă că aceeași conducere unitară și ascunsă dictă instrucțiunile la 1860 și le aplică peste 60 de ani în Rusia, reproducem din Constituția Sovietică, operă curat jidănească, următoarele fragmente:

Art. 3, a): „Spre a realiza socializarea pământurilor, proprietatea particulară asupra solului este desființată și toate imobilele sunt considerate ca aparținând națiunii întregi și se transmit lucrătorilor fără nici o despăgubire, conform principiului egalității de folosință”.

c) „Ca cel dintâi pas către luarea în stăpânire definitivă a tuturor fabricilor, uzinelor, minelor, căilor ferate și a altor izvoare de producție, precum și a mijloacelor de transport, de către Republica muncitorească și țărănească a Sovietelor, s'a sancționat legea, promulgată de Soviet, privind controlul muncitoresc și Consiliului superior al economiei naționale, spre a asigura puterea lucrătorilor asupra exploataților”.

Parazitismul și Represiunea armată, această ciumă nepotolită, această groază sălbatică a neamului omenesc.

„Frate, iată sfârșitul instrucțiunii ca Șef al Francmasoneriei.

„Rostește acum împreună cu noi Jurământul suprem:

„Jur de a nu avea altă patrie decât patria universală.

„Jur de a combate fără cruțare totdeauna și pretutindeni hotarele națiunilor, hotarele moșiilor, ale caselor și atelierelor, și granițele familiei.

„Jur de a răsturna, cu sacrificiul vieții mele, hotarul în care ucigașii umanității au tras cu sânge și cu noroiu numele lui Dumnezeu.

„Jur de a pune la contribuție întreaga mea existență la triumful fără capăt al progresului și al unității universale, și declar că profesez negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului”.

„Și acum, frate, după-ce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine în imensitatea operei Francmasoneriei, vino în brațele noastre, prea Puternice, prea Ilustre și prea Scump Frate, să împarți împreună cu noi autoritatea fără margini și puterea fără îngrădire pe care o exercităm asupra Umanității”.

(Vezi: Paul Rosen, „*L'Ennemie Sociale. Histoire documentée des faits et gestes de la Franc-Maçonnerie, de 1717 à 1890*”. Paris, 1890, pag. 21—45).

MORALA TALMUDULUI

de Iconomul CONST. NAZARIE

Profesor la Facultatea de Teologie din București.

Talmudul împarte omenirea în două părți: *Evrei și ne-Evrei*. Pe acești din urmă îi numește goi sau goimi. Ori-ce nețâiat este de alt neam, ca și păgânul, e tot una.¹⁾ Creștinii, cum vom vedea, cu deosebire sunt urâți de Iudei. Numai Iudeii vin dela Dumnezeu, ceilalți oameni vin dela diavolul. Evreii sunt mai plăcuți lui Dumnezeu decât îngerii,²⁾ astfel că cine ofensează pe Iudeu, jignește mărirea lui Dumnezeu, și deci goiul care lovește pe Evreu,

¹⁾ Tractat Berachoth, folio 47.
²⁾ Chullin, 91.

trebuie să moară. ¹⁾ Pe cât oamenii sunt mai presus de animale, pe atât ludeii sunt mai presus de alți oameni. ²⁾ Acești din urmă sunt sămânța animalicească, ³⁾ astfel că, dacă n'ar fi ludei, n'ar fi binecuvântarea pe pământ, nici rază de soare, nici ploaie, și oamenii n'ar putea trăi. ⁴⁾

Toți rabinii sunt de acord că ne-ludeii au natură animalică. Rabinii: *Moisi Ben Nachman, Ravi Raschi, Abarbanel, Jalkut și alții*, compară pe goi, când cu câinii, când cu măgarii, când cu porcii. Numai poporul evreu este vrednic de viața veșnică, iar celelalte popoare sunt asemenea măgarilor, zice *Abarbanel*. ⁵⁾ Voi, ludeilor, sunteți oameni, ceilalți nu sunt oameni, pentru-că sufletele lor vin dela Duhul necurat, pe când sufletele ludeilor vin dela Duhul lui Dumnezeu, zice rabinul *Menachem*. ⁶⁾ Tot astfel se exprimă și rabinul *Jalkut*: „Numai ludeii au dreptul să se numească oameni, iar goii, cari vin dela Duhul necurat, trebuie să fie numiți porci”. ⁷⁾

Această privire a Evreilor asupra celor de alt neam, se ilustrează minunat de următorul fapt: Renumitul Rabin *Ben Sira*, care se află în robia Babiloniană, se bucură de prietenia lui Nabucodonosor. Împăratul îi arată foarte multă bunăvoință, și într-o zi i-a propus să-i dea pe fiica sa în căsătorie. *Ben Sira* a zis împăratului: „Află împărate că eu sunt fiu de om și nu de dobitoac”. ⁸⁾ Fiica împăratului, prin urmare, din punct de vedere al Talmudului, nu eră decât cățea, și căsătoria cu ea ar fi înjosit pe un Evreu.

Pe această deosebire însemnată, între Evreu și ne-Evreu, se întemeiază toată morala Talmudului.

Fariseii, ca tâlcuitori ai Talmudului, n'au putut să nimicească cu desăvârșire porunca dată de Moisi, spre a stabili raporturile cu aproapele, însă dâșii au tâlcuit porunca lui Moisi în înțelesul că sub aproapele trebuie a înțelege numai pe ludeu: „Asupra măgarilor și cânilor nu atârână așa de mult mânia lui Dumnezeu, pe cât atârână mânia lui Iehova asupra Goimilor”. ⁹⁾

Ideea că Dumnezeu urește pe goimi, îndreptățește ura Talmudului către ei. Și, în adevăr, cum e chip să iubești pe acci, pe

¹⁾ Tractat Sanhedrin, folio 53.

²⁾ Sepher Zeros ha Mar., folio 10.

³⁾ Tractat Iebammoth, „ 98.

⁴⁾ „ 63.

⁵⁾ Comment. du Hos. IV, t.

⁶⁾ Comment. sur le Pentat. luc., folio 14 a.

⁷⁾ Jalkut Reubeni, folio 10.

⁸⁾ Sepher Ben Sira, folio 8.

⁹⁾ Aboda. Zarah, folio 4.

cari Dumnezeu îi blastămă? Pe acest temei Talmudul dă următoarea învățătură: „Voi nu trebuie să dați nici un ajutor goimilor”. ¹⁾

„Este oprit a avea milă către acei cari n'au rațiune”. ²⁾

„Omul drept nu trebuie să fie milostiv, față cu omul necurat”. ³⁾

„Voi veți fi curați cu cei curați și cruți cu cei cruți”. ⁴⁾

Goimii nu pot, după Talmud, să fie decât răi, și de aceea, dacă ei fac bine, dau milostenie și se arată misericordioși, apoi tocmai pentru aceasta trebuie să fie blestemați și să li-se considere asemenea fapte ca păcat, căci fac aceasta din îngâmfare. ⁵⁾

Dar fiindcă experiența a învățat pe Evrei, că nu e chip a trata pe față, în chipul acesta, pe Goimi, apoi Talmudul învață pe Izraeliți să fie fătarnici: „Salută pe goimi, ca să fii cu ei în pace și să le fii plăcut”. ⁶⁾

Rabinul *Basai*, adaogă: „Fătarnicia e îngăduită în înțelesul ca ludeul să se arate delicat față cu goiul necurat, ca să-l cinstescă și să-i poată zice: „Te iubesc!”. Dar acelaș rabin, explică cum să se aplice această regulă: „Aceasta se îngăduie Evreului numai în cazul, dacă el are nevoie de goiu sau se teme că-i va face rău: în cazul contrar, fătarnicia va fi păcat”. ⁷⁾

Pentru ca să se poată înșelă mai bine goiul, Evreul poate să-i viziteze bolnavii, să-i îngroape morții, să ajute pe săraci, ⁸⁾ dar toate acestea trebuiesc făcute numai ca să ai pace cu goimii, și ca necurații să nu facă rău ludeilor. ⁹⁾

* * *

Nu la aceasta se reduc indicațiunile Talmudului despre relațiunile ludeilor cu goimii. Sunt încă o mulțime de prescripțiuni în Talmud, care arată cum să se poarte Evreul către viața și averea goimilor; în toate e aceeași deosebire radicală, pe care Talmudul o pune între Evreu și ne-Evreu. Și așa, ne-Evreul n'are drept la bunuri, pentru-că el este numai animal, și, ca animal, cu seninătate de conștiință poate fi ucis, sau alungat din casă și a

¹⁾ Tractat Jebammo' b, folio 23.

²⁾ Sanhedrin, „ 92.

³⁾ Comment. du I-er livre des Rois, XVIII, 14.

⁴⁾ Baba Bathra, folio 123.

⁵⁾ „ 10.

⁶⁾ Tractat Gittin, folio 61.

⁷⁾ Sepher Cad ha-kemach, folio 230.

⁸⁾ Cum a făcut, în 1923, Jidaunul *Jaques Elias*, prin donarea averii sale

Academiei Române: (Nota autorilor cartii).

⁹⁾ Tractat Gittin, folio 61.

se folosi de averea lui. Proprietatea ne-Evreului e tot una cu un lucru pierdut și adevăratul ei stăpân este Iudeul.¹⁾

Acest lucru e drept, zice rabinul *Albo*, pentru-că Dumnezeu Evreilor li-a dat puterea asupra averii și vieții tuturor oamenilor.²⁾ Pentru aceasta, dacă goiul va fură dela Evreu un lucru, cât de neînsemnat, trebuie să moară. Evreul însă poate lua, cât va voi, din averea goiului, pentru-că acolo unde este scris: „Nu vești face rău aproapelui vostru”, nu stă scris: „Nu trebuie să faci rău goiului”.³⁾

Iată pentru ce Evreul de va fură ceva dela Evreu, se socotește fur, iar dacă va fură dela goi, nu se socotește fur; întrucât a luat ceea-ce-i a lui. Rabinul *Aschi*, vorbește slugii sale: „Adă-mi strugurii cari aparțin goiului, nu atinge însă pe acei cari sunt proprietatea Iudeului”.⁴⁾

Puterea aceasta supremă a Iudeului asupra a tot ce aparține goilor, se întinde și la animale. Talmudul zice că, dacă boul Evreului va împunge boul goiului, Evreul nu se judecă, — dar dacă boul goiului va împunge boul Evreului, atunci goiul trebuie să plătească, pentru-că Dumnezeu a predat pe goimi lui Izrael.⁵⁾

Talmudul de asemenea dă Evreilor sfaturi, cum ar putea ei să-și ajungă scopul principal, adică definitiva supunere materială a goimilor. Mijlocul principal întru atingerea acestui scop este camăta și înșelăciunea. Dumnezeu, se zice în Talmud, a poruncit să se ia procente dela goimi, și să nū li-se dea bani, decât cu procente, astfel că în loc de ajutor să le facem rău, dacă aceasta ne folosește; nu tot astfel trebuie a lucra față cu Evreii.⁶⁾ Renumitul Rabin *Bachai* zice: „Viața goilor e în mâinile tale, Iudeule; cu atât mai mult, îți aparține aurul lui”.⁷⁾ Camăta, câteodată, a luat proporții neuzitate. *Jansen*, în scrierea „*L'Histoire de la Reforme en Allemagne*”, aduce date care dovedesc că Izraeliții au luat procente de 3, 4 și 6 sute la sută pe an. Afară de camăta, Talmudul recomandă Evreilor, față cu ne-Evreii, înșelătoria și furtul. Astfel, dacă goiul a pierdut un obiect sau punga, Evreul nu trebuie să-l restituie, căci stă scris: „E oprit a da goiului,

¹⁾ Folio 54.

²⁾ Sepher Haikarim III, 25.

³⁾ Tractat Sanchedrin, fol. 57.

⁴⁾ Tractat Baba Kamma, folio 113.

⁵⁾ Ibidem, folio 37.

⁶⁾ Maimonide Sepher Mizot fol.

⁷⁾ Explic. dir Pentat., folio 213.4.

ceea-ce a pierdut; acel ce va da goiului ceea-ce a pierdut, nu va găsi milă înaintea lui Dumnezeu”.¹⁾ Rabinul *Raschi*, zice: „A reîntoarce goiului ceea-ce el a pierdut, înseamnă a asemăna pe necurat cu Izraelteanul: aceasta însă este păcat”.²⁾ Acela care va întoarce ne-Iudeului lucrul pierdut, face păcat, pentru-că contribuie la puterea necuratului, zice *Maimonides*.³⁾ Rabinul *Ierucham*, adaugă: „Dacă goiul are act, prin care se dovedește că el a dat Iudeului bani cu împrumut, și goiul a pierdut actul, Evreul care l-a găsit nu trebuie să-l dea înapoi, pentru-că obligațiuneu a încetat în momentul când el l-a găsit.

„Dacă Evreul ar voi să dea goiului actul, atunci fratele lui trebuie să-i interzică aceasta, grăind: „Dacă voești să sfințești numele lui Dumnezeu, nu face aceasta”.⁴⁾

Acest fapt consună cu morala Talmudului pe deplin, pentru-că goiul, după Talmud, n'are drept de proprietate și Evreul, care ia bani cu împrumut dela goi, de fapt nu ia decât ceea-ce îi aparține.

Aceleași reguli le dă Talmudul și relativ la Comerț: E îngăduit, zice Talmudul, a lua procente dela goi, și a-l înșelă, când i-se vinde un lucru, însă „dacă vindeți ceva aproapelui vostru, adică Iudeului, sau cumpărați ceva dela el, nu trebuie să-l înșelați”.⁵⁾ Rabinul *Moses* grăește limpede: „Dacă goiul, socotindu-se, s'a înșelat în socoteala banilor, Evreul să zică: „Eu nu știu nimic”. Nu sfătuesc însă, ca goiul să fie indus în eroare, pentru că el poate face aceasta înadins ca să încerce pe Iudeu”.⁶⁾ După aceasta se pot înțelege cele scrise de Rabinul *Brentz*: „Dacă Izraeliții ar călători în cursul întregii săptămâni și ar înșela în dreapta și în stânga, să se adune Sâmbăta și să dea slavă lui Dumnezeu, grăind: „Trebuie a smulge inima goimilor și a ucide pe cel mai bun dintre creștini”.⁷⁾

Legile de Stat, după Talmud, trebuiesc astfel folosite de Iudei, încât din ele să tragă numai foloase. În această privință

¹⁾ Tractat Sanchedrin, folio 76.

²⁾ Ibidem.

³⁾ Iad. Chaz. hilch. gez.

⁴⁾ Nethib, IV.

⁵⁾ Tract. Baba Mezia, folio 61, a.

⁶⁾ Sepher Mizvoth Gaddol.

⁷⁾ Aceasta se zice în limba ebraică „*to b toif sebegaim harog*” și se învață copiilor mici de 6 ani, în toate școlile evrești.

Talmudul zice: „Dacă Evreul se judecă cu ne-Evreul, voi trebuie să conclucrați ca să câștige fratele vostru și trebuie să ziceți celui de alt neam: „Așa dorește legea noastră“. Dacă legile țării sunt favorabile ludeilor, atunci conclucrați ca să câștige judecata fratele vostru, zicând celui de alt neam: „Aceasta o cere legea VOASTRĂ“. În tot cazul trebuie a încerca pe cel de alt neam cu diferite intrigă, ca Evreul să câștige afacerea.“¹⁾ Rabinul Achiba, care dă acest sfat, spune că trebuie să se lucreze însă așa fel, ca ludeii să nu fie discreditați.

Aceleași reguli le dă Talmudul și când e vorba de viața goiului. Rabinul Maimonide grăește: „S'a zis să nu ucizi, dar acesta însemnează să nu ucizi pe ludeu, fiul lui Izrael, dar goii, ereticii, nu sunt jiii lui Izrael.“²⁾ Trebuie a ucide pe cel mai respectabil între idolatri.³⁾ Și iarăși: „dacă scot din groapă pe goiul căzut în ea, se face serviciu idolatriei.“⁴⁾ Maimonides zice: „Nu e îngăduin a avea milă către idolatru, când el piere în râu sau în alt loc, și dacă se înecă nu trebuie a fi scăpat.“⁵⁾

Tot astfel învață și alți tâlcuitori renumiți ai Talmudului, între cari se deosebește Abarbanel.

Acesta zice: „Dacă ereticul cade în groapă, nu-l scoate. Dacă în groapă este o scară, scoate-o. Dacă lângă groapă este o piatră, aruncă-o acolo.“⁶⁾ În fine, în Talmud sunt locuri, care prin cruzime amintesc pe adoratorii lui Moloch și care dau naștere la procese rituale: „Acel care va vărsa sângele goiului, aduce jertfă lui Dumnezeu.“⁷⁾

A ucide pe un goi e un merit, și dacă, din greșală, în loc de goi s'a ucis un Evreu, ucigătorul n'are vină: „Acel care vrea să ucidă un animal, ucide un om; sau care, voind să ucidă un goim, din greșală ucide un Evreu, nu trebuie pedepsit.“⁸⁾

Goiul care ar vrea să ucidă pe Evreu e așa de vinovat, ca ca și cum ar fi vrut să nimicească lumea întreagă.⁹⁾ Goiul care

¹⁾ Tractat Baba Kamma, folio 113.

²⁾ Iad. Chag. hilch. Rozzdachu Melachim.

³⁾ Aboda zara, folio 26. Masachu Sophanim, Perck 15.

⁴⁾ Ibidem, folio 20.

⁵⁾ Iad. Ehaz. hilch. Aboda Zara.

⁶⁾ Aboda Zara, folio 26. Midederach Bamidebar raba, p. 21.

⁷⁾ Jalkut-Simeoni ad Pentat., folio 245, col. 3.

⁸⁾ Tractat Sanhedrin, folio 78.

⁹⁾ Ibidem, folio 37.

ucide pe goiu trebuie socotit nevinovat, dar dacă el ar ucide pe Evreu, trebuie să moară chiar de ar fi circumcis.¹⁾

Tot astfel se referă Talmudul și la familia goiului, femeie și copii. Moisi a zis: „Să nu dorești femeea aproapelui tău“ dar femeea aproapelui tău e femeea Evreului. Toți rabinii renumiți, ca Raschi, Bahai, Levy, Gerson sunt de acord, că nu poate fi vorba de preacurvie unde nu-i căsătorie. De aceea Maimonides zice: „E permis a preacurvi cu femeea ne-Evreului.“²⁾ Și, în ade-văr, Talmudul cuprinde o mulțime de istorisiri, în care rolul de preacurvari îl joacă Rabini renumiți ca: Elizer, Nachman, Achiba, Meier, Tarphon, etc.³⁾

De altfel Talmudul are multe învățături monstruoase: Așa, o femeie venind să se plângă contra bărbatului pentru Sodomism, rabinul îi zice: „fiica mea, nu pot să-ți ajut nimica, fiindcă legea te-a jertfit bărbatului tău.“⁴⁾

Sunt în Talmud și lucruri despre care nu se poate vorbi.

Talmudul, în fine, învață pe Izraeliți să jure fals. Rabinul lochaman, având încrederea unei dame, îi făgăduiește cu mare jurământ că secretul ce i s'a încredințat de ea, nu-l va descoperi nici Dumnezeuului lui Izrael. După ce el a aflat secretul, zice: „Dumnezeului lui Izrael nu voi descoperi secretul, îl voi descoperi însă poporului Izraelit.“⁵⁾ Rabinul Achiba, recomandă ludeilor, ca, atunci când jură față de un ne-ludeu, să zică: „Acest jurământ n'are însemnătate“ și atunci poate fi liniștit.⁶⁾ Sunt în Talmud mijloace cu ajutorul cărora ludeul poate călca ori-ce jurământ.⁷⁾

Cele de mai sus sunt fapte, din care noi nu vom face nici o încheere; însuși cititorul poate să-și facă idee despre morala Talmudului.

(Din „Căvântul Studențesc“).

¹⁾ Tract. Sanhedrin, folio 71.

²⁾ Iad. chaz. huch. Melachim.

³⁾ Tract. Jomma, folio 18.

⁴⁾ Tract. Nedarim, folio 20 b.

⁵⁾ Tract. Aboda Zara, v. 23 a.

⁶⁾ Tract. Galla, 2.

⁷⁾ Jore Dea CCXXXII, 12 și 14; Hagaboth Aschari.

INDICE ALFABETIC

AL CUPRINSULUI CARTII

259

A.

- Abraham, major, pag. 15.
 Abuzurile de putere, pag. 53, 125, 126, 142.
 Administrația țării, pervertirea și coruperea ei, pag. 48—49, 65, 117, 125.
 Alcoolul, pag. 39.
 Alianța Izraelită Universală, pag. 7—8, 120, 143.
 Amovibilitatea funcționarilor, 41.
 Anarhia, pag. 69.
 Antisemitismul, p. 13, 83, 202, 208.
 „Apărarea Națională”, pag. 224.
 Aparența lucrurilor, pag. 64.
 Apelul lui Crémieux și Montefiore, (1860), pag. 7—8, 120, 143.
 Apologia despotismului și a autocratiei, pag. 35, 38—39.
 Arestările, pag. 155.
 Arhibald („Porcii”), p. 221—222.
 Aristocrația creștină, p. 54, 68.
 Articolul 7 din Constituție, p. XI.
 Asasinatul, pag. 89.
 Ateismul, pag. 129.
 „Aurora” (ziarul), pag. 198.
 Aurul, v. puterea aurului.
 Auto-caracterizare jidănească, p. 221.
 Autocrația, p. 95, 98—99, 122, 127.
 Azef, pag. 123.

B.

- Balanța constituțională, pag. 52.
 Balfour, Arthur James, pag. 14.
 Banul, v. puterea aurului.
 Baroul, pag. XII—XIII, 140.
 Beaconsfield, lord, p. X—XI, 115.
 Bercowitz, Iosef, („Chestiunea Izraeliților în România”), p. 137.

- Bernard Baruch, p. 150—152, 170.
 Beția, pag. 9, 69, 185.
 Biserica creștină, pag. 141, 144, 145, 159, 204.
 Blank, v. Marmorosch Plank.
 Blümchen, Isak, („Le droit de la race supérieure”, și „A nous la France”), p. 119, 135, 147—48, 156—57, 170—71, 183—84.
 B'nai B'rith, pag. 206, 221.
 Bolșevismul, p. 144, 215—216.
 Bourgeois, Léon, p. 132, 134.
 Brändeis, pag. 14, 115, 116.
 Brăteanu, Ion C., p. 235.
 Brevă Pontificală a Papei Leon XIII., către Paul Rosen, pag. 239—241.
 British Museum, pag. 19, 20.
 Budkiewitz, pag. 46, 236—238.
 Bugetul, pag. 165.
 Bursa, pag. 10, 174.
 Buțmi C., pag. 20.
 „A. L.”, pag. 20, 22.

C.

- Cahalul, pag. 147, 216.
 „Căminul Național Iidovesc”, p. 14, 32.
 Campania de distrugere a religiei creștine în Rusia, p. 236—238.
 Capitalul, p. 163, 166, 169, 186, 187.
 Cărmuirea gloatelor, p. 37, 49.
 Casația, pag. 127.
 Casele, (propriet. urbană) p. 190.
 „Cauza neorânduvelilor din lume”, pag. 28.
 Cazanov, Emil („La révolution antijuive de demain”), pag. 110, 176, 224.
 Cecil, Robert, lord, pag. 15.

- Centralizarea guvernării, pag. 62.
 Cernow, pag. 21.
 Chelmsford, lord, pag. 15.
 Christos, pag. 208—209.
 Cinematograful, pag. 66, 209.
 Clasicismul, pag. 131, 134—135.
 Clauza minorităților, p. 15, 70.
 Cocea, N. D., pag. 160.
 Colectivismul, pag. 124.
 Colonizarea României, pag. 149.
 Comerțul iidovesc, pag. 169.
 Condamnările, p. 40, 122, 125, 186.
 „Conferința—Cușer”, p. 151, 199.
 Consiliul de Stat, pag. 100.
 „Conștiința Românească” (ziarul), pag. 45, 139.
 Constituția, p. 93, 94, 95, 100, 130.
 Constituția Rom., p. XI, 197, 205.
 Coruperea societății creștine, pag. 62, 63, 66, 118, 189.
 Corzile simțitoare, pag. 41.
 „Cosinzeana”, (citat din), pag. 236—238.
 Credința în Dumnezeu, dărâmare ei, pag. 59—60, 117, 119.
 Crémieux, pag. 7—8, 110, 120, 143, 208.
 Crimele politice, pag. 158—159.
 Critica, pag. 64.
 Crizele economice, pag. 55, 164.
 „Cultura Națională”, pag. 137.
 Curtea de Conturi, pag. 164.
 „Cuvântul Studențesc”, (ziarul), pag. 222, 251.
 Cuza, A. C., pag. XII—XIII, 211, 212, 213.
 D.
 „Dacia Nouă”, (ziarul), pag. 222.
 Damcianco, pag. 25.
 Dările, v. impozitele.
 Darwinismul, pag. 49.
 David Lawrence, p. 152.

- Declarația Balfour, pag. VIII—IX, 14, 31.
 Democrația, p. XII, XV, 134, 138.
 „Der Internationale Jude”, v. Ford.
 „Der Kommunist”, pag. 26.
 Desjardins, („Les Juifs de Mol-daive”), pag. 234.
 Desordinea, p. 50, 74, 123, 165.
 Desorientarea creștinilor, pag. 65.
 Despotismul, p. 62, 66, 128.
 „capitalului”, pag. 36.
 Destrăbălare, v. corupere.
 Deuteronomul, p. 180—181.
 „Die Geheimnisse der Weissen von Zion”, pag. 19.
 „Dimineața”, (citate din), p. 45.
 Dimitriu, Vasile, prof. univ., pag. 139.
 Discursurile obolesc, pag. 64.
 Disraeli, v. Beaconsfield.
 Districtele în care e împărțită lumea în planul de cucerire jidănească, pag. 206.
 Distrugerea Statelor Creștine, p. 41, 57.
 Dobrogeanu Gherea a fost Jidan, pag. 115.
 Dominația universală jidănească, pag. 43, 56, 102.
 Drummond, Sir Eric, pag. 14.
 Drumont, Edouard, pag. VI—VII.
 Drept, v. noțiunea de drept.
 E.
 „Ecole des Hautes Etudes Sociales” din Paris, p. 81, 136.
 Educația creștinilor, pag. 66—67, 81, 85.
 Egalitate, pag. 5, 54, 249—250.
 Emisiunea banilor, p. 164—165.
 Erezile din Biserica creștină, p. 88.
 Exploatatorii jidani, pag. 168.

Eyre & Spottiswoode, pag. 20.

F.

Făjărnicia, pag. 39, 75, 102, 159.
Finanța (program financiar), p. 161.
Finanța Internațională jidănească, pag. 70.

Ford, Henry, (citate din „Jidanul Internațional“), p. 66, 79, 97, 103, 118, 136—137, 146—147, 150—152, 155—156, 169—170, 175—176, 187—189, 198—199, 205—206, 207, 208—210, 215, 216, 218—219, 221—222, 225 până la 234.

France, Anatole, pag. 220.

Francfurter, pag. 14.

Francmasonerie, p. 54, 59, 84—85, 101, 121—123, 125, 222—224, 239—251.

Fry, L., pag. 31.

G.

Garibaldi, (Instrucțiunile date lui, la 1860, de Direcția Franmasoneriei), p. 145—146, 204, 224, 241—251.

Geniile, p. 91, 131.

Ginzberg, Așer, p. 31.

Gloatele, v. psihologia gloatelor.

Gottfried zur Beek, p. 19.

Guvernământul suprem jidănesc, p. 65, 67, 84—85, 86, 128.

H.

Haase, pag. 17.

Hărțile de valoare, p. 163, 173, 174.

Hașdeu, B. P., pag. 180—2, 236.

Heine, pag. 89, 115.

Herbert Samuel, sir. p. VIII—IX, 14.

Hertz, rabinul, pag. 15.

Hertzl, Dr., pag. 23, 31.

Hertzl Theod., („Der Judenstaat“), pag. 133.

Hess Moses, („Roma și Ierusalimul“), pag. 150.

Hotelurile, pag. 190.

I.

Iarca, generalul, („Destinul și istoria evreiască“), pag. 181.

Impozitele, p. 161—3, 166, 173.

Împrumuturile, pag. 164—168, 172—173.

Înarmările, pag. 74.

Înconștiența creștinilor, p. 37, 49.

Înmulțirea jidanilor, pag. 214.

Instrucțiunile date lui Garibaldi, v. Garibaldi.

Învășământul, pag. 85, 134.

Învășământul liber, p. 131—132.

Învășământul prin imagini, pag. 132, 134.

Iorga N., pag. III, 222, 234—236.

J.

Jidanii în războaiele României, pag. 211—213.

„Jidanul Internațional“, v. Ford.

Jouin, Mgr., pag. 21, 26.

Judecătorii, pag. 126—128.

Justiția, p. 140—141, 142—143.

K.

Kerensky, pag. 17, 21.

Kogălniceanu, pag. 235.

Kohen, pag. 26.

Kuhn Bela, pag. 17, 144, 229.

Kurt Eisner, pag. 17.

L.

„L'Action Française“, pag. 20.

„La France juive“, v. Drumont.

„La Libre Parole“, pag. 20.

„La Roumanie et les Juifs“, vezi Verax.

„La Vieille France“, pag. 20, 31.

Lazare, Bernard, („Les Juifs en Roumanie“), pag. 76, 88.^c

„Le Contemporain“, pag. 28.

Legea, pag. 10, 125.

Legea chiriilor, pag. 190.

Lenin, pag. 227.

„Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons“, pag. V, 76, 224.

„Le Temps“, pag. 176.

Liberalismul, pag. 79, 93, 127.

Libertate, pag. 5, 36, 41, 104, 109, 138, 140, 249.

Libertate, Egalitate, Fraternitate, pag. 40, 41, 57, 83, 86, 250.

Libertatea politică, pag. 36, 58.

Liga Națiunilor, p. VIII—IX, 14, 15, 18, 51, 67, 134, 176, 206.

Lipsa de lucru (șomajul), p. 185.

Lloyd George, David, p. VIII—IX, 13, 16, 19.

„L'Opinion“, pag. 20, 27.

Lord Chief Justice of England, pag. 14, 16.

Ludendorff, („Kriegführung und Politik“), p. 77—78, 183, 203.

Luptele politice, pag. 61.

Luther, pag. 88.

Luxul, pag. 69, 185.

M.

Maistre, Joseph de, pag. 33.

Malone, locot.-colonel, pag. 9.

Mantoux, pag. 15.

Marmorosch-Blank, p. 137, 138, 144, 177, 190.

Marx, Karl, pag. 28, 49, 115, 116, 187.

Matthew Nathan, pag. 15.

Max de Baden, pag. 18.

„Metropolitanele“, pag. 85.

Milner, lord, pag. 15.

Mișcarea studențească din 1922 și 1923, pag. III, 138, 174.

Mond, Sir Alfred, pag. 13.

Moneda, pag. 164—165.

Monopolurile, pag. 64, 68.

Montagu, Edwin, pag. 13.

Montefiore, pag. 7—8.

Morala creștină, pag. 8.

Morala Talmudului, pag. 8, 251.

Morgenthau, ambasadorul, p. 14, 206.

„Morning Post“, pag. XIV—XV, 20, 27.

„Moscovskia Viedomosti“, p. 25.

Muret Maurice, („L'Esprit Juif“), pag. 116, 210.

Mussolini, pag. VIII—IX.

N.

Nazarie C., Iconom, pag. 251.

Negri, Costache, p. III, 156, 235.

Neînțelegerile, pag. 93.

Nietzscheismul, pag. 49.

Nilus Sergiu, pag. 9, 20—21.

Nordau Max, pag. 31.

Noțiunea de „drept“, p. 37, 128.

Numerus clausus, p. IX, XII—XIII, 138—139.

O.

Oboseala societății creștine, pag. 64, 65, 117—118.

Opinia publică, pag. 65.

Oppenheimer, Oscar, pag. 18.

Orașele României, p. 191—196.

Ora victoriei supreme, pag. 43.

Orbirea judecării creștinilor, p. 60.

Ordin circular al secțiunii Petrograd a Ligei Internaționale Izraelite, pag. 43.

P.

- Palestina, pag. 14.
 „Pall Mall Gazette“, pag. 78.
 „Panama“, pag. 93.
 Pâinea zilnică, pag. 113.
 Papa Leon XIII, pag. 144, 223.
 Papalitatea și patriarhii, pag. 8, 122, 128, 141, 143.
 Parazitismul jidanilor, pag. 168—169, 174.
 Parlamentul, pag. 53, 93, 94.
 Paulescu, Dr., pag. XII—XIII, 76—77, 88.
 Pedepsele, pag. 127—128.
 Percy, Gustave, pag. 224.
 Petițiile, pag. 158.
 Planul de cucerire a lumii, pag. 38, 49, 57, 58, 67, 80, 92, 96, 118, 120, 168.
 Pobyadonoszeff, C. P., pag. 29.
 Politică, pag. 39, 113—114, 186.
 Politică și Morala, pag. 37.
 Poliția, pag. 141—142, 153—154, 155.
 „Poporul ales“, pag. 7, 64, 119, 125.
 Presa, pag. 10, 42, 47, 49, 51, 70, 78, 104—112, 113.
 Presa jidovită din România, pag. 42, 70, 87, 97—98, 110—111, 132, 175, 177—178, 190—191, 197.
 Preșimea creștină, p. 140—141.
 Preuss, pag. 17.
 Principiile economice noi, p. 69.
 Principiul autorității, p. 143, 146.
 Prințul Galiei, pag. 15.
 Privy councillors, pag. 13.
 Progresul, p. 55, 105, 114—115.
 Proprietatea universală a Regelui Jidanilor, pag. 161—162.

- Prostituția, pag. 89.
 Protocoalele Inșelepților Sionului, pag. XV, 9, 11, 203—204.
 — originea lor, p. 21 și urm., 203.
 Psihologia gloatelor, pag. 37, 39, 55—56, 187.
 Puterea, apologia ei, pagin. 39, 179—180.
 Puterea aurului, pag. 36, 47, 49, 60, 64, 164.
 Puterea pumnului și a legii, pag. 35—36.

R.

- Radek, p. 17.
 Rathenau, Walter, p. 77, notă.
 „Raza de lumină“, p. 21.
 Războaiele, p. 49, 75.
 Reading, lord, p. VIII—IX, 14, 16.
 „Referendum“, p. 98.
 Reforma, p. 88—89.
 Regatul Palestinei, p. VIII—IX, 14, 150.
 Regatul Universal jidănesc, p. 38.
 Regele Jidanilor, p. 24, 54, 56, 128—129, 141, 154, 185, 186, 200—201.
 Regii creștini, p. 87, 97.
 Reinach, Solomon, p. 27.
 Religia, p. 117—118.
 Renan, p. 88.
 Republica, p. 59, 82, 96.
 Revoluțiile, p. 75—76.
 Revoluția Franceză (1789), p. 56.
 Rosen, Paul, („L'Ennemie Sociale“), p. 204, 222—224, 239—251.
 Rothschild, p. 14—15, 58, 171, 175—176.
 Rusia bolșevică, p. 225—234, 236—238, 239.
 Rusia, profetirea prăbușirii ei, p. XIV—XV, 75.

S.

- Saim Bialik, pag. 31.
 Salariile, mărirea lor inutilă, pag. 69, 71—73.
 Șarpele simbolic, p. 24, 52, 58.
 Șchabelski Bork, P., pag. 21.
 Schiff Iacob, pag. VIII—IX, 14, 16, 18.
 Schiffer, pag. 17.
 Scisme, v. erezii.
 Sclavia economică, pag. 53.
 Scumpirea traiului, p. 69, 71—73.
 „Semito-morbus“, pag. 217.
 Siguranța, pag. 153.
 Sionismul, pag. 14.
 „Situația Demografică a României“, pag. XII—XIII, 43, 133, 139, 191—196.
 Socialiștii-anarhiști, pag. 77.
 Societatea Națiunilor, v. Liga Națiunilor.
 Somajul, v. lipsa de lucru.
 Sombart, („Die Zukunft der Juden“), pag. 168, 187, 217.
 Speculațiunea, pag. 60, 68, 174—175, 176.
 Spiller, d-na N., pag. 15.
 Spionajul, pag. 141—142, 153.
 Stagnarea capitalurilor, p. 166.
 Stat de-asupra Statului, pag. 206—207, 250.
 Stat în contra Statului, p. 207—213, 250.
 Stat în Stat, p. X, XIII, 205—206, 250.
 Statistica Jidanilor din Europa, pag. 61.
 Știința, pag. 10, 54.
 Stimmungsmache, pag. 175.
 Stuart Samuel, sir, p. VIII—IX, 16.
 Subjugarea viitoare a Jidanilor, pag. 63.

- Succesul, pag. 124.
 Sufărința lumii creștine, p. 5—8.
 Superficialitatea creștinilor, p. 64.
 Sușotin, Al. N., pag. 22.
 „Svastica“, pag. 98.

T.

- Țărănismul, pag. 134, 188.
 Teatrul, pag. 10.
 „american“, pag. 218—219.
 Teroarea, pag. 84.
 „The Britons“, p. 20.
 The Cause of World Unrest, p. 20.
 „The Jewish Bogey“, p. 28—31.
 Peril, p. 19.
 Théo-Doedalus, („L'Angleterre juive“), p. 176, 217.
 The Protocols and World Revolution, p. 20.
 Tikhon, patriarhul, p. 45, 237—238.
 „Times“, (ziarul), p. 10—11, 19, 27.
 Tineretul, coruperea lui, p. 66, 67, 85.
 Tour, K. J., p. 25.
 Trăinicia stăpânirii lui Izrael, p. 38.
 Tratatetele de pace, p. 70.
 Trotzki, p. 17, 227.
 Trusturile, p. 69.
 „Typograph“, (ziarul), p. 71—72.

U.

- Universitățile, p. 130, 132.
 Urbain Gohier, („La Terreur Juive“), p. 220.

V.

- Vagina Judeorum, p. VI—VII.
 Valoarea omului, p. 35.
 Vasiliu, Em. D. B., v. „Situația Demografică a României“.

Verax, („La Roumanie et les Juifs“),
p. 89, 208.

Victimele jidănești, p. 49, 124,
128.

Viitorul, (citate din ziarul), p. 46,
176, 177—178, 197—198.

Votul obștesc, p. 91, 96.

Vrajba, v. neînțelegerile.

W.

Warburg, Max, p. 18.

War Memorial Empire Tour, p. 15.

Weil, A., p. 89.

Wilson, Woodrow, p. VIII—IX,
14, 16—17, 18, 150—152.

Wise Stephen, rabinul, p. VIII—
IX, 17.

Wolf Lucien, p. 18, 27.

Woolf, A. M., p. 15, 16.

Z.

Zangwill, Izrael, p. 18.

Ziariști jidani cu nume românești,
p. 42.

Zinoview, p. 17.

Zola, Emil, p. 119, 220.

BIBLIOGRAFIA AUTORILOR FOLOSIȚI LA COMENTARII

1. Isaac BLÜMCHEN, *Le droit de la race supérieure*. Cracovie, 1914.
  2. Emile CAZANOVE, *La Révolution Antijuive de demain*. Paris, 1964.
  3. A. C. CUZA, *Jidanii în războiu*. București, 1923.
  4. H. FORD, *Der Internationale Jude*. Traducere germană, partea I și II. Leipzig, 1920—21.
  5. Urbain GOHIER, *La Terreur juive*. Paris, 1909. Ed. V.
  6. B. P. HAȘDEU, *Talmudul*, conferință, 1866.
  7. Alex. IARCA, *Destinul și istoria ovreiască*. Buzău, 1922.
  8. Nicolae IORGA, *Istoria Evreilor în Țerile noastre*. (Comunicare făcută la Academia Română). București, 1913.
  9. Roger LAMBELIN, *Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons*. Ed. IV. Paris, 1921.
  10. LUDENDORFF, *Kriegführung und Politik*. Ed. II. 1922.
  11. Maurice MURET, *L'esprit juif*. Ed. II. Paris, 1901.
  12. Dr. PAULESCU, *Talmudul, Cahalul și Francmasoneria jidovească*.
  13. Paul ROSEN, *L'Ennemie sociale. Histoire documentée des faits et gestes de la Franc-Maçonnerie*. Paris, 1890.
  14. Werner SOMBART, *Die Zukunft der Juden*. Leipzig, 1912.
  15. „ „ „ *Sozialismus und soziale Bewegung*. Ed. IX. Iena, 1920.
  16. Théo-DOEDALUS, *L'Angleterre juive; Israël chez John Bull*. Ed. III. Paris, 1913.
  17. Em. D. B. VASILIU, *Situația demografică a României*. Cluj, 1923.
  18. Revista APĂRAREA NAȚIONALĂ.
-